

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 613

Διαβάστε σήμερα

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ, 28 ΙΟΥΝΙΟΥ Αριθ. 613

Επίκαιροι στίχοι

Ξεκάλτσωμα

Άλήθεια τὸ ξεκάλτσωμα λοιπὸν τῶν γυναικῶν
ὡς εἶνε φυσικὸν
Εἶνε ὑπόθεσις, σαφῶς, ὀλίγον τι ἀβρά,
ἀπείρως ριζοσπαστικὴ καὶ σφόδρα... πονηρά!

Ἐν πρώτοις τὸ ξεκάλτσωμα ὅλους μας μᾶς πειράζει:
εἴτε ἀπλῶς αἰσθητικῶς
εἴτε καί... αἰσθηματικῶς
ὁπότε, ὡς γνωρίζετε, μᾶς πνίγει καὶ μᾶς... σφάζει:
Βλέπετε δυὸ πόδια, φίλε μου, ξεκάλτσωτα καὶ λεῖα
στιλπινά, ψημένα καὶ χωρὶς καμμινὰν ἀνωμαλία
καὶ τόσο τὰ ποθεῖς,
ποὺ σπεύδεις παρευθὺς
τὴν εὐτυχίᾳ των κάτοχον νὰ τὴν ἐρωτευθῇς,
ποὺ τὴν φαντάζεσαι μὲ μιάς ὀλίγον... νεγκλιζέ
κι' ἀμέσως ἀφαιρεῖσαι...
καὶ σὲ... ξυπνᾷ ἕνας σωφὲρ «πρόσεχε ἔρε χαζέ...
ἔρε θέλεις κόφιμο ἐσὺ τέτοιος... κεφτές ποὺ εἶσαι!»

Ἐπειτα τὸ ξεκάλτσωμα κι' αἱ κνήμες τῶν θηλέων
φέρνουν λογάκια, φίλοι μου, στὴν ἀκρὴ τῶν χειλέων,
ποὺ τὰ προφέρουμε γλυκά, μὲ μιά φωνούλα μπᾶσου:
—Ἀχ, κήκα μικρούλα μου... χαλῶ ἀφικιαχνε ὁ μπαμπᾶς σου;
Καὶ ἐπισπεύδεις παρευθὺς κοντὰ τῆς νὰ ζυγώσης
καὶ νὰ τῆς πῆς ψιθυριστὰ
πράγματα μηδαμῶς σωστά:
—Πῶ, πῶ! Μοῦ ξεκαλτσώθηκες, χρυσό μου; Θὰ κρυώσης!

Υπάρχουν ὅμως φίλοι μου, καὶ κάτι πόδια ἄλλα
σημαδεμένα, τριχωτὰ κι' ἐμετικῶς μεγάλα
—τουτέστιν κνήμες φάλτσες—
ποὺ θάπρεπε νὰ κρύβωνται σ' ἐπτά ζευγάρια κάλτσες,
γιὰ νὰ μὴν πῆς στὴν κάτοχον τῆς κνήμης τῆς φρικτῆς:
—Ἀμάν, γυναῖκα εἶσαι σὺ ἢ... φορτοεκφορτωτῆς!

Μὰ οἱ γυναῖκες ὡς γνωστὸν τὸ ξέρουνε αὐτὸ
πῶς δὲν εἶνε σωστό,
καὶ πέρνοντας παράδειγμα ἀπὸ τὴν... Ἄννη Ὀντρα
ξυρίζουνε τὰ πόδια τους πέντε φοροῦλες... κόντρα!

Καὶ οὕτω τὸ ξεκάλτσωμα μᾶλλον καὶ μᾶς ἀρέσει
διότι πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ; Βλέπουμε ἐν ἀνέσει
τῆς κνήμης τὰ θελοῦδα,
χωρὶς καὶ νὰ προσέχουμε στὸ δρόμο μας μιά φλοῦδα
ποὺ μᾶς ἐσπλώνει ἀνάσκελα μὲ πάσο καὶ μὲ νάζι
καὶ κάποιον ἀνέστη...
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.700
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Η ΠΙΟ ΑΠΙΘΑΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Πέρυσι, μιὰ ξένη ἐφημερίδα ἔκαμε
διαγωνισμό γιὰ νὰ βραβεύσῃ τὴν πιο
πίθανη ἱστορία. Τὸ πρῶτό βραβεῖο τὸ πῆ-
ρε ὁ ἀποστολεὺς τῆς παρακάτω ἀφηγή-
σεως:

«Μιὰ μέρα ποὺ κυνηγοῦσα στὴν Ἀγγι-
κή, ἄκουσα κάτι λυπητερές φωνές. Πλη-
σίασα κι' εἶδα ἕναν ἐλέφαντα, ποὺ τὸ πό-
δι του εἶχε πιασθῇ στὸν κορμὸ κάποιου
δέντρου. Δὲν ἔχασα καιρὸ, πελέκησα κι'
ἔρριξα κάτω τὸ δέντρο. Ὅταν ἐπέστρε-
ψα στὴν Ἀγγλία, πῆγα μιὰ μέρα, στὴν
παράσταση ἐνὸς τοίχου. Κι' ἐπειδὴ δὲν
εἶμαι πολὺς, πῆρα μιὰ θέση τρίτης
σειρᾶς. Ἡ κατάληξις μου καὶ ἡ κατά-
ληξις τῶν ἄλλων θεατῶν ὑπῆρξε μεγά-
λη, ὅταν, τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως, ἕ-
νας ἐλέφας, μὲ πλησίασε, μὲ ἔσπαξε μὲ
τὴν προδοσίδα του, μὲ σήκωσε ὑψηλὰ
καί... μὲ τοποθέτησε στὴν πρώτη
σειρά!

Τότε ἀντελήφθην ὅτι ἦταν ὁ ἐλέφας ποὺ
εἶχα σώσει ἄλλοτε, κι' ἤθελε τώρα νὰ
μοῦ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του.

ΚΑΙ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΛΟΓΙΑ

Τελευταία πάλι, μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Σι-
κάγου προσκήρυξε διαγωνισμό γιὰ νὰ βρῇ
τὰ λόγια ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ωραιότερη
φράση, καὶ τὰ λόγια ποὺ ἀποτελοῦν τὴν
πιὸ ἀποκρουστικὴ.

Οἱ περισσότεροι ἀναγνώσταί ἐψήφισαν
ὡς ωραιότερη φράση τὸ αἰώνιο «Σ' ἀγα-
πῶ». Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ πολλοί, πεζότε-
ροι αὐτοί, ποὺ προτιμοῦν ν' ἀκούσουν τὴν
φράση: «Πᾶρε τὰ λεφτά σου!» (Ἀπὸ τὸν
παπὰ, φυσικά, τῆς ἐπιχειρήσεως στὴν ὁ-
ποία ἐργάζεστε).

Ὅσο γιὰ τὴν πιὸ ἀποκρουστικὴ φράση,
πρῶτο ἦλθε τὸ «αἰνῶνος θάνατος!».

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Προσεχῶς, στὴν Ἀγγλία, θὰ γίνῃ δι-
αγωνισμός γιὰ νὰ βρεθῇ ὁ ταχύτερος...
χοροσὺς!

Μεταξὺ τῶν ἐχόντων τὴν περισσότερη
ἐμπειρία ἐπιτυχίας εἶναι ἕνας Ἀγγλος, ὁ
Ἐνρι Χόλιντεν, ἀπὸ τὸ Ρέντφορ, ποὺ ὁ-
ποστηρίζει ὅτι ἐξόρισε 70 παλάτες μέσα
σὲ 38 λεπτά! Ἐνας ἄλλος, ὁ Μπόμπ
Χάρσι, ἔκοψε δώδεκα γενειάδες σὲ 3
λεπτά καὶ 40 δευτερόλεπτα.

Τέλος, ἕνας αὐστριακός, ὁ Κάρλ Σάι-
ξενμπέκερ, ἀναφέρει ὅτι ξυρίζει ἕνα ἄ-
τομο σὲ 49 δευτερόλεπτα!

Ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἀξιολύπητος, εἶναι
αὐτός ποὺ θὰ ὑποστῇ τέτοιο ξόρισμα!

Η εϋδυμη επίκαιρότης

"Αχ, αὐτὸς ο στρατὸς!..."

ΓΙΑ σου Μιμήκα! Ξαγρόπνη-
σες παιδί μου; Τί μούτρα εἶ-
ναι αὐτά; Εἶσαι ἀρρωστήτῃ
θῦμα τῆς προχθεσινῆς ἀερο-
πορικῆς προσβολῆς;

— "Ἄστα καὶ μὲναι κι' εἶμαι τρομερὰ
κακόκαφη... δὲν ἔκλεισα μάτι!

— Δὲν ἔκλεισε μάτι; Καὶ δὲν
παίρνεις κορίτσι μου... μὴν Ὀδομα-
ντίνη; Δὲν παίρνεις, ἀν' αἰσθάνεσαι
τίποτα πόνους στὴν κοιλιά... κανένα
κηλεπίδεσμο Προμπονά ἢ ἄν θες κα-
νένα «Δυναμοδόνη» Δαυδεργή, νὰ
δῇς τὴν υγεία σου;

— Κέφι ἔχω λές; Καὶ νὰ σ' ἀρίσω
ἡσυχή, ἐπειδὴ ὁ ἀρρωδωνιαστικός σου
πάει μὲ τοὺς ἀγωναστικούς κι' ἔχεις
τὰ νευράκια σου; Κι' ἔπειτα;

Τόσα χρόνια, Μιμήκα, ὁ καλὸς σου
ὕπηρετὲ ἐμένα, ἄστον νὰ ὑπηρετήσῃ
καὶ τὴν πατρίδα του δύο-τρὲς μῆνες!
Χάλασε ὁ κόσμος;

Τί λές ἐκεῖ! Θὰ κακοπαθήσῃ ἀπ'
τὴν πειθαρχία;

Τρελλάθηκες, Μιμήκα; "Ἄμ' στὸ
στρατὸ εἶναι πού θὰ ἡσυχάσῃ ὁ ἄν-
θρωπος! "Ο ἐπιλοχίας, ὅσο αὐστηρὰ
καὶ δύστροπα κι' ἂν τοῦ φερθῇ, ποτέ
δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ξεπεράσῃ, Μιμήκα,
στὰ νεῦρα καὶ στοὺς θυμούς ἐμένα πού
ἔχουν τόσα χρόνια ὁ... ἐπιλοχίας τῆς
καρδιάς του!

Οὕτε τακουνάκι ἔχει ὁ ἄνθρωπος
νὰ τὸ χτυπᾷ κάτω μὲ τὸ δικό σου τὸ
πείσμα, οὕτε θὰ τοῖζῃ τὰ δοντάκια
του, κι' οὕτε θὰ γρατζουνᾷ τὸν καλὸ
σου ὅπως ἐσύ, στρογγύλο μου κορίτσι,
πού τὸν γρατζουνούσες καὶ φώναζες
καὶ «Βοήθει» πάνω στὰ καυγάδικα
σας! "Ἄστον λοιπὸν τὸν χριστιανό!

Γλέντι τρικουόβερο, ἀγαπητοί, αὐ-
τὴ τὴν ἐβδομάδα εἰς αἰτίαις τῆς προ-
σκλησεως τῶν ἀγωνιστῶν.

Οἱ καλούμενοι εἶναι ὅλοι, νέοι ἄν-
θρωποι καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐνεργοῦ νὰ
ποῦμε ἐρωτικές δράσεις... Θρήνος
λοιπὸν καὶ ὀδυρμός εἰς τὰς τάξεις τῶν,
ὅπως καὶ εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐτέρου
φύλου, τῶν ὡραίων ὑπάρξεων δηλαδὴ
τῶν ὑποίων τὸ ἐρωτικὸν χουζουράκι
ἦλθε νὰ ἐνοχλήσῃ ἢ σάλπιγγ' τοῦ
στρατιωτικοῦ προσκλητηρίου.

Δάκρυα, συγκινήσεις, νεῦρα καὶ
κουπολόι ὀλόκληρον ἀπὸ ἄχ' αἰ δάχ...
βαθυτάτης προσελύσεως καὶ ἀσυγκρα-
τήτου καημοῦ:

— Τί συμβαίνει πού μᾶς βράζει, Πέ-
τρο μου! "Ὡστε σὲ παίρνουν;

— Τί νὰ γίνῃ, χρυσή μου; Σκλη-
ρὸν καθήκον! Τρεῖς μῆνες θὰ περά-
σουν, ὑπομονή...

Ἡ «χρυσή» ἔχει γείρει τὸ κεφα-
λάκι της στὸν ὦμο τοῦ Πέτρου της
καὶ ἀφίνει νὰ τὴν συντρίξουν οἱ
λυγμοί.

Εἰς αὐτὴν ὅμως τὴ στάση τοῦς βρά-
ζει ἡ μέλλουσα πενθερὰ τοῦ Πέ-
τρου ἡ ὁποία ἐναλαμβάνει νὰ ἐνθα-
ρύνῃ τὴν κόρη της:

— Πάψε, κοροῦλα μου! "Ἄστον νὰ
πάῃ νὰ «ψήθῃ» λίγο ὁ Πέτρος σου!
Τί κάνεις ἐτοί; "Ἄμ' ἂν πήγαινε
καὶ στὸν πόλεμο, ὅπως πήγαν οἱ δι-
καὶ μας οἱ ἄντρες;

— Πές της τὰ «Μαμά» καὶ πές
της καὶ τὸ τραγουδάκι πού λέγατε
τότε:

— "Εὐὸ θὰ πᾶς στὸν πόλεμο
παλληκαρὰς κι' ἀντάρτης!..

Ἡ «μαμά» ὅμως ἔχει φαίνεται ἐ-
πιφυλάξεις γιὰ κείνο τὸ «παλληκα-
ρὰς» καὶ ἐπιμένει εἰς τὸ ψήσιμο: (Ἀρ-
χαριστὰτὴ ἀποσχολήσας τῶν πενθερῶν
ὅλου τοῦ κόσμου, τὸ «ψήσιμο» τοῦ
γαμβροῦ).

— Χρὶ εἶναι καὶ αὐτό! "Ἀν δὲ μὴ-
σὴ καὶ λίγο μπροῦτι ὁ ἄντρας! Τί

...Ἐπισύρουν τὰς δριμυτάτας εἰ-
ρωνίας τῶν συναδέλφων τῶν.

μόνο μπριγιαντίνες καὶ ἀρέλαι; "Ἄμ'
θὰ ψηθῇτε ἐκεῖ...

Ἐν τέλει ὑπενθυμίζεται εἰς τὴν κο-
ροῦλα ὅτι στὰ... παραπήγματα π' αἰ-
νεῖ ὁ καλὸς της καὶ ὄχι στὰ σύνορα,
καὶ πείθεται νὰ παύσῃ τὰ δάκρυα:

— Λοιπὸν, ἀγάπη μου, στὸ καλὸ!

Καὶ οἱ φεύγοντες, τί λένε;

"Ἄλλοι τρίβουν τὰ χέρια τους ἀπὸ
χαρά.

Κι' ἄλλοι ἔχασαν κιόλας τρία κιλά
ἀπὸ τὸ πρῶτο 48ωρο τῆς θητείας
τῶν. Οἱ πρῶτοι παραδίδουν μὲ πρα-
γματικὴν ἡρόνην τὴν κόμην των εἰς
τάς... ὁμοψείας τῆς «φίλης» τοῦ στρα-
τιωτικοῦ κυρῶος, καὶ ντύνονται τὴν
τιμίαν στολὴν τοῦ στρατιώτου μὲ μ-
ρὰν πού δὲν κρύβεται:

— Πῆγες φαντάρος, βρε Γιωργά-
κη, ἔγινες σὰν τόν... Πατατία τῆς πα-
λῆας ἐπιθεωρήσεως, καὶ εἶσαι κι' εὐ-
χαρισστημένος;

— Εἶσαι κουτός, φίλε!... Προτι-
μοῦσες δηλαδὴ νὰ μὲ δῇς... παντρεμέ-
νον ἢ φαντάρου;

Τοῦ Κ. Ι. Ἀντωνιάδη

— Βεβαίως τὸ δεύτερον, ἀλλὰ δὲν
σὲ ἐννοῶ!

— "Ἄμ' οὐδέποτε ἡννόησες ἐσύ. Ἰ-
δοῦ: Μὲ τὴν κλήση μου στὸ στρατὸ
ξεστράτισα τὸν... Ἡσαΐα! Δὲν ξέρεις
ὅτι τώρα τελευταία α' εἶχανε οἱ συγ-
γενεῖς τῆς Γίαννης στὰ κακὰ στενὰ
γιὰ γάμο;

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν προχθὲς πού μου τὸ ξα-
ναεῖπαν, τοὺς εἶπα «ἀδύνατον!»

«Ξέρετε, δυστυχῶς, εἶμαι ἀγύμνα-
στος» κι' ἔφαγαν τὴν γλώσσα τους μ'
αὐτὸν... Ἐννοεῖς;

.....

Ἰπάρχουν ὅμως, καὶ οἱ ἄλλοι πού
ἀπ' τὴς πρώτες μέρες λιώνουν σὰν
τὸ κερί, ἐπισύροντες δριμυτάτας τὰς
εἰρωνείας τῶν συναδέλφων τῶν:

— Χαρίλαε, γιὰ πῆς μου σὲ παρα-
καλῶ τί ἔχει ὁ Πίπης καὶ λιώνει;

— Ὁ Πίπης; "Ἄ, αὐτὸς ἔχει
«χρυσή».

— Σοβαρῶς; Καὶ γιατί δὲν θγαίνει
ἀθηνῆς; Ἄφου ἔχει «χρυσή»;

— "Ὀχι! χρυσή, βρε θάλακα... θηλυ-
κιά χρυσή... εἶναι ἐρωτευμένος!

Καὶ ἐπεμβαίνοντας εἰς τὸ πνεῦμα
καὶ τοῦ ἐπιλοχία, ἀποστέλλεται ὁ ἔ-
χων τὴν «χρυσήν» καὶ νοσταλγῶν αὐ-
τὴν, ἀποστέλλεται λοιπὸν πρὸς προ-
σωρινὴν παρηγορίαν εἰς τὴν... Καλλιό-
πην!!!

Ἐν τῷ μεταξύ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ
δὲ συνηθίζουν, σχεπτόμενοι ὅτι «αὐδὲν
κακὸν ἀμύγες καλοῦ».

Καλὸ εἶναι δηλαδὴ νὰ ἀναβῇ καὶ
ὁ Ἡσαΐας ἔστω καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες
καὶ καλλίτερο φυσικὰ τὸ «ψήσιμο» τῆς
στρατῶνας ἀπὸ τὸ... δίζυνον «ψήσιμο»...
συζύγου καὶ πενθερᾶς.

Τὸ μόνον ὅμως, κακὸν πού μένει
εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, εἶναι ἡ πρῶ-
τη ἐμφάνισις τῶν ἀνδρῶν.

Χάλια τρικουόβερα μέχρις ὅτου
σουλουπωθοῦν:

Ἡ γκέτα ξεφεύγει, ἡ κυλόττα κρε-
μάζει, τὸ χιτῶνιο ἐνοχλεῖ, ἡ ἀρδύλλα
ἐνθυμίζει τὰ... θουρικά παπούτσια τοῦ
περιβολήτου Σαρλώ καὶ τὸ... ὅλον ἐπα-
ναφέρει εἰς τὴν μνήμην τὸν ἀξέχα-
στον, ὅπως εἶπαμεν, ἐκείνον Πατατίαν
πού ἔδωκε εἰς τὸ παλκοσένκιον τῆς
παλῆας ἐπιθεωρήσεως, ἄδων ἐν μέσῳ
πανδαμονίου φωνῶν καὶ χειροκροτη-
μάτων:

— "Ὁ στρατὸς, ὁ στρατὸς, ὁ στρατὸς.
"Ἀχ αὐτὸς ὁ στρατὸς, ὁ στρατὸς!!

Ι. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Ένα πρωτότυπο ελληνικό διήγημα
τοῦ Κ. Δημητρίου Ν. Χρονοπούλου

ΚΟΣΜΟΣ πολὺς μπαϊνόβγαίνει
στὸ δικηγορικό γραφεῖο. Ἄλ-
λοι περιμένουν τὸν Κ. Τερζή,
ἄλλοι ἔκαναν συνεννοήσεις μὲ
τοὺς βοηθοὺς του. Ἦτο ἕνα θερμὸ
πρωινό καὶ ἡ κίνησις ἦταν ἀληθινὰ
«πυρετώδης». Ἀκριβῶς στὴς ὥρες
αὐτὲς γινόταν ἡ μεγάλη δουλειά,
τακτοποίησης ζητημάτων, συμφωνι-
εσ, συμβόλαια, μελέτῃ ὑποθέσεων.
Τὸ προσωπικὸ τοῦ γραφείου ἱδρωκο-
ποῦσε, ἀνοίγε φакέλλους, κρατοῦσε
σημειώσεις, μελετοῦσε δικηγόρους,
κρατοῦσε ἀντίγραφα. Γιατὶ πραγμα-
τικὰ τὸ γραφεῖο τοῦ Κ. Τερζή ἦταν
ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα δικηγορικά γρα-
φεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ φήμη τοῦ δι-
κηγόρου, πενηντάρη πιά, ἦταν με-
γάλη. Δὲν ὑπῆρχε ὑπόθεσις σοβαρῇ,
πολύκροτη, δὲν περνοῦσε μεγάλη
δίκη, χωρὶς νὰ εἶναι ὁ Κ. Τερζὴς πό-
τε τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Οἱ ἐφη-
μέριδες δημοσίευαν τὴς ἀγορεύσεις
του κι' ἕνα πλήθος ἀπὸ θαυμαστάς
τῶν δικαστηρίων πού θὰ μιλοῦσε ὁ
«μαίτρ».

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἡ κίνησις ἦταν τό-
σο ἐξαιρετικὴ στὸ γραφεῖο του. Ὁ
καθένας πού εἶχε μιὰ σοβαρὴ ὑπόθε-
σις ἔκανε τὴν σκέψιν «δὲν πάω στὸν
Τερζή;...» Κι' ἂν ζητοῦσε ξένη
συμβουλὴ, τοῦ ἔλεγαν: «Μόνο ὁ Τερ-
ζὴς θὰ σὲ σώσῃ».

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ
γραφείου ἦταν πολυάριθμο. Αὐτὸ βο-
ηθοί, τρεῖς νοσηματικοὶ καὶ μὴ δα-
κτυλογράφος, χωρὶς νὰ λογαριάσω
μὲ δυὸ κλητῆρες κι' ἕνα μικρὸ γιὰ
τὰ θελήματα. Ὁ καθένας ἀπ' τὸ προ-
σωπικὸ αὐτὸ δὲν εἶχε ἰδιαιτέρη προ-
σωπικότητα, ἀτομικὴ σφραγίδα. Ἀ-
νῆκαν ὅλοι στὸν σωρὸ τῶν ἀνθρώπων
τοῦ πλήθους πού δὲν διακρίνονται
ἀπὸ τίποτα τὸ ξεχωριστό, ὅλοι — ἐκ-
τὸς ἀπ' τὴν μικρὴ δακτυλογράφου,
τὴν Φανή.

Αὐτὴ ἦταν ἕνα σιωπηλὸ, ἕνα χα-
ριτωμένο κορίτσι πού δὲν ξανοίγν-
ο

ταν εὐκόλα. Σχεδὸν πάντα ἐργαζό-
ταν σκυμμένη πάνω στὴν γραφομη-
χανή, ἀντιγράφοντας πότε μιὰ κα-
τάθεσι, πότε μιὰ πραγματογνωμοσύ-
νη καὶ πότε ἕνα συμβόλαιο.

Ἀρχίζε σχεδὸν πάντα ἀπ' τὸ τυ-
πικό:

«Ἐν Ἀθῆναις σήμερον...» καὶ προ-
χωροῦσε στὴν συνέχεια πού ἀνέφερε
νόμους, παραγράφους, διατάξεις
καὶ ἄλλα σχετικὰ. Ὑστερα μολὶς
τελείωνε, ἀρχίζε κάποιο ἄλλο μὲ τὴν
ἰδία πάντοτε φρασσεολογία:

«Ἐν Ἀθῆναις σήμερον...»

Αὐτὸ πιά τὸ εἶχε μάθει ἀπ' ἔξω ἡ
Φανή. Ὅποτε καθόταν μπροστὰ στὴν
γραφομηχανή, μιὰ καινούργια «Ὀ-
λίθερ» αἰσθανόταν πὼς τὰ πλήκτρα
τραβούσαν τὰ δάκτυλά της γιὰ νὰ
γράψουν τὴν ἰδίαν, τὴν αἰώνια φρά-
σι: «Ἐν Ἀθῆναις σήμερον...»

Λίγες ἦταν οἱ φορές πού ἡ Φανή
δὲν εἶχε δουλειά. Τότε ἡ κρατοῦσε
στὰ χέρια της ἕνα κέντημα ἢ διάβα-
ζε ἕνα ρομάντζο ἢ κανένα εἰκονο-
γραφημένο περιοδικό. Μὰ πάντα ἦ-
ταν ἀμίλητη, σιωπηλὴ, μελαγχολι-
κή. Τὸ γέλιο της ἦταν συγκρατημέ-
νο καὶ ἡ φωνή της ποτέ δὲν ἀνέβαι-
νε στὸ φορτίσιμο. Πάντα ὡχρὸ ἦ-
ταν τὸ πρόσωπό της καὶ μέσα στὴν
ὥχρότητα αὐτὴ, τὴν τόσο παθητικὴ
καὶ τόσο διάφανη, ξεχωρίζαν τὰ ἀ-
λυσκα ρόδα τῶν χειλιῶν της καὶ τὰ
ὀλομαυρά μάτια της.

Ἐτοί λοιπὸν, ἀτόνα, κάποτε ψυ-
γρά, μὰ πάντα γλυκὰ καὶ συμπαθη-
τικὰ ἀρχίζε νὰ γράφῃ:

«Ἐν Ἀθῆναις σήμερον...»

— — —

Μόνο σὲ μιὰ στιγμή τὸ βλέμμα
της ζωῆρε καὶ κάποιο φούντωμα
ἀναθεῖ στὰ μάγουλά της. Ἦταν τὴν
στιγμὴ πού ἡ πόρτα τοῦ γραφείου
ἀνοίγε ὀρμητικὰ καὶ ἔμπαινε μέσα
ἕνα παιδί ψηλὸ, ξανθὸ, γεμάτο ἀέ-
ρα καὶ ἀορενῶπὴ χάρη.

Ποῖος ἦταν... Μὰ τὸ καταλάβαινε

κανένας μὲ τὸν τρόπο πού ὁ νέος αὐ-
τὸς προχωροῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ
τραπέζια, μὲ τὸν τρόπο πού χαιρε-
τοῦσε, ἀπ' τὸ προστατευτικὸ μειδιά-
μα πού ἀνθίζε στὰ χεῖλιά του. Ναι!
Βέβαια! Ἦταν ὁ γιὸς τοῦ Τερζή,
τὸ μοναχοπαῖδι του, ἡ ἐλπίδα του
καὶ ἡ χαρὰ του. Αὐτὸ φαινόταν μὲ
τὸν τρόπον πού ὁ διάσημος δικηγό-
ρος κύτταζε τὸν γιὸν του. Τὸ πατρι-
κὸ αὐτὸ βλέμμα εἶχε τὸ ταίρι του
στὸ δειλὸ βλέμμα τῆς δακτυλογρά-
φου πού ἦταν γεμάτο ἀφοσίωσι καὶ
ἔρωτα.

Τὸ βλέμμα αὐτό, ὅταν ἐκείνος ἔ-
λειπε, γινόταν ρεμβό, μελαγχολικό,
γεμάτο μυστήριο. Κι' αὐτὸ συνέβαι-
νε γιὰτὶ μέσα στὸ μυαλό της ἡ Φα-
νή, ξανάφερνε τὴν «ἱστορία» της.

Ἦ! Εἶναι ἀλήθεια πὼς τίποτα ἰ-
διαίτερο δὲν ἔδενε τὴν Φανή μὲ τὸν
κύριο Τάκη — ἦταν τ' ὄνομα τοῦ μι-
κροῦ Τερζή. Δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖνο πού
οἱ ἄνθρωποι ἀποκαλοῦν δεσμό ἢ
σχέσι. Στὴ θέσι του ὅμως ὑπῆρχε
μιὰ τρυφερὴ γοητεία, ἕνα ὄνειρο
πού συντρόφευε τὴς μέρες καὶ τὴς νύ-
χτες τῆς φτωχῆς δακτυλογράφου.

Ἡ ἀρχὴ ἔγινε κάποιο ἀπομειώμε-
νο πού ἡ Φανή εἶχε δουλειὰ στὸ γρα-
φεῖο καὶ ὁ κύριος Τάκης περίμενε
κάποιο συμφοιτητὴν του. Τότε τὴν
πλησίασε, τῆς εἶπε μερικά κομπλι-
μέντα καὶ ὕστερα τῆς ἔπιασε τὸ χέ-
ρι. Ἡ Φανή ἔκανε νὰ τὸ τραβήξῃ, μὰ
δὲν τὸ κατάρθωσε, παρ' ἀφ' οὗ ἐκεῖ-
νος πρόλαβε νὰ τῆς τὸ φιλήσῃ.

Ὑστερ' ἀπὸ δύο-τρὲς μέρες, σὲ
κάποιο ξεμονάχισμα ὁ κύριος Τά-
κης τῆς φίλησε τὰ μαλλιά καὶ κά-
ποια στιγμή τῆς χάιδεψε τὸ λαίμω.
Ὑστερὰ τὸ πρᾶγμα ἦπε δρόμο. Αὐ-
τὰ τὰ δειλὰ φιλιὰ τὰ διεδένθησαν

μερικά θερμότερα στο στόμα που ή Φανή άρχισε από κάποια μέρα να τ' άταποδίνη. "Υστερα ήρθαν τα χάδια, τα τρυφερά άγκαλιάσματα και μερικά γλυκόλογα.

Αυτό ήταν όλο. Αυτή ήταν ολόκληρη ή «ιστορία» που ζάλιζε το μυαλό της και τή έκανε να μη σκέπτεται τίποτ' άλλο, παρά κάποιο ξανθό κεφάλι, κάποιο φλογερό φιλι που πήρε στα χείλη της, ένα θερμό άπομείσημερο.

Κί όμως, αυτό τή ρομαντικό έπεισόδιο που για άλλην θά ήταν τίποτε γι' αυτήν, την Φανή, ήταν ή κόσμος ολόκληρος, ή εὐτυχία, ή ζωή κι' ή έρωτας.

— ■■ —

Τώρα καθώς τόν είδε να μπαίνει στο πλευρό του πατέρα του συγκινήθηκε. Τά μάτια της πήραν μιή ιδιαιτέρη λάμψη, ή ανάσα της έπαψε νάναι κανονική και τή πορφύρα της της χείλη άρχισαν να τρέμουν.

Ναί! Τόν άγαπούσε μ' όλη της τήν καρδιά, μ' όλα της τή νειάτα. Αίσθανόταν πώς ήταν από τώρα δική του και ήξερε πώς αν αυτός της τή ζήτοῦσε, δέν θά μπορούσε να τού άντισταθῇ. "Υστερα ήταν βεβαία για τήν άφοσίωσί του, για τήν λατρεία του και ακόμα για τήν πίστι του.

Τίποτα. "Ο Τάκης ήταν ελκρινής και ή άγάπη του αληθινή. "Αλλωστε τή φιλή του ήταν τόσο θερμά, τόσο γοητευτικά, τόσο έρωτευμένα που δέν μπορούσε να είναι ψεύτικα. "Όσο γι' αυτό, ή Φανή σκεπτόταν πώς κι' ή άλλος δέν μπορούσε να σκέπτεται τίποτε διαφορετικό άπ' ό,τι σκεπτόταν αυτή. Βεβαία ήταν άρκετά έξυπνη για να βλέπη καθαρά τήν διαφορά που τήν χώριζε άπ' τήν πλουσιόπαιδο τού μεγάλου δικηγόρου. "Ακόμα έβλεπε πώς ή οικογένειά του, τή σπιτί του, οι συναναστροφές του, όλα ήταν αλλοιώτικα.

"Αλλά τί σημασία έχουν αυτά στον έρωτα; "Η Φανή δέν συλλογιζόταν τή μέλλον. Δέν λογάριζε τί θά γινόταν αύριο, μεθαύριο, μετά ένα χρόνο. Τής άρκοῦσε τή παρόν. "Η εὐτυχία τού παρόντος τήν έκανε να κλείνη τή μάτια και να μη βλέπη τίποτα άλλο, παρά τόν έρωτά της. Ούτε μπορούσε, ούτε ήθελε να σκεφθῇ τίποτ' άλλο.

— ■■ —

Τώρα, καθώς τόν είδε πόλι μπροστά της, ταράχθηκε, αισθάνθηκε μιή γλυκειή γοητεία να τήν άγκαλιάζῃ. Είχε να τόν δῇ μιή βδομάδα, κι' οι όχτώ αυτές μέρες της φάνηκαν μαρτύριο αληθινό, σωστό, άπερίγραπτο. Βεβαία, ήξερε πώς ή Τάκης τελείωνε τής έξετάσεις του, πώς έπαιρνε τή δίπλωμά του, άλλ' αυτό, όσο κι' αν τήν ευχαριστούσε, της έ-

φερνε κάποια ζήλεια. Ναί! Ναί! "Η Φανή ζήλευε αυτό τή Πανεπιστήμιο που τόν έβλεπε τήσες ώρες, μισούσε τήσες καθηγητάς, τήσες συγγράμματα, τή Ρωμαϊκό δίκαιο, τή "Αστικό δίκαιο, τήσες φροντιστήρια και τήσες βαθμολογίες.

Τά μάτια της ζωήρεψαν καθώς τόν είδε, και τή δαχτυλάκια της άρχισαν να πετούν πάνω στα πλήκτρα

"Από

ΣΗΜΕΡΑ

μπορείτε να παρακο-

λουθήσετε

τὸ
νέο μας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο
ΠΥΡΓΟΣ
ΤΗΣ
ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ«"Οποιος τὸ διαβάσῃ,
δέν θά μπορέσῃ νὰ τὸ
ξεχάσῃ ποτέ», λέγει ἡ
παρισινὴ «Μαρί-
Κλαίρ».

της «"Ολιβερ». Τή έγγραφο βρισκόταν στή μέση. Μά τώρα ή Φανή άρχισε να δουλεύη με τήσες νευρικότητά που κόντευε να πλησιάση στο τέλος.

"Ο Τερζής κι' ή γυιός του μπήκαν στο ιδιαίτερο γραφείο. "Εκεί έκαναν κάποια κουθέντα, που ή Φανή δέν τήν ξεχώρισε. "Υστερ' άκούστηκε τή κουδούνισμα τού τηλεφώνου, κι' ή Φανή τού δικηγόρου που έκανε συνεννόησι για κάποιο εισιτήριο.

"Η Φανή, που τελείωνε πιά τήν έκθεσι πραγματογνωμοσύνης, μπόρεσε ν' άκούση μερικές φράσεις άπ' τή τηλεφώνημα:

—Ναί! Θέλω ένα καλό κομπαρτιμάν... Βεβαίως πρώτη θέσι... Φυσικά βαγκόν-λί... Είμαστε σύμφωνοι... Κρατήστε τή εισιτήριο και περνώντας για τόν σταθμό θά τή πάρουμε... Ναί!... Στις έφτά ακριβώς... Μεροί.

"Υστερα τή τηλεφώνο έκλεισε κι' άρχισε τή κουθέντολόγι μεταξύ πατέρα και γυιού.

— ■■ —

"Ηταν άπόγευμα, σχεδόν έξ ή ώρα. "Η Φανή τελείωσε τήν έκθεσι πραγματογνωμοσύνης κι' έτοιμάσθηκε ν' άρχισή κάποιο αντίγραφο καταθέσεως, όταν ή πόρτα τού ιδιαιτέρου γραφείου τού Τερζή άνοιξε.

"Ο δικηγόρος κύτταξε, είδε πώς δέν ήταν κανένας ξένος στο γραφείο κι' έκανε νόημα στο γυιό του που παρουσιάσθηκε κατόπι του.

—Παιδιά, είπα με τή πατρικό του ύφος, ή κύριος Τάκης ήρθε για να σας άποχαιρέτησι. Φεύγει άπόψε με τή Σεμπλόν για τή Βερολίνο, όπου θά συμπληρώση τής σπουδές του. Θά μείνη τέσσερα χρόνια, μετά τή όποια, έλπίζω, πώς θά μπορέση να με διαδεχθῇ...

Οι βοηθοί κι' οι γραμματικοί σηκώθηκαν και τού έσφιξαν τή χέρι. Οι κλητήρες εύχόνταν καλό ταξίδι. "Η Φανή άπ' τή θέσι της, χλωμή, αρρωστη, συντριμμένη, μόλις βρήκε να πῇ δυο-τρεις τυπικές λέξεις. Δέν μπόρεσε καν να δῇ αν τή βλέμμα τού μικρού Τερζή τήν κύτταζε με θλίψη ή αν ήταν ψυχρό κι' αδιάφορο — όπως πραγματικά ήταν.

Πατέρας και γυιός χαιρέτισαν και θυήκαν. Οι κλητήρες ξαναπήραν τής θέσεις τους, οι βοηθοί άρχισαν πάλι τής μελέτες, οι γραμματικοί τής αντιγραφές, κι' ή Φανή άρπαξε τήν μαρτυρική κατάθεσι. Τά μάτια της είχαν βουρκώσει. "Αλλά τή δαχτυλάκια της άρχισαν να γράφουν πάνω στα πλήκτρα της «"Ολιβερ» τή ιδιο, τή αιώνιο, τή μελαγχολικό, τή μονότονο:

«"Εν "Αθήναις σήμερον...»

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ κόλπο τοῦ κ. Πλουμιστοῦ

Ἀθηναϊκὸ εὐδυμογράφημα τοῦ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο κ. Λάμπρος Πλουμιστὸς εἶχε ἀρκετὰ μεγάλη περιουσία καὶ μιὰ κόρη, τὴ Ρένα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε ἀκόμη, ὁ κ. Λάμπρος ἔβαλε κατὰ μέρος ἕνα ὁλόκληρο ἑκατομμύριο — τὴ μισὴ τοῦ περιουσίας ἀπάνω — κάτω καὶ εἶπε:

—Αὐτὸ εἶναι προίκα τῆς κόρης μου! "Όταν μεγαλώσῃ μετὰ καλὸ, θά τῆς τὸ δώσω καὶ καλοπαντρευτῇ. Ἐν τῷ μεταξύ θέλω, ἐγὼ θά παίρνω τοὺς τόκους γιὰ νὰ μὲνῃ ἡ προίκα στοργυλῇ.

Καὶ ἡ Ρένα μεγάλωνε. Ἀλλὰ δὲν μεγάλωνε μονάχα. Μεγάλωνε καὶ ὁ μόρφαινε. "Οχτὼ χρόνων κοριτάκι ἦταν ἕνα ἀληθινὸ ἀγγελουδί, δέκα χρόνων ἀνεψιὰ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, δώδεκα χρόνων μικρὴ εὐδέρφη τῆς Ἀρτεμίδος καὶ ὅταν ἔγινε δέκα πέντε, ἡ ὁμορφιά της ἐθάμπωνε τὰ μάτια σὰν ἥλιος. "Ο κ. Λάμπρος καὶ ἡ εὐτυχὴς μαμά, ποὺ τὴν εἶχε παραγάγει, τὴν ἔβλεπαν καὶ δὲν ἐχόρταιναν τὸν καρπὸν τῶν κόπων τους. "Ο κ. Λάμπρος μάλιστα, συνήθιζε πολὺ συχνὰ, νὰ δάξῃ τὴν κόρη του νὰ παίρνῃ διαφορὰς στάσεις καὶ νὰ τὴν καμαρώνῃ.

Τῆς ἔλεγε:

—Στάσου, παιδί μου, νὰ σὲ ἰδῶ ἔτσι. Στάσου κι' ἔτσι...

Καὶ τὴν ἐκύτταζε πολλὴν ὥρα, με θαυμασμό, ἱκανοποίησι καὶ συγκίνηση.

"Ενα ἀπόγευμα ἡ Ρένα καθόταν κοντὰ στὸ παράθυρο τῆς ὥρας ποὺ θαύρισε ὁ ἥλιος καὶ τὴν ἔβλεπε τὸ κεφάλι της μ' ἕνα χρυσὸ φωτοστέφανο, ὁ κ. Λάμπρος τὴν εἶδε καὶ μιὰ ἀξιοθαύμαστη σκέψη ἤρθε στὸ νοῦ τοῦ:

—"Η κόρη μου σὲ λίγο καιρὸ θά παντρευτῇ θέσθαι. Μά ἕνα ἑκατομμύριο προίκα κι' ἕνα τόσο ὁμορφὸ κορίτσι πάει πολὺ καὶ γιὰ τὸν πιὸ σπουδαῖο γαμπρὸ ἀκόμα. Καταντὰ σωστὴ κοροϊδία εἰς θάρος μου, θά ἐλαττώσω τὴν προίκα σὲ 700 χιλιάδες εἶναι καλὰ...

Πέρασε ἀκόμα ἕνας χρόνος. "Η Ρένα ἔγινε δεκάξῃ χρόνων καὶ πιὸ ὁμορφὴ ἀκόμα. Τὸ κορμὶ της εἶχε δέσει τόσο τέλεια, ποὺ ὁ κ. Λάμπρος σκεπτόταν πὼς ἂν ζοῦσε ὁ Φειδίας στὴν ἐποχὴ μας ἡ ἡ Ρένα στὴν ἐποχὴ τοῦ Φειδία, ἀσφαλὼς ὁ μέγας γλύπτης θά τὴν ἔπαιρνε γιὰ μοντέλο γιὰ νὰ χαρίσῃ ἕνα μεγάλο ἀριστούργημα στὸν κόσμον.

Καὶ ἕνα ἀνοιτιάτικο θράδυ, καθὼς ἡ Ρένα ἦταν ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαλὶ λόγκ κι' ἐδιάδαζε καὶ τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ ἔπεφτε στὸ κεφάλι της, εἶδνε στὸ πρόσωπό της κάτι τὸ ὑπερκόσμιον, ὁ κ. Λάμπρος εἶπε πάλι:

—Ἐφτακόσιες χιλιάδες προίκα γιὰ ἕνα τόσο ὁμορφὸ κορίτσι, πάει πολὺ καὶ γιὰ τὸν πιὸ σπουδαῖο γαμπρὸ ἀκόμη. Καταντὰ σωστὴ κοροϊδία εἰς θάρος μου θά ἐλαττώσω τὴν προίκα σὲ 400 χιλιάδες, εἶναι καλὰ...

Καὶ πέρασε ἀκόμα ἕνας χρόνος καὶ ἡ Ρένα ἔγινε δέκα ἑπτὰ χρόνων καὶ πιὸ ὁμορφὴ. Τὸ κορμὶ της εἶχε πάρει πιά τὴ φόρμα τῆς γυναίκας. Καὶ ὁ πατέρας της αἰσθάνονταν ἀληθινὴ ὑπερφάνεια ὅταν ἔβλεπε μετὰ

θαυμασμὸ τὴν κύτταζε ὁ κόσμος στὸ δρόμο καὶ στὰ κέντρα. Τὸ πέρασμά της ἦταν σὰν ἕνας ὑπέρτατος ποὺ ἐπνοῦσε τὰ νεῦρα τῶν διαβατῶν.

Κι' ἕνα καλοκαιρινὸ πρωτὶ, ἐνῶ ἡ Ρένα ἔβγαине ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἔπειτα ἀπὸ τὸ καθημερινὸ τῆς μπάνιο καὶ τὸ σῶμα της εἶχε πάρει ἕνα χρῶμα ἑλαφρὸ σοκολατῆ, ὁ κ. Λάμπρος ἦν ἑλαφρὸ ἑλαφρὸς στὴν ἀμμου- ποὺ ἦταν ξαπλωμένος στὴν ἀμμου- διὰ κι' ἀπελάμβανε μετὰ μάτια τὰ παρελθόντα γυναικεῖα κορμιά, ἐπρόσεξε καλύτερα τὴν κόρη του, τὴν ἐσύγκρινε μετὰ τῆς ἄλλης γυναι- κες ποὺ παρίσταναν τὴν Εὐὰ στὴν πλάζ καὶ σκέφτηκε πάλι.

—400 χιλιάδες προίκα γιὰ ἕνα τό-

— Μπαβὸ, παιδί μου, ἐμπήκες στὸ νόημα!

σο ὁμορφὸ κορίτσι πάει πολὺ καὶ γιὰ τὸν πιὸ σπουδαῖο γαμπρὸ ἀκόμα. Καταντὰ σωστὴ κοροϊδία εἰς θάρος μου. "Ο τυχερὸς ποὺ θά πῇ γυναίκα του αὐτὸ τὸ κορίτσι δέν πρέπει νάχη τὴν ἀπαίτηση καὶ γιὰ προίκα. Γι' αὐτὸ δέν θά τῆς δώσω τίποτα... Θά παντρευτῇ μετὰ τῆς ἀξίας τῆς ὁμορφιάς της... Δέν ἔχω καμμιά ὄρεξη νὰ με περάσουν καὶ γιὰ ἡλίθιο.

— ■■ —

Πέρασε ἀκόμα ἕνας χρόνος. "Η Ρένα ἔγινε δεκά ὀχτὼ χρόνων. Δέν ἔγινε πιὸ ὁμορφὴ, γιὰτὶ δέν ὑπῆρχε ἄλλος βαθμὸς ὠραιότητος. Ἀλλὰ ἡ ὁμορφιά της εἶχε πάρει πιά τὸ σταθερὸ καὶ ὁλοκληρωμένον χαρακτῆρα τῆς ὠριμότητος. Τὸν τελευταῖον καιρὸ μάλιστα ἦταν σκεπτικὴ, μελαγχολικὴ καὶ κάπως ἀνόρεχτη.

—Ἐρωτευμένη θάνατι, συλλογίστηκε ὁ πατέρας της. "Ο τυχερὸς θά τρέξῃ ἀμέσως νὰ μὴ τὴν ζητήσει ἀπὸ φόβον νὰ μὴ προφτάσῃ κανένας ἄλλος.

Καὶ δέν γελάσθηκε ὁ κ. Λάμπρος. Δέν εἶχε περάσει μιὰ εβδομάδα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκανε αὐτὴ τὴ θαυμάσιον σκέψη, κι' ἕνας εὐγενικὸς καὶ καλοντυμένος νέος παρουσιάσθηκε ἐνώπιόν του.

—Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της δεσποινίδος κόρης σας, εἶπε σὲ τόνο ἐπίσημο. Τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μου τὸ ξέρετε, ἔχω

περιουσία ἀρκετὴ, ἀξιοζήλευτη θέσι στὴν κοινωνία καὶ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου θά εἶναι μόνον ἡ εὐτυχία τῆς κόρης σας.

"Ο κ. Λάμπρος τὸν ἐκύτταξε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια κι' ἔμεινε εὐχαριστημένος.

—Τὴν ἀγαπάτε; τὸν ἐρώτησε.

—Σὰν τρελλὸς κύριε... Σὰν τρελλὸς, εἶπε ὁ νέος καὶ τὰ μάτια του πήραν μιὰ παράξενη λάμψη ποὺ συναντᾷ κανεὶς εἰς τὰ μάτια τῶν τρελλῶν. ("Αρα ὁ νέος δέν ἔλεγε ψέμματα).

—Καὶ αὐτὴ; Τὸ ξέρε;.

—Τὸ ξέρε καὶ ἀνταποκρίνεται. Τ' ὄνειρό μας εἶναι νὰ παντρευτοῦμε καὶ νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι στὴ φω- λιά μας.

"Ο κ. Λάμπρος ἔβλεπε μετὰ ἱκανοποίησι.

—Καὶ τὴν ἀγαπάτε ἀπὸ καιρὸ;

—Ἐξ ἡμῶν, κύριε Λάμπρο. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδα. "Α! "Η Ρένα δέν εἶναι γυναίκα. Εἶναι θεὰ... Τὰ μάτια της, τὰ χεῖλη της... τὰ δόντια της, τ' αὐτιά της, εἶναι τὰ ὠραιότερα ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμον. Τὸ σῶμα της ὑπέροχον. "Η ψυχὴ της ψυχὴ ἀγγέλου... Εἶναι τὸ τελειότερον πλάσμα τῆς δημιουργίας... "Ο κ. Λάμπρος άρχισε νὰ κόβῃ βόλτες στὸ δωμάτιο καὶ νὰ σκέπτεται.

"Ο νέος τὸν ἐκύτταξε, φοβήθηκε τὸ διαστακτικὸ αὐτὸ βάδισμα καὶ θιάστηκε νὰ πῇ:

—"Ω!... Δέν ἔχω καμμιά ἀξίωση γιὰ προίκα! Δέν θέλω ἀπολύτως τίποτα! "Όσα καὶ τῆς ἐδίνατε, θά ἦταν προσβολὴ γιὰ μιὰ τέτοια γυναίκα.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μιὰ ἄλλη φωτεινὴ σκέψη ἤρθε στὸ νοῦ τοῦ κ. Λάμπρου. Καὶ ὁ εὐτυχὴς πατέρας, ἔπηρε ἀμέσως ὅπως αὐστηρὸ καὶ εἶπε:

—Τί θά πῇ δέν ἔχετε καμμιά ἀξίωση γιὰ προίκα; Ἄν δέν ἔχετε σεῖς, ἔχω ἐγὼ.

—Ἀπλάσῃ; Τί θέλετε νὰ πῇτε;

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι μιὰ τόσο ὁμο- ρφὴ γυναίκα, θεὰ ὅπως τὴν λέτε, δέν τὴν παίρνει κανεὶς τζάμπα. Τὸ τελειότερον πλάσμα τῆς δημιουργίας, ἀγαπητὴ μου, ἀκριβοπληρώνεται... Με καταλαβαίνετε;

—"Οχι καὶ τόσο... ψιθύρισε ὁ νέος.

Τί ἐνοεῖτε;

—"Ας κάνουμε ἕνα λογαριασμό. Κατὰ τὴ γνώμη σας πόσο ἀξίζουν τὰ μάτια τῆς Ρένας;

—Τὸ χρυσάφι ὅλου τοῦ κόσμου.

—Δέν εἶμαι τόσο ἀπαντητικός, εἶπε ὁ κ. Λάμπρος, παίρνοντας χαρτὶ καὶ μολύβι. Ἀς τὰ βάλομε διακόσιες χιλιάδες... Εἶναι καλὰ;

—Μάλιστα...

—Τὰ χεῖλη της πόσα νὰ τὰ λογα- ριάσουμε;

—Τὰ χεῖλη της! "Ω! τὰ χεῖλη της ἀξίζουν ὅλο τὸ στερέωμα.

—Προτιμᾷ τοὺς ἀριθμούς... Ἐπει- δὴ συνήθως τὰ χεῖλη παίζουν στὸν έρωτὰ πρακτικώτερον ρόλον ἀπὸ τὰ μάτια, ἂς βάλομε τριακόσιες χιλιά- δες. Συμφωνεῖτε;

—Λίγα εἶναι...

—Δέν πειράζει. Δέν εἶμαι αἰσχρο- κερδῆς. Γιὰ τὰ μαλλιά της, ἐπειδὴ εἶναι κοντὰ, ἂς λογαριάσουμε ἑκατὸ

χιλιάδες. Και για τα δόντια άλλες διακόσιες... Δεν είναι πολλά!
—Καθόλου κύριε... Σας είπα ότι...
—Έχουμε τώρα το σώμα της. Έπειδή το θέμα αυτό, αν το υπολογίσει κανείς σε εμπορικούς αριθμούς μπορεί να παρεξηγηθεί, ως το άφησούμε. Μας μένει η ψυχή της. Μια ψυχή αγγέλου, λοιπόν, πόσο μπορεί να τη διατιμήσει κανείς;
—Η ψυχή ενός αγγέλου δεν παίρνει διατίμηση.

—Ας είναι πεντάκοσιες χιλιάδες, δεν είναι ούτε πολλά, ούτε λίγα. Έπειδή όμως μου φαίνεται καλό παιδί, θα σου κάνω μια έκπτωση, για να στρογγυλέψω κι' ο λογαριασμός. Όλα μαζί, λοιπόν, θα τα θάλουμε —Δηλαδή; ρώτησε δειλά ο νέος.

—Δηλαδή, για να πάρης το τελευταίο πλάσμα της δημιουργίας, αγαπητό μου παιδί, πρέπει να δώσεις στο δημιουργό του ένα εκατομμύριο στρογγυλό—στρογγυλό...

—Πρέπει δηλαδή να σας δώσω ένα εκατομμύριο προίκα;

—Μπράβο παιδί μου. Έμπηκες στο νόημα... Και τί αποφασίζεις;

—Το δίνω κύριε! φώναξε ο νέος.

—Ωραία! απάντησε ο κ. Λάμπρος, ευχαριστημένος από τη διαπραγμάτευση του. Θα μου φέρετε, λοιπόν, το σχετικό τσέκ και θα σας δώσω την εύχλη μου... Υπό τον όρο βέβαια ότι δεν θα μάθω κανείς τίποτα. Ούτε η κόρη μου. Σημειώνω;

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

—Συμφωνώ!

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΓΑΜΗΛΙΑ ΕΘΙΜΑ

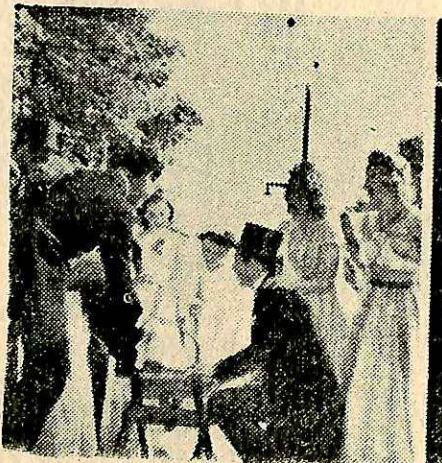
ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Η νύφη έχει δεμένα τα μάτια, και γύρω της χορεύουν οι προσκεκλημένοι. Θα ρίξει τον πέπλο της, και σ' όποιον πέσει, αυτός θα παντρευτεί εντός του έτους.

Η νύφη μοιράζει κομματάκια από τον πέπλο της. Όσοι και όσες πάρουν αυτό το «φυλαχτό» θα βρουν σύντομα την ευτυχία.

Στον δρόμο που οδηγεί στην εκκλησία οι νεόνυμφοι πρέπει να ποινίσουν ένα κούτσουρο. Αν τα καταφέρουν καλά, θα ζήσουν ευτυχισμένοι...

Μετά την τελετή, ο γαμπρός δίνει στη νύφη ένα χρυσό νόμισμα. Είναι η προκαταβολή της ευτυχίας...

Στην Αγγλία—άλλα και σ' έμμε—ρίχνουν ούζα στο κεφάλι των νεόνυμφων, που εξασφαλίζουν, έτσι, την αφρονία των αγαθών της ζωής.

Στην Σκωτία, ο γαμπρός πρέπει να ρίξει ένα αυγό πάνω από το σπίτι του. Αν το καταφέρει, θα είναι ο κύριος της οικογενείας του. Αν όχι... θα υποταχθεί στην γυναίκα του...

Ζεϊντνιμε του δικαστήριου , Λερόλουτρα

Του Κ. Δ. ΨΑΘΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ της κυρίας 'Αναστασίας έδειχναν ακριβώς μέσα στην αούλη του κ. Γεωργίου. Ο κ. Γεωργίου ήταν γεροντοπαλλήκαρος, ηλικίας ως πενήντα χρονών, ιδιότροπος, σκυθρωπός κι' αμίλητος. Η κ. 'Αναστασία ήταν χήρα, γυναίκουλα αγαθή, μητέρα τριών κοριτσιών.

Παρά την στενοτάτη επαφή των σπιτιών δεν υπήρχαν σχέσεις μεταξύ των κατοίκων τους. Είς την αγαθότητα και την προθυμία της συνάψεως σχέσεων εκ μέρους της κ. 'Αναστασίας ο κ. Γεωργίου απαντούσε με βλέμμα σχεδόν εχθρικών έστίς που διετρεπότο μεταξύ τους μια ψυχρότης συνεχής.

Τρία, είπαμε, ήταν τα κορίτσια της αγαθής χήρας. 'Ελένη ελέγετο η πρώτη. Κατίνα η δεύτερη. Χρυσούλα η τρίτη. Ούτε τα κορίτσια είχαν δασοληψίες με το ιδιότροπο γεροντοπαλλήκαρο, παρά' όλον ότι το ύφος του έμαλάκωνε σημαντικά όταν στο παράθυρο δεν εφίσκοταν η μαμά αλλά καμιά από τις τρεις τους.

Έτσι τυπικές μέχρι ψυχρότητας, ήταν λοιπόν, οι σχέσεις της οικογενείας με το γεροντοπαλλήκαρο και δεν θα υπέθετε κανείς ότι θα μπορούσε να συμβεί ποτέ καμιά παρεξήγηση μεταξύ τους, αν ήδη γεροντοπαλλήκαρος, χήρα και κόρες δεν εφίσκοντο στο δικαστήριο.

Το μοιραίο έπεισθόον συνέβη ένα θερμό μεσημέρι του Ιουνίου. Ήταν η ώρα περίπου τρεις. Έκαιγε ο ήλιος, έκαιγαν οι δρόμοι, έκαιγαν τα πάντα. Ο ουρανός ήταν ανοικτειρόνως γαλάζιος και οι ακτίνες του ήλιου άμειλικτες. Έχθρος ένομιζες έπέρασε από την πόλη κι' έβαλε φωτιά παντού. Οι άνθρωποι υπέφεραν απεριγρύπτως κι' όσοι δεν έδλεπαν στον ύπνο τους ότι έδραζαν μέσα εις τα καζάνια της κολάσεως έσφιγγόρριζαν στα κρεβάτια τους μέσα σε θάλασσαν ιδρώτος. Ο ωραίος αττικός ουρανός μαζί με τον θαυμάσιον ήλιον της Αττικής, τους όποιους εξύμνησαν τόσον οι ποιηταί έξεδικούντο κατά τον σκληρότερο τρόπον για τους στίχους που εγράφησαν εις βάρος τους.

Έτσι είχαν τα πράγματα, λοιπόν, την κρίσιμη αυτή ώρα όταν η δεσποινίς 'Ελένη έσκηώθηκε κι' έπλησίασε στο παράθυρο να πάρη λίγο αέραν. 'Αλλά φευ! Μόλις τα βλέμματά της έπεσαν μέσ' στην αούλη του κ. Γεωργίου έπιστοχώρησε κάτωχη. Ταράγμένη έσπευσε να φιδυρίσει καί στο αυτί της δεσποινίδος Κατίνας. 'Εσηκώθηκε κι' εκείνη, έπλησίασε στο παράθυρο αλλά υπεχώρησε με τον ίδιο τρόμον. Οι δυο μαζί έσπευσαν να ξυπνήσουν την δεσποινίδα Χρυσούλαν για να της διηγηθούν με φρίκην τα διατρέξαντα εις την αούλην του κ. Γεωργίου. Με μεγάλη περιέργεια έσπευσε και η δεσποινίς Χρυσούλα και είναι αλήθεια ότι, ψυχραιμότερα καθώς ήταν, έμαζινε κάπως περισσότερο στο παράθυρο, αλλά στο τέλος απέσπερθη με το ίδιον αίσθημα κατα-

πλήξως χαλαγμένο στα συμπαθή χαλακηριστικά της.

Από την φασαρίαν εξύπνησε και η συμπαθεστάτη και αγαθοτάτη χήρα:

— Πλησιάζω στο παράθυρο, και πού τί να δω παιδί μου; Τόν κύριο αυτό να φέρνι βόλτα μέσα στην αούλη, όπως τον γέννησε η μάνα του!

— Μπα;

— Μή σώσης! γυιέ μου.

— Λοιπόν;

— Το δέω άμέσως, δεν ντρέπεσαι βοέ μαντρόχαλε να περπατάς έτσι, χάρηκε τίποτες να θάλεις επάνω σου, τρομάρα σου. Γυρνάει έτσι, με κυττά άναίδεστα, χωρίς ούτε να προσπαθή να κρύψει τίποτις και μου κάνη: Σε ένοχλώ κυρά

— Λοιπόν;

— Τιποτις. Να μου λέη να μη σε νοι-άζη έσένα, κυρά μου, κι' εγώ κάνω ότι θέλω μέσα στο σπίτι μου. Μ' έννόησες; Πηγαίνω κι' εγώ στον εξάδεσφό μου τόν δικηγόρο κ. Κουτρούλη και του τ'ά λέω όλα και μόλις τ' άκουσε ο δικηγόρος κ. Κουτρούλης, θά έχετε άκουστά, γίνεται θεορό, αρπάξει την πένα και γράφει την μήνυση, μαθές να τόν πάμε λέει στο δικαστήριο να τόν κρεμάσουμε τόν μασκαράν!

Έτσι περίπου τ'ά είπε η αγαθή χήρα. Κι' ύστερα ήρθαν και τα κορίτσια. Σεμνά, Ντροπαλά, Λιγούλιχα. Πρώτη η 'Ελένη, που αντί να απαντήσει κατακοκκίνισε και έφυγε. Δεύτερη ήλθε η Κατίνα που άπ' τις πρώτες ερωτήσεις έβαλε τα κλάματα και προστάλεσε την γενική συστάθαια. Τρίτη ήλθε η δεσποινίς Χρυσούλα ψυχραιμότερα άπ' τις άλλες.

— Ήταν όπως ο 'Αδάμ.

— 'Α!

— Μάλιστα κ. πρόεδρε.

— Μιά φορά τόν είδες;

— Μιά φορά.

Έδώ σηκώνεται ο κατηγορούμενος:

— Μιά φορά; 'Αφού, δεσποινίς, είσα-

στε όλιγώτερο υποχρίτοια από τις δυο ά-

δελφές σας γιατί δεν λέτε την αλήθεια;

— 'Εγώ;

— 'Εσείς μάλιστα.

— Αυτή είναι η αλήθεια.

— Πέρσι και ποπέρι, δεσποινίς, δεν με είχατε δη ποτέ; Και δεν μαζεούσατε τρεις ή ώρα στα παράθυρα κι' έσείς κι' οι φίληνάδες σας;

Κοκκινίζει η δεσποινίς. Τ'ά χάνει. Και ο κατηγορούμενος έξω φρενών στρέφεται στον πρόεδρο κι' αποκαλύπτει:

— Κύριε πρόεδρε αυτή η ιστορία δεν είναι φαινή. Έγώ υποφέρω τωμερά το καλοκαίρι, κι' έπειδή πάσχει η καρδιά μου, κατά σύστασιν ενός γιατρού κάνω αεροθεραπείαν το μεσημέρι μέσα στην αούλη μου, την ώρα που κοιμάται όλος ο άλλος κόσμος. Η χήρα συνέβη να με δη σέ-πο αλλά οι κόρες της με έδλεπαν και πέρσι και ποπέρι. Όχι δέ μόνον με παρακολουθούσαν αυτές παρά έφεραν σ' όρκιζομαι και φίληνάδες τους!

Η αποκαλύψις έκανε καταπληξήν. Η κοούση δέ έξαλλη η μητρική φωνή:

— Μωρή! Γι' αυτό πέρσι το καλοκαί-ρι τρεις ή ώρα κουδαλάγατε τις φίλενά-σας στο σπίτι;

Η απάντησις επνίγη μέσα σε κύματα γελώτων. Και το γεροντοπαλλήκαρο ή-βώθη με την σύστασιν όταν κήνη τα αερόλουτρά του να λαμβάνη μερικά μέτρα ασφαλείας από τα μάτια του κόσμου.

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

— Για να μη σε ματιάζουμε δηλαδή, όπως τού έψιθύρισε ένα λουστράκι...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Χαίδεψέ μου ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν
μυθιστόρημα

Ζούκ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Περίληψις τῶν προηγουμένων

Ὁ Γιώργος Μαράλης ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ πρελύτῃ τὴν Ντόρα Ζαφείρη, ἕνα ὡραῖοτατο κορίτσι τῶν Ἀθηνῶν. Ἐνα ἀπόγευμα, τῆς κάνει στὸ Ζάππειο τὴν ἐπιλόγησίν του, καὶ τὴ Ντόρα ἀνταποκρίνεται με τὴν θερμὴν τῆς φλογερῆς τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῶν εἰκοσι χρόνων κι' ἐνα ἄλλο μελαγχολικὸ ἀπομαρτυρηματικὸ Ὀκτώβρη, γίνονται οἱ γάμοι τῶν.

Οἱ πρώτοι μῆνες περνοῦν ὅπως ὅλοι οἱ πρώτοι μῆνες δυὸ πρελλὰ ἐρωτευμένων σύζυγων. Κατόπι, ὅχι νὰ ζοῦν κι' αὐτοὶ τῆς ἰδίας ομοιομορφίας καὶ φοβερῆς νύχτας πού ἔχουν τὰ ἴδια πάντα γνωρίσματα καὶ πού ὁδηγοῦν ἀπὸ τὰ ἴδια κοινοτοπὰ μονοπάτια, πρὸς τὰ γρήγορα, πρὸς τὴν πλήρη πρὸς τοὺς διαμαντένιους γάμους καὶ τὸν θάνατο... Στὴν περίπτωσιν αὐτῆς, τῆς Ντόρας καὶ τοῦ Γιώργου, ἡ ἐξέλιξις αὐτῆς ἀνεκόπη ἀπὸ κάποιο ἀπρόοπτο γιὰ τὴν Ντόρα γεγονός.

Ἐνα ἀπόγευμα, καθὼς ἡ Ντόρα ἐπέστρεψε στὸ σπίτι ἀπὸ τὰ εμπορικά φορτωμένῃ πακέτα, διασπαστοῦναι τὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος μ' ἕνα ταξὶ μετὰ στὸ ὅποιο εἶδε τὸν ἄνδρα τῆς στὸ πνεῦρό της ἀγνωστῆς γυναίκας. Τῆς ἤρθε σὰν ζάλη. Γιὰ μιὰ στιγμή ἔκανε νὰ δουλέψῃ στὸ αὐτοκίνητο πού εἶχε σταματήσει γιὰ λίγο, ἀλλὰ αὐτὸ εἶχε ξεκινήσει στὸ μεταξὺ. Μὰ τὸ κεφάλι γαυηλωμένο ἐπιστρέφει, σπύτι.

Τὸ βράδυ ὁ Γιώργος γύρισε στὴν ὥρα πού φέσκαε καὶ γελαστός. Ἡ Ντόρα προσπαθῶσα νὰ μὴν πού δείξῃ τίποτε, τὸν προσεγγίζει, ἔσπῃ ἡ θύελλα. Ἀφ' ὅπου κάπως μικρὸς κόκκινος λεκές καὶ ὀλακάρο καλλιάρου τοῦ Γιώργου.

Ἦταν ἀπὸ τὸ κοκκινῶδες τῆς γυναίκας πού συνώδευσέ μετὰ στ' αὐτοκίνητο. Ἐπακολοθεῖ μιὰ ζωερὴ σκηνή, ἡ Ντόρα δάζει τὰ κλάματα καὶ ὁ Γιώργος τῆς ζητάει νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἡ συμφιλίωσις ἐπέρχεται ἀλλὰ κατὰ ἔχει σπάσει μέσα στὴν καρδιά τῆς νέας γυναίκας. Ἀδικα ὁ Γιώργος προσπαθεῖ ἀπὸ τότε, νὰ δείχνεται μαζί τῆς πῶς τρυφερός καὶ περαιοποιητικός. Ὅπως δὲν ἔχεται πῶς ἀντρώπου καλὰ, ἡσυχία καὶ ἀγαπημένα.

Ἐνα βράδυ, ἔρχονται σπύτι τοὺς ὁ Ἀργύρης ὁ Φλωρὸς καὶ ἕνας ἄλλος φίλος τους, ὁ Ρουμάνης, μετὰ τὴν ἀρραβωνιαστικίαν τοῦ Νίνια, γιὰ νὰ τοὺς πᾶρουν μαζί τοὺς στὴν Κηφισιά. Ἡ Ντόρα πού εἶχε ἀδελφικὴ φιλία μετὰ τὸν Ἀργύρη, δὲν χώνευε τὸ ζευγὺς τῶν ἀρραβωνιασμένων, καὶ ἰδίως τὴν Νίνια πού τὴν χαρακτηρίζεω ὡς γυναῖκα κάπως παρδαλή. Γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ ὅμως, τὸ χατίρι τοῦ ἄνδρός της ἐνομαζέται καὶ σὲ λίγο φεύγουν γιὰ τὸ Σέσιλ πῶς Κηφισιάς. Ἡ Ντόρα καὶ ὅταν φθάνουν σπύτι, κάνει τοῦ Γιώργου μιὰ τρυφερὴ σκηνή. Ὁ Γιώργος ἀμύνεται καὶ κάνει τὴν γυναῖκα του νὰ πέσῃ με κλάματα στὴν ἀγκαλιά του. Συμφιλιώνονται. Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ντόρα δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Φλωρὸς στὸ σπίτι της. Τῆς ζητᾷ συγγνώμην πού μετὰ τὴν πρόσκλησιν του στὴν Κηφισιά ἔμεινε αἰτία νὰ ψυχρανθοῦν λίγο οἱ δύο σύζυγοι, καὶ βεβαιώνει τὴν Ντόρα ὅτι δὲν εἶχε διδόν διχονοῦν ἀποπελάσσεται ἄνδρα τῆς. Ἡ Ντόρα ἀνακουφίζεται ἀλλὰ καὶ ἀναστατώνεται, στοὺς ὑπαινιγμούς.

τοῦ Φλωρὸς γιὰ τὴν παλὴν του ἀγάπην. Τὸν παρακαλεῖ νὰ σωπῇ καὶ ὁ Φλωρὸς ὑποδέχεται νὰ τῆς μείνῃ ἕνας πιστὸς φίλος. Φεύγοντας ὁ Φλωρὸς, ἔρχεται στὸ σπίτι τοῦ Μαράλη τὴν ταμπакέρου του.

Ὁ Γιώργος τὸ μεσημέρι τὴν βρίσκει καὶ ἐφόσον κατόπιν τῆς συμφωνίας πού ἔκαναν, ἡ γυναῖκα του δὲν τοῦ μιλά γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Φλωρὸς, τὴν ὑποπεύεται ὅτι τὸν ἀπατά. Ἐντούτοις, ἂν καὶ ὑποφέρει τρυφερά, ἀποφασίζει νὰ μὴ φανερώσῃ τίποτε σὲ κανέναν, ἀλλὰ νὰ προσπαθῇ μόνον νὰ ξεχάσῃ τὸν Φλωρὸς ἀπὸ τὸ σπίτι του. Θάγῃ, ὅμως, τὴν ψυχρὴ ἀποχή, νὰ κρύβῃ τὸν πόνο του, τὸ θυμὸ του, τὴν νερόπῃ του.

5ον

ΠΕΛΑΓΩΜΕΝΟΣ ἐντελῶς, μέσα σ' ἕνα χάος πικρῶν σκέψεων, πετάχτηκε ξαφνικά, ἀκούγοντας τὸ τηλέφωνο νὰ χτυπά. Πῆρε τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι του.

— Ἐμπρός!... Ποιὸς εἶναι;...

— Ἐσεῖς, κύριε Μαράλη;...

— Ἡ φωνὴ ἦτανε γυναικεῖα.

— Μάλιστα, ἐγώ...

— Ἐδῶ Νίνια... Τί γινόσαστε;...

Ἡ Νίνια... Ἀντραπιαία διαισθάνθηκε ὁ Γιώργος ὅτι ἔκει, στὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ τηλεφωνικοῦ σύρματος, βρισκόταν ἡ ἀντίδραση. Ἡ φωνὴ του ἦτανε τρυφερὴ ὅταν ἀποκρίθηκε:

— Ἐσεῖς;... Τί ὠραία ἐκπλήξις!

— Νὰ ἐλθίσω πὼς λέτε ἀληθεῖα;

— Εἰσάστε πολὺ ἐξυπνὴ, γι' αὐτὸ δὲν ἀμφισβᾶλλω πὼς ἐρετε πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅσα δείχνετε ὅτι καταλαβαίνετε...

— Εἶμαι ἐξυπνὴ; Καὶ τότε, γιατί ἔκανα τὴν ἀσυγχώρητη βλακεία νὰ σὰς τηλεφωνήσω σήμερα, ἐνῶ εἰμαι σίγουρη πὼς, ἂν τύχῃ καὶ τὸ μάθῃ ἡ γυναῖκα σας, θὰ σὰς κάνῃ μιὰ σκηνὴ πολὺ φοβερότερη ἀπ' τὴν νυχτερινή, ὅταν ἀπὸ τὸ «Σέσιλ».

Ὁ Μαράλης ἐδάγκωσε τὰ χεῖλια τοῦ ἡ Νίνια δεικνύονταν πῶς ἐξυπνὴ καὶ πῶς προκλητικὴ ἀπὸ ὅτι εἶχε φανῇ στὴν ἀρχή, καὶ, γι' αὐτὸ, πῶς ἐπικινδυνῇ. Αὐτὸ ὅμως, στὴν ψυχολογικὴ κατάστασιν πού βρισκόταν, ἀντὶ νὰ τὸν φοβήσῃ, τοῦ πρόσθεσε ἄλλο ἕνα θέλημα στὴ συζήτησιν:

— Εἰσάστε τόσο ἐξυπνὴ, τῆς εἶπε, πού αὐτὴ τὴ στιγμή μαντεύετε τί θὰ σὰς ζητήσω...

— Δὲ χρειάζεται νάμαι σοφὴ, γιὰ νὰ καταλάβω πὼς θὰ γυρέψετε νὰ με δῆτε...

— Ναι, θέλω νὰ σὰς δῶ... Θέλετε καὶ σεῖς;

— Πότε;

Καμμιὰ ἐπιφύλαξιν, καμμιὰ ἄρνησιν, τίποτε... Ὁ Μαράλης ἄρχισε νὰ σκέφτεται πὼς εἶχε βιασθῇ νὰ ἐνοουσιαστῇ καὶ πὼς ἡ περιπέτεια θάτανε γρήγορη, χωρίς ἀντίστασιν, βίαια, καὶ ὅτι θὰ τελείωνε ἀστραπιαία.

— Τώρα, ἀμέσως... τῆς ἀποκρίθηκε, μετὰ τὴν ἐλπίδα πὼς, τώρα τοῦλάχιστον, ἡ Νίνια θ' ἄρνιότανε.

Ἡ ἀπάντησιν τῆς ἦρθε νὰ τὸν ἀποκαρδιώσῃ:

— Ποῦ;

Εἶπε μπλέξις πῶς ἔπρεπε νὰ πάῃ. — Θέλετε νὰ σὰς περιμένω μ' ἕνα ταξὶ, πίσω ἀπ' τὸ Ζάππειο, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Μέτρο;

— Σὺμφωνοί... Ὁρεβουάρ...

— Ὁρεβουάρ...

Ὁ Μαράλης ἔλειψε ἀπελπισμένος τὸ τηλέφωνο. Κι' ἀκόμα πῶς ὡ-

πελπισμένος, ἔλειψε τὰ βιβλία του, καὶ βγήκε ἀπ' τὸ γραφεῖο

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὅταν ὁ Μαράλης ἔφτασε μπροστὰ στὸ Μέτρο, θάτανε περασμένες ἑφτά. Τὸ ἀπαλχρῶμο δειλινὸ μετὰ τῆς βελουδένιες σκιῆς, τοῦ θύμισε ἕνα ἄλλο δειλινὸ, ἐδῶ καὶ χρονία... Δὲν ἦτανε μακριὰ οἱ συστάδες τῶν δέντρων πού κάποτε εἶχανε προστατέψῃ ἕνα δειλὸ, εὐτυχισμένον εἰδύλλιον πού γεννιότανε, τότε πού δυὸ βυσινὰ κοριτσιάκια χεῖλάκια τρεμουλίζοντας φοβισμένα, ψιθυρίζανε: «Θεὲ μου... Ἄν μὰς δοῦνε;... Τί ντροπὴ!...» Καὶ τώρα, αὐτὸς ὁ ἴδιος περιμένε μιὰ γυναῖκα χωρίς προλήψεις, χωρίς δισταγμούς, χωρίς κοκινίσματα, γιὰ νὰ διανύσῃ μαζί της ἀστραπιαία, χωρίς ἐνδιάμεσους σταθμούς, ὅλη τὴ διαδρομὴ ἑνὸς ἔρωτα, πού βιάζεται νὰ φτάσῃ, καὶ νὰ τελειώσῃ... Πόση διαφορά ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ ἀπὸ κείνη τὴν γυναῖκα! Κι' οἱ ἐποχές, κι' οἱ γυναῖκες ἀλλάζουνε... Καὶ τὸ φοβερό εἶναι πὼς δὲν ἀλλάζουνε μόνον ὡς πρόσωπα: ἀλλάζουνε κι' ὡς χαρακτῆρες. Νὰ, μήπως καὶ ἡ δική του γυναῖκα, πούχε ἐνσαρκώσῃ τὸ παλιὸ τοῦ εἰδύλλιον, μ' ὅλο πούχε διατηρήσῃ τὸ ἴδιο πρόσωπο, δὲν εἶχε μεταβληθῇ σὲ τέτοιο σημεῖο, πού νὰ τοῦ δημιουργῇ μετὰ τὴν ἀπιστίαν της, τὴν ἀπιστίαν τῆς δικῆς του σὰν ἀναγκαῖα ἀντίδραση, μετὰ τὴ βοήθειαν τῆς πρώτης ἀσημαντῆς περαστικῆς πού εἶχε παρουσιαστῇ στὸ δρόμο του;...

Μὲ τῆς σκέψεις ὅλες αὐτές, ἡ ὥρα πέρασε οἱ σκιῆς ἀγκαλιάσανε τὰ φυλλώματα τοῦ Ζαπείου, τὸ ταμπλά τῆς νύχτας διαδέχτηκε σιωπὴ καὶ τὸ ταμπλά τῆς μέρας μέσα στὴν κορνίζαν τῶν δέντρων. Ὅταν ὁ Μαράλης ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολοῖ του, εἶδε μ' ἐκπλήξιν πὼς ἦταν ὀκτώ καὶ τέταρτο. Καὶ τότε, ξαφνικά, ἡ Νίνια πῆρε κάποια σημασία στὰ μάτια του. Μὲ τὸ νὰ μὴν ἔρθῃ τοῦ γινόταν ἐπιθυμητὴ, σχεδὸν προσφιλή. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἔρθῃ ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα, θὰ πῇ πὼς δὲ θάρχετο.

Κακόκεφος, εἶπε τοῦ σωφῆρ νὰ τραβήξῃ γιὰ τὸ σπίτι του. Τὸν πληρώσε, κι' ἀνέθηκε τὴ σκάλα του με σκυφτὸ κεφάλι. Τὸν ὑποδέχτηκε ἡ Ντόρα στὸ χῶλ, γελαστή, χαρούμενη, κεφάτη:

— Ἐλα, βρε παιδί μου, κι' ἔχει σπάσει τὰ τηλέφωνα ὁ Ρουμάνης...

— Μπα;

— Ναι, κι' εἶπε, μόλις ἔρρης νὰ τὸν πάρῃς στὸ τηλέφωνο... Εἶν' ἀνάγκη, λέει, μεγάλη...

— Ἐ, ἀφοῦ εἶν' ἀνάγκη...

Κακόκεφος πάντα, σχημάτισε στὸ καντράν τοῦ τηλεφώνου τὸν ἀριθμὸ τοῦ Ρουμάνη

— Ἐμπρός... ἀκούστηκε ἀμέσως μιὰ φωνή — ἡ φωνὴ τῆς Νίνιας.

— Ἐδῶ Μαράλης... Μὲ ζήτησε ὁ Ἀλέκος;

— Ναι... Δηλαδή, σὰς ἐζήτησε ἐγώ... Μὲ τὸ στόμα τοῦ Ἀλέκου...

— Δὲν εἶναι καὶ πέρα;

— Ὁχι... Πεταχτικὴ μιὰ στιγμή στὸ περίπτερο, νὰ πάρῃ μιὰ βραδυτὴ ἐφημερίδα... Πάντως, ἐγὼ σὰς ἤθελα, κι' εἶν' εὐχάριστο πού βρέθηκα ἐγὼ στὸ τηλέφωνο... Ἡθελα νὰ σὰς ζητήσω παρὸν γιὰ τὸ ἀπογευματινὸν...

— Ἀλλὰ, ἔρετε, μοῦ συνέθε κατὰ ἐντελῶς ἀπρόοπτο... Ἡθελε νὰ ἔθλεπα, γιὰ νὰ σὰς ἐξηγοῦσα...

— Ἀλλὰ, πού τέτοια τύχη...

Ὁ Μαράλης κύτταξε φοβισμένος πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναίκας του: Ἡ

— Μὰ, τί ἔχεις; Πές μου τί ἔχεις; ρώτησε ὁ Μαράλης.

Ἡ φωνὴ τῆς Νίνιας ἔφτασε ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρην τοῦ συρματος κάπως ἐιρωνική:

— Ναι, καταλαβαίνω... Ἡ κυρία εἶναι δίπλα, καὶ μὰς σκεῖ... Δὲ σὰς ἐνοχλῶ περισσότερο... Καληνύχτα...

Ὁ Μαράλης, κατέβασε τὸ ἀκουστικὸ ἀναστατωμένος. Ἡ Ντόρα σηκώσε τὸ κεφάλι της ἀπ' τὸ περιοδικό:

— Λοιπόν;

— Λοιπόν;

— Νὰ, ὁ πρελλο-Ρουμάνης ἤθελε νὰ βγοῦμε ἀπόψε... Νὰ πάμε σὲ καμμιὰ ταβέρνα...

— Κι' ἔδωκε τὴ Νίνια νὰ σὺ πῇ;...

Ἡ φωνὴ τῆς Ντόρας ἦταν ἀδιάφορη.

— Ναι, ὁ Ἀλέκος εἶπε γιὰ λίγο ἀπ' τὸ σπίτι του, κι' ἐτσι, βρέθηκε στὸ ἀκουστικὸ ἡ Νίνια... Ἐσένα, δὲ σὲ πῆρε ὁ ἴδιος στὸ τηλέφωνο;...

— Ὁχι, ἡ ὑπηρετρία ἐκ μέρους τοῦ... Καὶ τί εἶπες;

— Δὲς ἀκουσες; Ἀλλοτε...

Ὁ Μαράλης φαινόταν νευρωμένος. Ἡ Ντόρα, ἀντίθετα, εἰδὼς πὼς ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

ἦταν ψυχραμένη, σχεδὸν κεφάτη. Τὸ

σκα πώς ήτανε κάπως όχι και πολύ σωστό να βγαίνουμε μ' ένα ζευγάρι παράνομο...

Ο Μαράλης δεν κατάφερε να κρατηθεί άλλο:

—Υπάρχουν και ζευγάρια, που έπειδή δεν τ' άρει ο κόσμος, δε σημαίνει γι' αυτό πως είναι λιγώτερο παράνομα και συχαμένα...

Η Ντόρα τόν κτύπησε στα μάτια:

—Τί θές να πής; τόν έρωτησε.

—Τίποτα... Σε ρωτώ όμως: Αφού έβρισκες κάπως όχι πολύ σωστό προχτές να θγαίνουμε μ' ένα ζευγάρι παράνομο, τί συνέβη σήμερα πού να σε κάνει ν' αλλάξεις γνώμη; Νομιμοποιήθηκε μήπως αυτό το ζευγάρι, ή έσύ άλλες απότομα ιδέες περί ηθικής;...

Ο τόνος του είχε μίαν ήρωική σκληρότητα. Η Ντόρα το κατάλαβε.

—Δε σε καταλαβαίνω τί λόγο έχεις για να μιλάς έτσι... πάντως, μολονότι ο τόνος σου μου δίνει δικαίωμα να μη σου απαντήσω, έγω σου απαντώ: Βρίσκω πως η ζήλεια μίς γυναίκας είναι κουραστική στον άντρα της, γι' αυτό αποφασίσα, όσο κι' αν ζηλεύω, να μην το φανερώνω...

Ο Γιώργος χαμογέλασε σαρκαστικά:

—Γιατί αυτό;... τη ρώτησε.

Τόν κτύπησε πάλι, έγινε τόση δά μικρούλα, και χώθηκε στην άγκαλιά του:

—Γιατί θέλω να διατηρήσω την αγάπη σου... του ψιθύρισε. Γιατί μου χρειάζεται ή αγάπη σου...

Παρά λίγο να βγάλη την ταμπάκαρα και να της την πετάξει στα μούτρα. Κρατήθηκε όμως, και μόνο πού την απομάκρυνε ήσυχα από κοντά του.

—Είσαι πολύ καλή... της είπε μόνο.

—Μά, τί έχεις;... Πέσμου, τί έχεις;...

—Βλέπεις νάχω τίποτα;...

—Δεν ξέρω... Τό ύφος σου κρύβει κάτι...

—Κάνεις λάθος...

—Τότε;

—Ούφ! Είμαι λίγο κουρασμένος... Θά κοιμηθώ, θά μου περάση...

Κι' ο Γιώργος τράβηξε στο δωμάτιό του. Η Ντόρα τόν άκολουθήσε.

—Γιώργο, κάτι μου κρύβεις... Κάτι έχεις... Πέσμου... Μίλησέ μου... Τ' είν' αυτό;...

—Ντόρα, είμαι κουρασμένος... Συχώρεσέ με... Θέλω να κοιμηθώ...

Η γυναίκα κτιρίνισε, έσκυψε τó κεφάλι της, και βγήκε απ' την κάμαρα.

Όλη τη νύχτα, ο Μαράλης είναι ζήτημα αν κατάφερε να κοιμηθί μιά ώρα. Και σ' αυτή την ώρα, τόν βασανίζανε χίλιοι-δυό εφιάλτες: Πότε έβλεπε τά περίεργα μάτια της Νίνης στην άγκαλιά του Φλωρά, ποτε έβλεπε τα περίεργα μάτια της Νίνας, πού μοιάζανε σά νοτισμένες μισοσπιτικές, να μεγαλώνουν, να μεγαλώνουν, να μεγαλώνουν, και στο τέλος να γίνονται τεράστια, σ' ένα θριώδες «γκρό-πλάν», άπάνω στην όθονή της αναστατωμένης φαντασίας του. Κι' όλ' αυτά τά δράματα τού προκαλούσανε, μαζί με τόν πόνο, και μίαν έντονη σεξουαλική συγκίνηση, τόσο, πού ξύπνησε με τόν ούρανικο του ξερό και τά μαλλιά κολλημένα στους κροτάφους άπό έναν παγωμένον ιδρώτα. Μέσ' απ' τις χαραμάδες τού ρόλου τού παραθύρου του, γλυστρουσε ή σύνη λίγα θαμπά μετάξια, Για μιά σιγ-

μή, ο Μαράλης ένοιωσε έπιταχτική την ανάγκη να πεταχτή απ' τó κρεβάτι του, να τρέξη διπλά, στο δωμάτιό της γυναίκας του, να την κληρώσει, κι' ύστερα να την πνίξει. Κι' ήτανε τόσο έντονος ο πειρασμός, πού, για να μην υποκύψει, ντύθηκε βιαστικά, έκανε πρόχειρα τήν τουσαλέττα του, και βγήκε σιγά-σιγά, σάν κλέφτης, απ' το σπίτι. Για πρώτη φορά, έδώ και καιρό, ένοιώθε για τή Ντόρα εν' άπεγνωσμένο ενδιαφέρον, πού τού γέμιζε τήν καρδιά άπόγνωση κι' έρωτα. Μά ναί: Η συναισθητική της άπιστίας της, τόν έκανε να ξαναγυρίσει πίσω, και σέ μιά λιγυγιάση διαδρομή αίσθημάτων κι' αίσθησιασμών, δονούσε τήν άκίνητη ως τώρα χορδή τού έρωτός του με καινούργια δύναμη: Η Ντόρα δεν άνηκε πιά σ' αυτόν, άνηκε σ' έναν άλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Στό δρόμο, οι διαβάτες ήτανε λιγοστοί, κι' άγουροεπλημένον. Μόλις ήταν έξη ή ώρα. Η ατμόσφαιρα όλη είχε τήν άρωματική παρθενία της αύγης: δεν είχαν ακόμα έκπορευθί απ' τις άναπνοές τών ανθρώπων. Ο Μαράλης άνάσανε δυό-τρεις φορές βαθεία, και νόμιζε πως μέσα του γλυστρουσε λίγη απ' τήν χαρά τού πρώτου ξυπνήματος. Κατέβαινε προς τήν Όμόνοια, και μπήκε σ' ένα γαλατάδικο. Παράγγειλε έναν καφέ, κι' ένω έρροφούσε μαζί με τó πρώτο τσιγάρο του, ή σκέψη του κόλλησε σέ μιά λύση άναπόφευκτη: Η Νίνα θά γινόταν έρωμένη του. Αυτό θά συνέβαινε όπωσδήποτε, έπρεπε να συμβή, γιατί μόνον έτσι ο ίδιος θά μπορούσε να συγκρατηθί, και να μην κάνει νά ξεσπάσει μ' ένα σκάνδαλο φοβερό, ο θυμός κι' ή άναρχή του εναντίον της Ντόρας και τού Φλωρά. Μόνο τά γαλαζία μάτια της Νίνας θά μπορούσανε να τού προσφέρουν τή μεγάλη ζάλη τών αισθήσεων και τού μυαλού, πού τού ήτανε τόσο έπιταχτικά άποραίτητη αυτή τη στιγμή.

Πλήρωσε τόν καφέ του, και βγήκε απ' τó γαλατάδικο. Θάταν ή ώρα έφτάμιση. Σιγά-σιγά, με τó κεφάλι σκυμμένο, τράβηξε για τó γραφείο του. Όταν έφτασε, ή καθαρίστρια τέλειωνε τó σκούπισμα της εισόδου. Τήν καλημέρισε και μπήκε. Φυσικά, κανένας άλλος υπάλληλος δεν είχε πάει ακόμα. Ο Μαράλης μπήκε στο γραφείο του, έπεσε σέ μιά πολυθρόνα, και βυθίστηκε στίς σκέψεις.

Απότομα, τó κουδούνισμα τού τηλεφώνου τόν έκανε νά πεταχτή απ' τή θέση του. Τό βλέμμα τού έπεσε στο ρολόι τού τοίχου: Όχτώ και τέταρτο. Ποιός ήτανε τόσο πρωί;

Σήκωσε τó άκουστικό:

—Εμπρός...

—Εμπρός... Ο κ. Μαράλης;

—Εγώ...

—Καλημέρα σας... Έδώ, Νίνα...

Νίνα... Ο άπό μηχανής Θεός!

—Καλημέρα σας... Πρωινή, βλέπω...

—Και σεις πιο πρωινός... Γιατί έγώ, ξύπνησα μόλις αυτή τη στιγμή: ένω σεις, πρέπει να ξυπνήσατε έδώ και μιά ώρα τουλάχιστον πριν... Έκτός πιά, αν παραδεχτούμε πως αυτή τη στιγμή βρισκόσαστε στο γραφείο με τις πυτζάμες σας και με τις παντοφλές...

—Βλέπω ότι ξυπνήσατε κεφάτη...

—Γιατί, έσεις πως ξυπνήσατε;

Ο Μαράλης έμεινε για λίγο σιωπηλός:

—Εγώ δεν κοιμήθηκα καθόλου... της άποκρίθηκε στο τέλος...

—Ένσόνι ντ' άμούρ... τόν κοροϊδίασε.

—Θάτανε περίεργο;

—Τόσο πολύ αγαπάτε τή γυναίκα σας;

Τό όνομα της Ντόρας, άνακατεμένο στη συζήτησή του μ' αυτή τή γυναίκα, τούκανε κακό.

—Άς μη μιλάμε γι' αυτό... της είπε.

—Εγώ; Σας θυμάμαι...

—Στόν ύπνο σας;

—Πού ξέρετε; Μπορεί να σας έβλεπα σ' όνειρό μου...

—Είχατε εφιάλτες;

—Ελάτε... Αφήστε τα... Πιστεύω πως έχετε βεβαιωθεί ότι μου προκαλείτε μεγάλο ενδιαφέρον...

—Τόσο, πού μ' είχατε χτές και σας περίμενα μιάμιση ώρα, και στή τέλος, δεν ήρθατε...

—Μου κρατάτε κακία;...

—Δε θά σας κρατούσα, αν δέ μ' ενδιαφέρατε...

—Ελάτε... Άς μη μιλάμε γι' αυτό...

—Σήμερα θά σας δώ;

—Ούφ! Είσαστε άνυπόφορος... Σήμερα τó πρωί είμ' έλευθερη... Μπορείτε να τó σκάσετε απ' τó γραφείο σας για καμμιά-δυό ώρες;

—Δυστυχώς, δεν έχω να τó σκάσω από κανένα... Οι άλλοι υπάλληλοι μπορούν να μου τó σκάσουν...

—Καλά, καλά, κύριε προϊστάμενε, κύριε διευθυντά... Τόσο τó καλύτερο πού δεν έχετε να ζητήσετε άδεια από κανένα... Πάρτε εν' αυτοκίνητο, και περιμέντέ με κατά τις δέκα στή γωνία Στουρνάρα και Πατησίων...

—Θάρθετε;

—Ναί, γιατί θέλω πολύ να σας πω πολλά...

—Λοιπόν, σύμφωνοι...

—Είναι καιρός θαύμα, λιακάδα, ή άκτη τού Σκορμαγκά θάναί όνειρο... Ελπίζω να με τραθήξετε ως εκεί, για να θαυμάσουμε τή θάλασσα...

—Εσείς θά θαυμάσετε τή θάλασσα, και γώ ούς...

—Ελάτε, κόλακα! Σε λίγο...

—Ωρθούρ...

Κλείνοντας τó άκουστικό, ο Μαράλης είχε μιά περίεργη προαισθηση: Πώς αυτή ή γυναίκα θά τού προκαλούσε έντονότερες σεξουαλικές συγκινήσεις, και θά τόν έκανε να ξεχάσει πολλά πράγματα, πού ή άναμνήσή τους τού ήταν άβάσταχτη κι' άνυπόφορη. Τέλειωσε κάτι έπείγουσες δουλειές τού γραφείου του, μάλλον για να περάση ή ώρα του, παρά για να τις τελειώση, έβαλε υπογραφές σέ καμμιά δεκαριά έγγραφα πού τούφερε κάποιος υπάλληλος, και στίς δέκα παρά τέταρτο πήρε εν' αυτοκίνητο, κι' έφτασε σ' γωνιά Πατησίων και Στουρνάρα. Δέκα και δύο λεπτά, είδε από μακριά τή Νίνα νάρχεται, σφυγμένη μέσα σ' ένα φανταχτερό έμπριμέ, πού τήν έκανε να μοιάζει μ' έξωτικό πολύχρωμο λουλουδι. Πλησιάζοντας, τράβηξε κατ' ευθείαν προς τó ταξί τού Μαράλη, πού ήταν ή πόρτα του άνοιγμένη.

—Καλημέρα λοιπόν κι' από κοντά... φάναζε, μπαίνοντας στο αυτοκίνητο, κεφάτη, χαρούμενη, γελαστή.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Η φωνή της ή ίδια...

Ένας αισθηματικός

διάλογος

τού κ. Άλκη Τροπιάτη

γασε ακόμα... Καθίστε...

Η ΝΕΑ: Μά θά μου πήςτε επί τέλους τί γυρεύετε από μένα;

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Τίποτα. Η μάλλον να σας έμποδίσω να κάνετε κάτι για τó όποιο σίγουρα θά μετανοιώστε άργότερα...

Η ΝΕΑ: Φαίνεται πως με γνωρίζετε καλά—για να μποήτε να διαβάσετε τις ένδόμυχες σκέψεις μου...

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: (τὴν κυττάζει κατάματα): Ξέρω πως ήρθατε να περιμένετε κάποιον. Ξέρω ακόμα πως μετανοήσατε τώρα θά και σηκώθηκατε να φύγετε (πειστικά) καθήστε...

Η ΝΕΑ: (ζανακθίζει μηχανικά).

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Δεν τόν αγαπάτε πιά;

Η ΝΕΑ: Μά, κυρία...

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Κάποιος άλλος βρέθηκε στο δόμο σας...

Η ΝΕΑ: (ταραμμένη): Κυρία...

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Έλάτε, έλάτε, μη γυρεύετε να μου κρυφτήτε. Αγαπούσατε κάποτε ένα νέο, αυτόν πού δε θέλατε άπόψε να περιμένετε. Έτσι δεν είναι;

Η ΝΕΑ: (Έτσι ναί, χωρίς να μιλήσει).

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Δεν σας ρωτάω τó γιατί. Τό ξέρω...

Η ΝΕΑ: (τὴν κυττάζει σά μαγνητισμένη): Όλο τά ξέρετε σεις...

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Είναι τόσο εύκολο να μαντέψω κανέναν μερικά τόσο απλά πράγματα...

Η ΝΕΑ: Τά βόσκετε σεις τόσο απλά;

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Σας τó είπα από τήν πρώτη στιγμή. Κάποιος άλλος βρέθηκε στο δόμο σας. Αγαπούσατε τόν άλλον, μ' ο καινούργιος έβλθηκε να σας ταραξί τó νοῦ. Νά σας ξεστράτισει. Είναι πιο άνοητος;

Η ΝΕΑ: (χωρίς να τὴν κυττάζει): Ναί...

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Πρέπει να είναι... Στην ηλικία σου, ζυγίζει πιο πολύ ένα ζευγάρι άμορφη μάτια από μιά

καλή καρδιά...

Η ΝΕΑ: Ποιός σας είπε πως δεν έχει καρδιά;

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Ποιός; Ό άλλος, ο καινούργιος; Ναί. Σας λέει άμορφη λόγια...

Η ΝΕΑ: Έχει ένα τρόπο να μιλά...

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Τά λόγια του είναι σαν άγροδι. Ένθ' ο άλλος, ο παλιός, είναι τόσο δειλός ο καυμένος...

Δε μιλάει... Τόν βλέπω να κάθεται ώρες ολόκληρες πλάι σας. Νά σας κυττάζει στα μάτια και να σωπαίνει. Σας κουράζει: ή δικιά του ή άγάπη δεν είναι έ-

τσι;

Η ΝΕΑ: Όρες—ώρες...

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Άπόψε τόν περιμένετε για να τού πήςτε πως έλα πιά τελείωσαν μαζί σας...

Η ΝΕΑ: Τό ξέρετε κι' αυτό...

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Σας είπα πως τά ξέρω όλα...

Η ΝΕΑ: Μά ποιά είστε; λοιπόν...

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Μά πού με ξέρετε τόσο καλά σά να είσατε ή ή δια έγώ. Κάποτε πού θά με γνωρίσατε ύστερα από χρόνια. Όταν δεν θά ήγης γράμματα στα μάγουλα και ή' άρχισή να σταντώνη τó σώς τών ματιών σου. Τότε, θά ήγης για μόνη συντροφιά τά άμορφα χτυπητά λόγια πού είχες άκούσει κάποτε από έναν άνοητο νέο...

Η ΝΕΑ: Τί θέλατε να πής;

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Θέλω να πω πως θά σου λείπη ή άγάπη. Θά ήγης ανάγκη από στροφή. Θά γυρεύης ένα γέ-οι να κρατή τó δικό σου και δε θά τó βόσκης. Τά άμορφα λόγια θά τά πής ή άεσας...

Η ΝΕΑ: Δεν έχετε δικιο. Δεν ξέρετε πόσο μ' αγαπάει...

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Ποιός ο καινούργιος; Ναί, ξέρω, αγαπάει τά γλυκά σου μάτια, τά ξανθιά σου μαλλιά, τά κόκκινα χείλη σου. Αυτό και μόνο. (Με κοή παύση). Δε θά μπόρεση να αγαπήσει σίς ρυτίδες σου αυτός μιά μέρα... Μην είσαι παιδί. Άπόψε ήρθα κοντά σου χωρίς να με καλέσης. Ήρθα να σε συναντήσω στήν πιο κρίσιμη στιγμή τής ζωής σου. Αυτή πού θά κρίνη για πάντα τήν τύχη σου. Ήρθες άπόψε έδώ για να κόψης τούς δεσμούς με τόν άλλον...

Η ΝΕΑ: Τό ξέρετε... Σας τó είπα...

Δε μπορώ να σας κοψώ τίποτα...

Η ΑΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ: Δεν σου λέει γλυκά έρωτόλογα αυτός, μ' άπρε-πε να προσέξης πως σε κυττάζει σέ στί-

γυμνάσιον πού δὲν τὸν βλέπεις. Γιατί νὰ ἀπορροῦν νὰ διαφεύγουν τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων ὅταν εἶναι πιά ἀργά... Ὅταν γεροντῶν... Ὅταν μένουμε ἐρημὸι ἀπὸ ἀνθρώπους πού μᾶς ἀγαπάνε... Ὅσο εἰ-
παστε νῶς μὴ ξεγελᾶτε τὴν θωρή τῶν πραγμάτων. Καὶ περνᾶτε πλάι μας ἡ εὐ-
τυχία κι' ἐμεῖς δὲν ἀπλώνουμε τὰ χεῖρα νὰ τὴν ἀγκαλιάσουμε. Τὴ σπώγουμε μακριὰ μας. Κι' ἔρχεται ἕνα θρόνι πού μᾶς βρῖσκει ὁλοδυναμῶς σ' ἕνα παγωμέ-
νο δωμάτιο. Ἐγὼ οὐκ εἶδα—στὸ κορμὶ καὶ στὴν ψυχὴ. Κλαίμε τότε—μὰ τὰ δά-
κρυά μας τὶς πληθαίνουν ἀντὶ νὰ τὶς σβύ-
νουν...

(Τὸ πάκο ἀρχίζει νὰ ἐρημώνεται.
Ἡ **ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ** μιλάει ὁλοένα. Ἡ **ΝΕΑ** ἔχει σκύψει τὸ κεφάλι καὶ τὴν ἀκούει χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ. Ἐκεῖ θυσιάζει στὶς σκέψεις τῆς, μοιάζει σὰ νὰ ἔχῃ μπλεχτῇ στὸν κόσμο τῶν ὁνείρων καὶ τῶν δραματι-
σμῶν. Κάποια στιγμὴ σήκωσε τὰ μά-
τια νὰ κυττάξῃ τὴν **ΞΕΝΗ** καὶ δὲν τὴν εἶδε νὰ κάθεται πιά πλάι τῆς).

Ἡ **ΝΕΑ**: Μπῆ... Τί ἔγινε... Πού πή-
γε... (ἀνασηκώνεται, κυττάζει γύρω τῆς. Σὰ νὰ μὴ πιστεῖ στὰ αἰτία τῆς. Κι' ὅμως εἶναι σίγουρη πὺς δὲν ὀνειρεύταν, πὺς κάποιος ἀνθρώπος καθόταν πλάι τῆς καὶ τῆς μιλοῦσε τὴν ἴδια στιγμὴ φαί-
νεται νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τῆς ἕνας νέος—ὁ **ΝΕΟΣ** πού περιμένει).

Ὁ **ΝΕΟΣ**: Καλησπέρα. Μὲ συγχωρεῖς πού ἀργῶσα λίγο. Μὲ καθυστέρησε στὸ γραφεῖο ὁ τμηματάρχης μου. Κι' ἤμουν τόσο ἀνέμελος μὲ τὸ σημειώμα σου πού ἄφησες στὸ γραφεῖο μου καὶ μοῦ ἔλεγεσθε ἵταν ἀνάγκη νὰ μὲ ἴδῃς ἀπόψε (μὲ ἀνησυχία). Τί συμβαίνει, Καίτη...

Ἡ **ΝΕΑ**: Ποιὸ σημείωμα; Ἄ, ναι... (Φαίνεται πὺς καταβάλλει μιὰ προσπά-
θεια. Ἀντιδρᾷ σὲ κάτι. Νικάει στὸ τέλος τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ τῆς). Τίποτα, παιδί μου... Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ... Ἀλλὰ καλὴ-
τερα ἂς προχωρήσουμε γιατί εἶναι ἀργά καὶ τὰ λέμε στὸ δρόμο... (Περνάει τὸ χεῖρ τῆς στὸ ὑπέρταστο του. Τὸν κυττάζει μὲ τρυφερότητα).

Ὁ **ΝΕΟΣ**: Σ' ἔκανα νὰ περιμένῃς. Μὲ συγχωρεῖς...

Ἡ **ΝΕΑ**: Ἄ, ὄχι... ἔξερεις εἶπε ἔρθε κι' ἔκατσε πλάι μου μιὰ κυρία καὶ μὲ τὴν κουβέντα δὲν κατάλαβα πότε πέρασε ἡ ὥρα. Ἐφυγε τὴν ὥρα πού ἐρχόσουν. Πρέπει νὰ τὴν εἶδες... Ἦταν μιὰ κυρία μὲ ἄσπρα μαλλιά...

Ὁ **ΝΕΟΣ**: Περσίονα, δὲν εἶδα καμμιά τέτοια κυρία. Ὅλο τὸ πάκο εἶναι ἄδειο. Ὅμως οἱ δύο ἔχουμε ἀπομείνει τελευ-
ταῖοι (γελαστά). Μήπως τὴν εἶδες καὶ μιλοῦσες μαζί τῆς στὸ ὄνειρό σου...

Ἡ **ΝΕΑ** (γελαστά): Λές; Μὰ ἦταν τό-
σο ζωντανή... Σὰ νὰ ἦμουν ἐμπνία... (Προχωροῦν). Χάνονται ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα).

ΑΛΚΗΣ Θ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

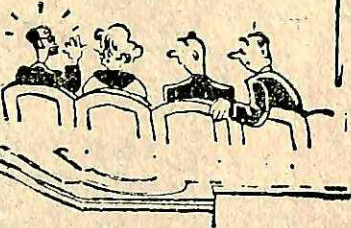
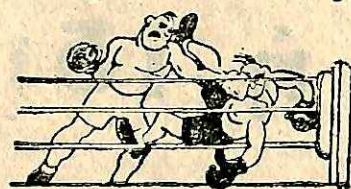
ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ

(Διηγήματα)

Τὸ βιβλίο γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν γρά-
φηκε οὔτε μιὰ δυσμενὲς κριτικὴ.

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

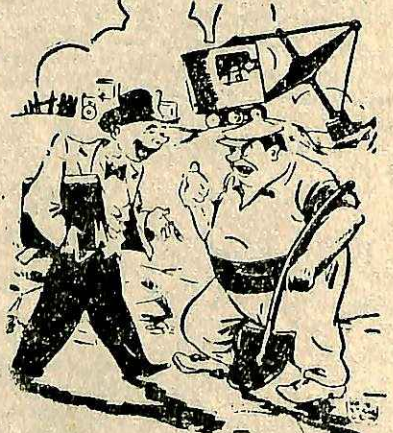
Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Μάλιστα κύριοι, εἶμαι ὁ μόνος πού κατάρθωσα νὰ τὸν δῶ κατὰ τὸν πρωτοπυγμάχο αὐτόν.
— ;;;
— Σοβαρά. Εἶναι ὁ γιός μου!

ΑΘΛΙΟ ΡΟΛΟΙ

— Ἐνα λεπτό ἀκόμη, καὶ τὸ ρο-
λόι θὰ ἔπεφτε στὸ κεφάλι τῆς μαμᾶς.
— Πάντα τῶλεγα ἐγὼ πὺς αὐτὸ τὸ ρολόι πάει ὅλο πίσω.

Η ΕΒΕΛΙΣΙΣ

— Ἄν δὲν ἐφεύρισκαν αὐτὲς τὶς παληομηχανές, θάπκαζαν τώρα ἐδῶ 500 ἐργάτες μὲ σκαπάνες.
— Ναι, καὶ ἂν δὲν ἐφεύρισκαν τὶς σκαπάνες θὰ δούλευαν τώρα χιλιάδες ἐργάτες... μὲ πηλὸνι...

Ἐξυπνα 50%

Ἡ μαμὰ τοῦ Γιαννάκη πρόκειται νὰ φέρῃ στὸν κόσμο ἕνα νέο παιδί, πρωτὸν λοιπὸν, τὸν μικρὸ Γιαννάκη.

— Τί ὀθελεις νὰ σοῦ φερῇ ἡ μαμὰ σου μικρούλη μου, ἕνα ἀδελφὸ ἢ μιὰ ἀδελ-
φοῦλα;

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἐμδριθῶς:

— Ὅα προτιμῶσα ἕνα ποδήλατο!...

Ὁ Πίπης ἀποφάσισε νὰ γίνῃ ἀγρότης καὶ δαίχνει τώρα στὸν φίλο του Νίκο τὸ κτηματάκι πού ἐσκάρωσε.

— Καὶ πᾶχεις ὅλα αὐτὰ τὰ σπαρ-
τὰ χωρὶς σκιάχτρο; τὸν ρωτᾷ ὁ Νίκος.

— Δὲν χρειάζεται ἀπαντᾶ ὁ Πίπης.
Δὲν φεύγω ἐγὼ ποτὲ ἀπ' ἐδῶ!...

— Τὸν καυμένο τὸν Γιάννη, δὲν εὐ-
τύχησε καθόλου στὸ γάμο του.

— Τότε γιατί παντρεύτηκε;
Ἀγριασμένους ἀπὸ τὰ ἐστιατόρια.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἡ γυναῖκα του δὲν θέλει μὲ κανένα τρόπο νὰ πάρουν μαγεῖρισα, ἀλλὰ μαγεῖρεῖ ἡ ἴδια.

— Κυρία, εἶναι ὁ χορδιστὴς πιάνων.
— Μὰ δὲν τὸν φώναζε ἐγὼ.
— Ναι, ἀλλὰ τὸν φώναζε καὶ μᾶς τὸν ἔστειλε ὁ γείτονας.

— Ἡ Νινίτσα εἶναι μιὰ πολὺ θερμὴ φύσις, ἀλλὰ συνάμα καὶ μεγάλῃ φεμινι-
στρια καὶ κεκρυμμένη κατὰ τοῦ γάμου.
— Ἐγὼ δὲν θὰ παντρευτῶ ποτέ! λέγει σ' ἕνα νέο πού τῆς ἔκαμε γιὰ πρώτη φο-
ρὰ κόρτε.

— Μὰ γιατί;
— Γιατί ἐκεῖνον πού θὰ πάρω ἐγὼ τὸν ἀγαπήσω πολὺ!...

Ἡ **Κα Π.** δὲν ἀσθάνεται καλὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ φωνάζει τὸν γιατρὸ τῆς. Αὐτὸς τὴν ἐξετάζει καὶ ἡ κυρία ἀνήσυχον τὸν ρωτᾷ:

— Ὅα γίνω καλὰ γιατρός;
— Ἡ περίπτωσηίς σας, κυρία μου εἶναι ἀπὸ τίς δυσκολότερες, ἀπαντᾷ ὁ για-
τρός. Πάντως ἐγὼ ἐγὼ ἐλπίζω γιὰ σᾶς. Στὴν ἀρρώστια αὐτὴ ἔχουμε 9 θανάτους στὶς 10 περιπτώσεις. Καὶ ἐγὼ ἔχω τώρα 30 πελάτες τῆς ἰδίας ἀρρώστιας γιὰ νὰ περιποιηθῶ...

Ἐνας ὄμιλος περιηγητῶν ἀνεβαίνει μὲ ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο σ' ἕνα βουνό. Σὲ μιὰ καμπὴ ὁ σωφὸρ σταματᾷ καὶ λέ-
γει:

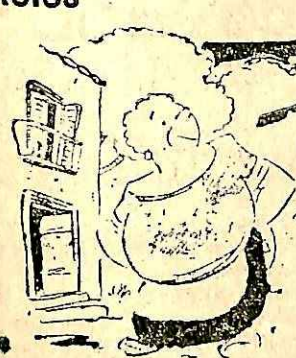
— Κυρίες καὶ κύριοι, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ὁ δρόμος εἶναι θατὸς μόνον στὰ μυρ-
λάρια καὶ τὰ γαϊδούρια. Ὅα σᾶς παραχα-
λέσω λοιπὸν, νὰ κατεβῆτε, ἂν θέλετε νὰ πάτε ὡς τὴν κορυφή!...

Ἀπὸ τὸ τελωνεῖο περνᾷ ἕνας ἐπιβάτης μεθυμένος.

— Ἐχετε τίποτε νὰ δηλώσετε τὸν ρωτᾷ ὁ ἐλεγκτής.

— Μάλιστα, τρεῖς ὀκάδες κρασί...
— Ποῦ εἶναι;
— Στὸ στομάχι μου!

Συλβίου

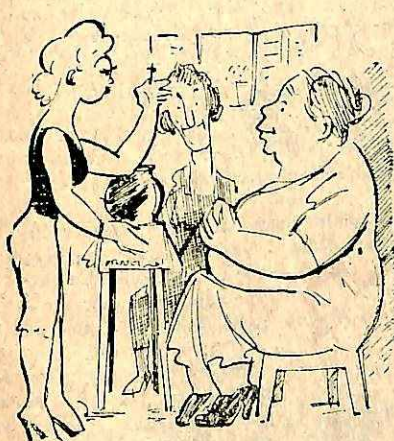

Ὁ Κλήδωνας

Φ ΕΓΓΟΒΟΛΟΥΣΕ ὁ συνοικισμὸς τοῦ Βύρωνα τὴν παραμονὴ τ' Ἀγ-
Γιαννῆ τοῦ φανιστῆ, ἀπὸ τοὺς ἀρραυὺς πού ἀναψν ὅλες οἱ νοί-
κοκυράδες, μπροστὰ στὴν πόρτα τους, γιὰ τὸ καλὸ, μὲ προσάννα τὸ στεφάνι τῆς Πρωτομαγιάς.

Ἡ Προφύρια μὲ τὰ κορίτσια τῆς Ἀν-
τιόπης τοῦ Βαλῆ, ἔκαναν ἕνα ἀχυρένιο ἄνθρωπο καὶ τὸν ἔκαψαν μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς.

Τῶχο γούρι νὰ κάψω τὸ Γιούδα κάθε χρόνο, ἔλεγε σκαμπμένη στὸ γέλιο. Ἐλα

Ἡ μικρούλα ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κανάτι ἕνα σταυρό.

Σουλτάνα, κόρη μου, νὰ πηδῆσουμε τὸ φανὸ, γιὰ τὸ καλὸ καὶ πάρε καὶ μιὰ συ-
νάνα χόβολη μέσα στὸ σπῆτι, γιὰ τοὶ ψύλλοι.

Σωστὸ πανηγύρι, ἀπὸ τὸ φωνοκόπι τῶν παιδιῶν, τὰ πηδήματα καὶ τὰ ψι ψι ψι τῶν κοριτσιῶν, πού μιλοῦσαν γιὰ τὰ δι-
άφορα μαντέματα, πού θὰ κάνανε ἀπόψε γιὰ νὰ δοῦνε τὴ νοῖα τους.

— Ἐγὼ πάντα βάζω τὸ κατρώφτη κά-
τω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό μου, νὰ δῶ ποῖον θὰ πάρω, φώναζε ἡ Ζαφειρῶ τοῦ Τρίγκα.

— Ἐγὼ πάλι ἀπλώνω στὸ δῶμα τρία συκόφυλλα καὶ μελετῶ τρία ὀνόματα, νὰ δῶ ποῖο θὰ βαστάξῃ φρέσκο, εἶπεν ἡ Σουλτάνα τῆς Μαριγούλας.

— Ἐγὼ τυλίγω ἐφτά σπῆρτα σὲ τσι-
γαροχάρτα μὲ ὀνόματα. Κι' ὅποιος ξετυ-
λιχτῇ εἶναι ἐκεῖνος πού θὰ μὲ πάρῃ, πρό-
θεσεν ἡ Κυριακούλα.

Μιὰ γεροντοκόρη, ἡ Εὐγενία, πού πα-
ρακολουθοῦσε τὶς κουβέντες τους εἶπε:

— Νὰ σᾶς πῶ, ἐγὼ θὰ χύσω μολύβι αὐτοῖς τὸ μεσημέρι καὶ θὰ τὸ δείξω στὴν Τακούτῃ τὴν Ἀρμένισσα, πού κάθεται στὸ ποιογούτι. Ὅσα μούπε πάντα ἤβγανε ἀ-
ληθινά.

Ἡ Προφύρια τὶς εἶδε μαζωμένες στὴ γωνία καὶ φώναζε:

— Κορίτσια! Τί κάνετε καλ' ἐκεῖ δα-
ναα στὸ ντουρεσί; Δὲν πᾶτε νὰ ματζέ-
ψετε πράματα, νὰ θάλαμε τὸν κλήδω-
να αὐτοῖς μὲρα πούνα; Νὰ πάρετε ἕνα
κουμαρι χωματένιο ἄπιαστο, νὰ τὰ βάλε-
τε μέσα καὶ νὰ γεμίσετε νερὸ ἀμύλητο,
ἀπὸ τρία πηγιάδια, ἀπὸ σπῆτια πού νάχη
μέσα μονοστεφανες. Ἀκούετε; Κι' ἅμα
παίρνετε τὸ νερὸ νὰ μὴ μιλήσετε, γιατί
δὲν κάνει.

Τὰ κορίτσια ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ μαζέ-
ψουν ἀντικείμενα διάφορα ἀπὸ ὅλες τὶς
γειτονίσσες. Ἡ μιὰ ἔδωκε τὸ δαχτυλίδι
τῆς, ἡ ἄλλη ἕνα σταυρουδάκι, ἡ ἄλλη μιὰ
καρφίτσα, ἕνα κουμπί, ἕνα νόμισμα, καὶ
τέλος πού νὰ διακρίνεται, γιὰ νὰ μπορέ-
ση νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ σὰν θὰ λείγαν τὸ
τραγοῦδι τῆς.

Σὰν γέμισαν τὸ κανάτι μὲ τὸ ἀμύλητο
νερὸ, τὸ σκέπασαν μ' ἕνα μπουκέτο λυ-
γαριῆς ἀνθισμένες καὶ τὸ ἔβαλαν σὲ μιὰ
ταράτσα, γιὰ νὰ τὸ δοῦν τὴ νύχτα τ' Ἀ-
στρα.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωί-πρωί τὸ πῆραν
καὶ τὸ σκέπασαν μ' ἕνα κόκκινο μαντήλι
καὶ τὸ κρύψαν. Τὸ μεσημέρι ὅλες, μὲ
τὴν καμπάνα ἀναλόσανε μολύβι καὶ τὸ
χόσανε σὲ νερὸ μέσα, γιὰ νὰ δοῦν τί σή-
μα ὀάχη. Ἀπὸ τὰ σχήματα αὐτὰ θὰ τοὺς
ἔλεγε τὴν τύχη τους ἡ μολυβόβ.

Πολλὲς τρέχανε στὸν ἥλιο νὰ δοῦνε
ἀν ἡ σκιά τους ἔχη κεφάλι, κι' ἄλλες
κυττάζανε μέσα στὸ πηγιάδι, νὰ δοῦνε τὸ
πρόσωπο τοῦ γαμπροῦ.

Τ' ἀπογεματικὴ ἡ Προφύρια μὲ τὶς
γειτονίσσες, στοῦσαν ἕνα γαλάκι ἔξω
ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καὶ τριγύρω δάλαν
καρέκλες.

— Κορίτσια, ἔλατε, φώναζε ἡ Προφύ-
ρια, θὰ θάλαμε τὸν κλήδωνα! Σουλτά-
να, Δημητράκη, βῆτε ἔξω καλές.

Ἡ κόρη τῆς, ὁ γαμπρὸς τῆς, ὅλες οἱ
γειτονίσσες, κορίτσια, ἀγόρια, παλληκά-
ρια, πῆραν ἀπὸ μιὰ θέση γύρω στὸ κα-
νάτι μὲ τ' ἀντικείμενα, πού τὸ κρατοῦσε
κατὰμα ἕνα κορίτσακι μικρὸ, καθισμέ-
νο στὸ γαλὶ. Πλάι ἕνα πιάτο ἦταν ἑτοι-
μὲ γιὰ νὰ δεχτῇ τ' ἀντικείμενα, γιατί ὁ
κλήδωνας βγαίνει τρεῖς φορές, τὶς δύο μὲ
τοαγοῦδια ἐρωτικά καὶ τὴν τρίτη μὲ τ'
ἀσκημα, τὰ κομικά γιὰ νὰ γελάσουν.
Πολλὲς ὅμως βγάδουν τ' ἄχτι τους σ'
αὐτὰ τὰ τελευταία.

— Ἐλάτε ἀρχίστε μὲ τὸ καλὸ καὶ θὰ
βραδυστοῦμε, φώναζε ἡ Προφύρια, πού
ἦταν ὁ ἀργηγὸς στὴ λαϊκὴ συγκεντρο-
ση. Ποῖος θὰ πῇ τὸ πρῶτο τραγοῦδι; Ἐ-
γὼ δὲν κάνει, γιατί εἶμαι χήρα.

Μιὰ μικροπαντρεμένη ἀρχίσε:

Ἀνοίξετε τὸν κλήδωνα
στ' Ἀγ Γιαννῆ καὶ τὰ χάρι
Κι' ὅπου νὰ καλοροῦξικη
ἐπ' ἀγαπᾷ θὰ πάρῃ!

Ἡ μικρούλα ἔβγαλε ἕνα σταυρό.
— Ἀχου! Τὸ σταυρουδάκι τῆς Δημη-
τριάδας!

τριάς! φωνάζανε. Ἄλλο, ἄλλο.

Καίνουρι! ἀγάπη καὶ παληὰ
μὲ δάλανε στὴ μέση
γυρίω βλέπω τὴν παληὰ
καίνουρι καὶ μ' ἄρσει.

— Τὸ δαχτυλίδι τῆς Σουλτάνας!

— Μὴ χειρότερα! εἶπε ἡ Προφύρια.
Ὁ γαμπρὸς μου δὲν ἔχει ἄλλες ἀγάπες
ἀπὸ τὴν κόρη μου! Πολὺ ἀταίριαστο! Καὶ
ἀγριοκῶστα τὸ γαμπρὸ τῆς καὶ ἐκεῖνην
ποῦ εἶπε τὸ τραγοῦδι, μιὰ χήρα, τὴ Λω-
ξάντρα τοῦ Φατοῦ.

— Ἀταίριαστο, ταιριασμένο, αὐτὸ ἦδγε
στὴ κόρη σου κερά μου, εἶπε ἡ Λω-
ξάντρα.

Ἡ Προφύρια δὲ μίλησε μὰ τὰ μούτρα
τῆς ἔγιναν τρεῖς πῆγες.

Σιγά, σιγά, ἕνα, ἕνα, βγήκαν διάφορα
ἀντικείμενα μὲ γέλια, μὲ θυμὸ, μὲ παρε-
ξηγήσεις.

— Πέ μας ἕνα καλὲ Προφύρια κι' ἐ-
σὺ, πού μαρμαρώσες, εἶπε μιὰ γειτονίσσα.
Ἡ Προφύρια εἶπε:

Καλὰ κανα κι' ἀγάπησα
κοντὰ στὴ γειτονιά σου
νὰχω τὸν ὕπνο διάφορο
καὶ τὸ πούλι κοντὰ μου.

— Ἡ χτένα τῆς Λωξάντρας τῆς χή-
ρας, φωνάζανε.

Ἡ Λωξάντρα πρσίνισε.

— Μι! εἶπε! Ἀπὸ πού κι' ὡς πού!

Ἡ Προφύρια ὅμως, χαμογέλασε κι' εἶ-
πε στὴν πλαιὴ τῆς σιγά:

— Κάνει τὴν ἀνέστη ἡ πολυδαλίδο!
Ὁ μπακάλης ὁ κουφὸς τῆς χαϊρετᾷ, πού

Ἡ Προφύρια ἀρπάξε τὸ κανάτι καὶ
τῶπασε στὸ κεφάλι τῆς χήρας.

ἀνεβαίνει σπῆτι τῆς τὴ νύχτα ἀπὸ τὴ τα-
ράτσα! Χά! Χά! Χά!

Ἡ Λωξάντρα τὰ μυρίστηκε καὶ καθό-
τανε στὰ καρφιά.

Γιὰ δευτέρη φορὰ τὰ πράγματα ὅλα

ρίχτηκαν μέσα στο κανάτι και τὰ έρωτικά τραγούδια ξανάρχισαν. 'Η γλώσσα της Προφουρίας άράδιαζε πιά τραγούδια γραμμένα.

Δίγνωμη και διπρόσωπη
βούρα κι' άπατεώνα
να μη σε δούν τὰ μάτια μου
ποτέ μου στον αιώνα!

— 'Ηβό! θά λωλαθώ, φώναζε μια μικρή, πάλι τση Λωζάντρας ή χτένα.
'Η Λωζάντρα γύρισε κι' άγριοκύταξε την Προφουρία.

— Ταμένο μου τώχες χριστιανή μου, έπες.

— Χά, γά, γά, εκάγγασε ή Προφουρία, ενώ καλε ήξερα πως θα βγή το δικό σου; Μη χειρότερα, μωρό είσαι και δε ξέρεις πως αυτά είναι τση τύχης τὰ γραμμένα; — 'Ας πούμε κένα τραγουδάκι κι' οι άντρες, είπα μια κοπέλλα.

Ο γαμβρός της Προφουρίας πρόθυμος έπες:

Μέσα σε χίλιες να σε δώ
μέσα σε δύο χιλιάδες
γνωρίζω το κορμάκι σου
από τση νοστιμάδες.

— 'Η βέρα τση Κατινίτσας!

'Η Κατινίτσα, μια πεταχούλα άντικρυνή της Προφουρίας, έγινε κατακόκκινη. 'Η Προφουρία την κύταξε με χαρποφία κι' ύστερα έβριζε πάλι μια άγρια ματιά στο γαμπρό της.

— Παρακάτω είπες. Τώρα να πούμε και τὰ άσχημα να γελάσουμε. Φτάνει ο έρωτας πιά!

Τὰ διάφορα μικροποάματα για δεύτερη φορά ρίχτηκαν μέσα στο κανάτι και τὰ εύθυμα τραγούδια, άρχισαν να δίνουν κεφί κι' εύθυμία σ' όλο τον κόσμο.

Μια σημνή είπες:

— Να διώξουμε τὰ παιδιά και τὰ κορίτσια;

— Όχι, δά είπες ή Προφουρία. Δε θα πούμε άδικο άντροπα, μέσα στο δρόμο!

'Η Προφουρία κι' ή Λωζάντρα άρχισαν ν' άραδιάζουμε γραμμή τὰ πεισματικά τραγούδια:

Σά μάθη ο σκύλος γραμματα
κι' ή γάτα να διαβάξη
τότες θα παντρευτής και
σου
να κύνη, ο κόσμος χάξι.

— Ένα κουμπί!

— Δικό μου, είπες μια βουδλα ύστερα γεμάτη νάξι.

— 'Εσθ παιδί μου είσαι σαν τριαντάφυλλο, είπες ή Προφουρία, σ' άλλες παιαίζει το τραγουδάκι! Και με τρόπο κύταξε τη χήρα πεισματικά.

'Η Λωζάντρα χαμογέλασε κι' είπες το δικό της τραγούδι:

Για δέ σε καταδέχομαι
τηγάκι στην αούλη μου
να τηγανίζω μπουντικοί
να τρώη το γατί μου.

— Κόνα Προφουρία τση κόρη σου το δαχτυλίδι!

— 'Αταίριαστο κι' αδύτο. Δεν πειράζει. 'Απ' ή και μάτια δε βλέπη! είπες

ή Προφουρία συγισμένη.

— 'Αταίριαστο, ταιριασμένα! αυτά ή βγάλε ο κληρώνας, είπες ή Λωζάντρα. Θά τὰ κάνουμε καμπούλι!

— Τι θές να πής κερά μου; σηκώθηκε ή Προφουρία, σά γάτα λυσασμένη.

— Σωπάστε καλέ, πού θ' άρπαχτήτε τώρα για τὰ τραγούδια, μη χειρότερα, φώναζε μια γοηή από τη γωνιά. Δεν είστε με τὰ σωστά σας!

Τὰ πνεύματα ήσυχάσανε και κάθε μια κάθισε στη θέση της.

'Η Προφουρία τώρα περίμενε να ήγη πάλι ή χτένα της Λωζάντρας, κι' όλο έλεγε τραγούδια κομικά:

Σφάλτα τὰ παραθύρια σου
και θέλω να περάσω
να μη σε δούν τὰ μάτια μου
γιατί θέ να ξεράσω.

— 'Η χτένα τση Λωζάντρας!

'Ενα γάγανο δυνάτο της Προφουρίας

έκανε τη γήρα ν' άνάψη.

— Να λείπουμε τὰ λόγια είπες και τὰ κάκνα! Όβλα τὰ τραγούδια άσχημα είναι τώρα. Δε πειράζει! Σήμερα το γαίτονα κι' αύριο τση γειτόνισσας.

'Η άτμόσφαιρα μύριζε πιά μπαρούτι. Όλες περιμένανε το τραγούδι της Προφουρίας με χτυποκάδοι. Πολλές για να γελάσουν με τον καυγά.

'Η Λωζάντρα άράδιαζε τραγούδια.

— 'Ας πη και καμιά άλλη, είπες ή Προφουρία, δε θ' άκούωσ ούλο εμένα πιά.

'Η γήρα όμως τόδαλε πείσμα.

— Να ένα άκόμα είπες:

Μωρή άκούωδα υαλλιαρή
κι' άνοιγοροουθουνάτη
όπου βρωμούν τι γν'τα σου...

Δεν πρόφτασε να τελειώσει.

— Μια φιόραπ!

ΤΑΤΟΙ'

Στη μυριόφυτη, απείρανθη Δεκέλεια
ζούσε μόνο, ορφανό το κυπαρίσσι,
κι' η Μοίρα είπες, η καλή, να του χαρίσει
ταίρι χρυσό. Και, να, από τα θεμέλια

ώς την κορφή του, αγράμπελη απ' τ'αμπέλια
πετά να το αγκαλιάσει, να στολίσαι
μ' άνθη τ' άνανθο δέντρο, να να λύσει
τη λύπη του με αγάπης δεσμά τέλεια

Και τώρα ανάμεσα ουρανό και λιώνα
μια ξωτική στηλώνεται κολόνα.

Κ. 'Αδ. Κωνσταντινίδης-Ξενάκης

— Τση Προφουρία, φώναζε θριαμβητικά ή Λωζάντρα! σηκωθή στα γέλα.
Αυτό ήταν όλο. 'Η Προφουρία σηκώθηκε από την καρέκλα της, άρπαξε το κανάτι και τσούπασε στο κεφάλι της χήρας.

— Κακοχρονιάχαι, πού θά γελάσεις μαζί μου, άσκηρογονάικα, ρε! τι το μαχαλά! Μωρή άρμηγεμένη σέχανε να με συγίσης;

Οι άντρες μήκανε στη μέση να χωρίσουν τις δύο γυναίκες πού άρπαχτήκαν μαλλιά με μαλλιά.

Κουρελιασμένη κι' αναμαλλιαρά ή Προφουρία μπήκε σπίτι της και βγήκε από το παράθυρό της για να φωνάξη στην Λωζάντρα πού της δένανε το κεφάλι οι γειτόνισσες:

— Και του χρόνου, να σου τὸ ξαναπάρουνε ισάλα!

ΣΤΑΒΙΟΣ

ΠΕΡΙΕΓΓΑ — ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

'Η σινιόρα Ρέυ Καπέλλο από το Μεξικό έλασε από το 1920 ως το 1938 επτά συζύγους. Κατά περίεργη σύμπτωση όλοι έπαύσαν από βίαιο θάνατο. Ο πρώτος σκοτώθηκε σ' ένα τροχιοδρομικό δυστύχημα, ο δεύτερος δηλητηριάστηκε, ο τρίτος χάθηκε κατά την έκρηξη ενός μεταλλείου, ο τέτατος αυτοκτόνησε, ο πέμπτος έπεσε από τ' άλογό του και σκοτώθηκε, ο έκτος έπεσε από μια σκαλωσιά και ο έβδομος πνίγηκε.

Στην παράλιο πόλη Τσαμάχ το 'Ινδοστάν κάθε φορά πού φουά νοτιάς βράζει... πέτρες! 'Εν ταύτοις το άπίστευτο αυτό φαινόμενο έχει την πιο φυσική εξήγησι. 'Επειδή ή πόλις βρίσκεται ύψομετρικώς υπό την επιφάνεια της θάλασσας, ο άνεμος πού είναι σφοδρός παρασύρει τὰ χαλίκια από την παραλία και τὰ εκσφενδονίζει κάτω στην πεδιάδα πού βρίσκεται ή... πετρόπληκτος πόλις.

Τὸ τετράγωνον τοῦ αριθμοῦ 13 είναι ο αριθμός 169' ενώ τὸ τετράγωνον τοῦ αντίστροφου αριθμοῦ είναι τὸ 961. 'Επίσης τὸ τετράγωνον τοῦ ἀθροίσματος τῶν ψηφίων τοῦ 13 είναι τὸ ἀθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ τετραγώνου τοῦ ἰδίου αριθμοῦ.

Δεν είναι άποδεδειγμένον ὅτι ο άπηγορευμένος καρπὸς πού έφαγαν ο 'Αδάμ και ή Εύα στὸν Παράδεισο, ήταν μήλο. 'Η βίβλος αναφέρει απλῶς: ο 'Καρπὸς τοῦ δένδρου'.

'Η μίς 'Ιωάννα Κέννεντυ από τὸ Λονδίνο ισχυρίζεται ὅτι έχει τὰ μικρότερα νύχια. 'Εχουν τὸ καθένα περίπου εἴκοσι πόντους μήκος.

Θεσσαλονίκη

'Αγαπητή Λόρα,

Προσπαθώ σήμερα να σου πω τὸν πόνο μου, και να ζητήσω την συμβουλή σου. Είμαι 20 χρονών. 'Η μητέρα μου 39. Γιατί παντρευτηκε πολύ νέα. Δεν έγνωρισα σχεδόν τον πατέρα μου, πού πέθανε τὸ χρόνο που γεννηθήκα.

'Η μητέρα μου άρνηθηκε να ξαναπαντρευτή, για ν' αφιερωθῇ αποκλειστικά στην ανατροφή μου. Με περιέθαλε με την αγάπη της, με την φροντίδα της, και υπήρξε παντα για μένα όχι μόνο ή καλλίτερη μητέρα, αλλά και ή καλλίτερη φίλη.

Και να το δομα: πρὸ καιροῦ ταξίδεψα στην 'Αθήνα, κοντά σ' έναν μακρὸν συγγενή μου. Κατὰ τὸ διάστημα της άπουσίας μου, ή μητέρα μου γνώρισε κάποιον νέο, νεώτερό της (30 χρονών). Και στα γραμμάτα της, με λεπτότητα, με αιδητισμόν, με εξαιρετική ευαισθησία δεν παρέλειψε να μου γνωρίσει την εξέλιξη των αισθημάτων της κι' έφτασε σχεδόν στο σημείον να μου ζητήσει την 'αδεία να ξαναπαντρευτή.

Φυσικά, ή ευτυχία της θάταν ή ευτυχία μου. Κι' όταν επέστρεψα σπίτι μας, γνώρισα με τη μεγαλύτερη χαρά τὸν νηστήρα της.

Αυτό πού επηκολούθησε... τὸ φαντάζεσθε ίσως. Προσπαθήσαμε κι' οι δύο μας ν' άντισταθούμε σ' ένα αίσθημα πού ήθελε τόσο αναπάντεχα. 'Αγαπίδιαστε. 'Ως τώρα, κατορθώσαμε να κρύψουμε την άγωνία πού σπίγγει τις ψυχές μας, προσπαθώντας να διακρίνουμε πού είναι ή σωτηρία, πού είναι τὸ καθίκον...

Εκείνος με συμβουλεύει να πάμε να της τὰ εξομολογηθούμε όλα. Πού θά βρούμε όμως τὰ λόγια, πώς θα μπορέσουμε να της δώσουμε αυτό τὸ χτύπημα χωρίς να την θανατώσουμε;

Πέπει μετῶς να κρύψω τὸν πόνο μου, και να πείσω αὐτὸν να κρατήσῃ τὸν λόγο πού της 'δωσε. Είμαι πρόθυμη σε κάθε θυσία. Θα ωφελοῦσε όμως σε τίποτα; 'Ενας γάμος πού βασίζεται σ' ένα ψέμμα;

Δεν ξέρω τί να κάμω. Φωνάζωσθε την άγωνία μου. 'Αν δέ δοθῇ μια λύση, νομίζω πως θα τρελλαθώ.

ΙΣΜΗΝΗ

**Μιά άναγνώστριά μας
έρωτᾷ τὴν Λόρα:**

Και στη θέση της συνεργάτιδος μας άπαντᾷ ο κ. ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

"Όπως γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο μας, άναγνώσται κι' άναγνώστρια, άπευθυνόμενοι στην εκλεκτή μας συνεργάτιδα ΛΟΡΑ, και ζητώντας την γνώμη της, θίγουν συχνά κοινωνικά ζητήματα γενικού ένδιαφέροντος. 'Η «Εβδομάς» σκέφτηκε να

τά υποβάλῃ σε κριτικούς από τούς πιο γνωστούς και τούς πιο εκλεκτούς λογοτέχνες, διανοούμενους και καλλιτέχνες μας, για να μας πούν τη δική τους έγκυρη γνώμη.

Τὴν σειρά της πρωτότυπης αὐτῆς συνεργασίας άρχισαμε με τὸν μεγάλο

θεατρικό συγγραφέα μας κ. Δ. Μπόγρη. Σήμερα δημοσιεύουμε μιάν άπάντησῃ τοῦ εξαιρετικού λογοτέχνου, κριτικού, και διευθυντοῦ της «Νέας 'Εστίας» κ. Πέτρου Χάρη.

Εἰς τὰς άλλας έπιστολάς ο' άπαντᾷ ή εκλεκτή συνεργάτις μας Λόρα.

Δεσποινίς,

Για ένα συγγραφέα, όπως και για έναν γιατρό, είναι δύσκολο να δίνῃ συμβουλές από μακριά. 'Η προσωπική γνωριμία με τὰ πρόσωπα, τὰ πράγματα, την κατάσταση, είναι ὅ,τι άποτελεί την «διάγνωση» και καθορίζει την θεραπεία. Θα προσπαθήσω, ωστόσο, να άπαντήσω στη θλιβερή εξομολόγησή σας.

'Η μητέρα σας, τόσο νέα και τόσο ευαίσθητη στο θελκτικό πορτραίτο πού της κάνατε, θυσιάσε τη ζωή της για σας. Χήρα 20—21 χρονών, έθυσιάσε τη ζωή της για να φροντίσῃ τη δική σας. Και τώρα, αφού σας μεγάλωσε, αίσθάνθηκε όλα εκείνα πού ή αγάπη της για σας κατείχεσε τόσα χρόνια, ένοιωσε τὸν πόθο να ζήσῃ και λίγο για τὸν έαυτό της, τώρα πού ή αποκλειστική φροντίδα της δεν σας είναι τόσο απαραίτητη. Με ποιόν όμως; Μ' ένα νέο κατά 9 χρόνια νεώτερό της. Φρονώ πως δεν θάβρισκε εκεί την ευτυχία: 'Η ευτυχία της, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, είσθε σεις.

'Η καταστροφή ὥστόσο ήρθε νωρίτερα απ' ὅ,τι ήταν έπόμενο. Νομίζω όμως ὅτι ο μνηστήρ της, μόλις άντελήφθη, πρώτος, χωρίς αμφιβολία ὅτι αγαπᾷ την κόρη και όχι την μητέρα, θάπρεπε να βρῇ μια πρόφαση να άπομακρυνθῇ χωρίς να σας μιλήσῃ. Δεν τὸ έκανε. Κι' έσείς τὸν άφήσατε να σας εκδηλώσῃ τὸ αίσθημά του. Εἴσθε κι' οι δύο ένοχοι. Και δεν υπάρχει παρά μια λύσις: να φύγῃ, διαλύοντας αὐτὸ τὸ αδύνατο συνοικέσιο.

'Η μητέρα σας θα υποφέρῃ, φυσικά. Βρίσκεται σε μια ηλικία ἔπου ο χαμός ενός δνέρου είναι πολύ ὀδυνηρός.

Ίσως όμως να άναζητήσῃ την αἰτία. Κι' ίσως την άνακαλύψει. Κι' ίσως θελήσῃ τότε να θυσιάσῃ τὸν έαυτό της άκόμη μια φορά. Αυτό όμως πρέπει να προέλθῃ από την ίδια και όχι από σας. Εἴσθε, άλλωστε, τόσο νέα! Και να σας πῶ κάτι: Δεν μ' άρέσει καθόλου αὐτὸς ο κύριος πού άρραβωνιάζεται με μια γυναίκα μεγαλύτερή του, για να ξετρελλαθῇ έπειτα μόλις δῇ την κόρη της.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

—Αλήθεια;
Επικολούθησε σιωπή. Η γυναίκα εκείνη δεν φαινόταν καθόλου φλύαρη. Ίσως να είχε χάσει και την συνήθεια να όμιλη, μέσα στην έρημιά εκείνη, και στους σιωπηλούς συντρόφους της. Ωστόσο, στο πρόσωπό της νόμισα πως διέκρινα ένα σύννεφο θλίψεως.

—Πόσος καιρός πέρασε από τότε... έκανε.

—Και πόσες μεταβολές θα συνέβησαν! συνέχισε.

—...Και πόσα βάσανα... πρόσθεσε. Φλεγομένη από την έπιθυμία να φέρω την συζήτηση στην ιστορία ιδίως της νεαρής χήρας που είχα αντικρύσει στον Πύργο. Ήταν άραγε από το μέρος εκείνο, ή, όπως είναι πιθανώτερο, ήταν μία ξένη, που οι κάτοικοι του Πύργου δεν ήθελαν να αναγνωρίσουν ως δική τους. Ερώτησα την κ. Ντήν, γιατί ο Χήθκλιφ νοίκιαζε το Τρούσκρος Γκράντζ που ήτανε πολύ πιο εύπαραυσίαστο και πολύ πιο εύχρηστο για να κατοικήσει κανείς από τον Πύργο της Καταιγίδας.

—Δεν είναι μήπως αρκετά πλούσιος κι' έχει ανάγκη από νοίκια;

—Πλούσιος, κύριε! Τι λέτε! Κανένας δεν ξέρει τόσο πολλά χρήματα έχει. Και κάθε χρόνο ή περιουσία του αυξάνει. Θα μπορούσε να ζήσει σ' ένα σπίτι πλουσιώτερο κι' από αυτό εδώ. Είναι όμως φιλάργυρος. Κι' είναι ακατανόητο να κάνει τόσο φιλάργυρος, όταν δεν έχει παρά τον εαυτό του στον κόσμο...

—Είχε ένα γιο, νομίζω...

—Ναι... είχε έναν... και πέθανε...

—Και η νέα αυτή κυρία, ή κ. Χήθκλιφ, είναι ή χήρα αυτού του γιου;

—Ναι.

—Κι' από που είναι; Ξένη μήπως;

—Ω, όχι! Είναι ή κόρη του μακαρίτου του κυρίου μου: Κατερίνα Λίντον — αυτό είναι το πατρικό της όνομα. Εγώ την ανέθρεψα, την καύμένη. Κι' ήθελα τόσο πολύ να καθήση εδώ ο κ. Χήθκλιφ για να την έχω κοντά μου!

—Πώς είπατε; Κατερίνα Λίντον; φώναξε έκπληκτος. — Μα άμέσως σκέφθηκα πως δεν μπορούσε να είναι το «φάντασμα» μου! — Λοιπόν, συνέχισε, αυτός που καθόταν πρίν στο Τρούσκρος, ο κύριός σου, λεγόταν Λίντον;

—Ακριβώς.

Κι' έπειτα διατακτικά, πρόσθεσε:

—Θα ήθελα πολύ να ξέρω πως είναι ή κυρία Κατερίνα...

—Η κ. Χήθκλιφ; Πολύ καλά στην υγεία της... Ωστόσο δεν μου φάνηκε πολύ εύτυχισμένη...

—Ω, Θεέ μου! Δεν άπορώ καθόλου! Και ο κ. Χήθκλιφ, πως σας φάνηκε;

—Δύσκολος τύπος! Δεν είναι έτσι; —Πράγματι! Άσυγκίνητος και σκληρός! Όσο λιγότερα πάρε-δόςε θάχετε μαζί του, τόσο το καλλίτερο για σας...

—Θα αντιμετώπισε πολλές φουρτούνες στη ζωή του, για να νάναι τόσο σκληρός. Σεις, θα ξέρετε σίγουρα την ιστορία του...

—Όπως τη δική μου, κύριε! Το μόνο που δεν ξέρω, είναι που γεννήθηκε, ποιοι ύπηρεξαν οι γονείς του, και πως έκαμε τα λεπτά του...

—Θα με υποχρεώσετε πολύ, κ. Ντήν, αν μου την διηγήσετε. Είμαι πολύ περιέργος να γνωρίσω καλλιτερα τους γείτονές μου...

—Η κ. Ντήν καλοκάθησε κι' άρχισε: «Τον παλιό καιρό, ο Πύργος της

Καταιγίδας άνηκε στην οικογένεια των Έρυσόου, που τόνομα τους είναι γραμμένο στην είσοδο. Εκεί γεννήθηκα κι' εγώ, όπως ή μητέρα μου ύπηρεε παραμάντα τον Ρότζερ Έρυσόου. Μαζί με τον Ρότζερ άνετράφηκα, και μαζί με την Κάτυ, την αδελφή του.

Μία μέρα, ο γέρω Έρυσόου έφυγε για ταξίδι στο Λίδερπουλ. «Ελειψε τρεις μέρες. Όταν επέστρεψε, ρίχτηκε κατάκοπος σ' ένα κάθισμα, άνοιξε τον μανδύα του, κι' έβγαλε ένα παράξενο δέμα.

—Κύτταξε 'δω, γυναίκα, τί σου φερα! Ένα δώρο του Θεού, αν κι' είναι μαύρο σαν το διάβολο!

Τον περιτριγυρίσαμε όλοι, κι' είδαμε ένα παιδάκι βρώμικο, κουρελιασμένο, με μαύρα μαλλιά, που μόλις μπορούσε να περπατήσει. Θάταν μεγαλύτερο απ' την Κάτυ. Όταν στηρίχθηκε στα πόδια του, κύτταξε παράξενα όλο τον κόσμο, και γρύλλισε κάτι που κανένας δεν μπορούσε να έννοήσει.

Η κυρία Έρυσόου έδειξε διάθεση να το πετάξει απ' την πόρτα.

—Τρελλάθηκες; ρώτησε τον σύζυγό της. Δεν μας φθάνουν τ'α παιδιά μας;

«Εκείνος προσπάθησε να δικαιολογηθεί: Είχε βρή το παιδί νηστικό κι' εγκαταλελειμμένο στο Λίδερπουλ. Κανένας δεν ήξερε ποιοι ήταν οι γονείς του. Και μία που βιάζότανε, άπεφάσισε να το πάρη μαζί του.

Η κυρία Έρυσόου άναγκάστηκε στο τέλος να το δεχθί. Το έπλυνε, το έντυσε, και τ'όσα να κοιμηθί μαζί με τ'α παιδιά της. Η Κάτυ, βλέποντας τον νεοφερμένο, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την όργη της: τον πλησίασε και τον έφτυσε, πράγμα που της στοίχισε ένα καλό ράπισμα από τον πατέρα της. Κι' ο Ρότζερ κι' εκείνη άρνήθηκαν να τον δεχθούν στο κρεβάτι των, κι' ούτε στην κάμαρά των.

«Ετσι μπήκε για πρώτη φορά ο Χήθκλιφ στον Πύργο. Γιατί αυτό τόνομα έδωσαν στον νεοφερμένο—όνομα ενός πεθαμένου παιδιού των — που του χρησίμευε συγχρόνως για όνομα και για έπίθετο.

Η Μίς Κάτυ σέ λίγο τον συνήθισε κι' άρχισε να κάνει παρέα μαζί του. Όσο για τον Ρότζερ, δεν κατάρθωνε να κρύβη την αντίπαθεια ή την περιφρόνηση που αίσθανόταν για τον Χήθκλιφ. Κι' εγώ, συμμεριζόμενα τ'α αισθήματα του Ρότζερ, Εμείς οι δύο τον κατατρέχαμε διαρκώς και τον βασανίζαμε όπως μπορούσαμε. Η κυρία του σπιτιού δεν επενέβαινε ποτέ όταν έβλεπε πως τον άδικούσαμε. Κι' εκείνος παραπονιόταν.

Ήταν πάντα σιωπηλός και θλιμμένος. Συνηθισμένος φαίνεται στην κακομεταχείριση. «Ετρωγε τις ξυλίες του Ρότζερ χωρίς να μιλά, χωρίς να χύνη ένα δάκρυ, και τις δικές μου ταιμπιές χωρίς ένα στεναγμό, σαν να προερχόταν από κάποια αίτια άγνωστη κι' άναπόφευκτη. Αύτη ή ύπομονή του έκανε τον γέρω Έρυσόου να τον συμπαθήσει εξαιρετικά, σαν παιδί του. Επίστευε μάλιστα τυφλά σ' ότι έλεγε, και τον περιποιόταν περισσότερο κι' από την κόρη του, την Κάτυ, που άνυπότακτη και πεισματάρα, δεν κατάρθωνε να κερδίσει την άγάπη του πατέρα της.

«Ετσι, εϋθὺς έξ άρχης, ο Χήθκλιφ ύπηρεε αίτία διαστάσεως μέσα στο σπίτι. Κι' όττω, έπειτα από δυό χρό-

νια, ή κυρία Έρυσόου πέθανε, ο Ρότζερ θεωρούσε τον πατέρα του τώρρνο, και τον Χήθκλιφ σφετεριστή της πατρικής άγάπης και των δικαιωμάτων που είχε ο ίδιος σαν πρωτότοκος γιός. Αυτό τον έκαμε ακόμα πιο κακότροπο και πιο σκληρό άπέναντι στον Χήθκλιφ. Κι' εγώ, όπως είπα, συμμεριζόμενα τ'α αισθήματά του.

«Ως πού μία μέρα, τ'α τρία παιδιά έπεσαν άρρωστα από μία έπιδημία σκαρλατίνας. Τότε κατ'άλλα πόσο ο Χήθκλιφ ήταν υπερήφανος κι' ύπομονετικός, στους φυσικούς πόνους, όπως στους ήθικούς, κι' άρχισα λίγο να τον συμπαθώ. Ούτε ένα παράπονο δεν βγήκε από το στόμα του, ενώ ο Ρότζερ κι' ή Κάτυ μ'ας έκούρασαν όλους υπερβολικά. Είχε όμως ένα παράξενο ιδίωμα: όπως δεν έδειχνε θυμό ή μίσος' έναντίον εκείνων που τον κατέτρεχαν, έτσι δεν έδειχνε και καμμία εύγνωμοσύνη στον ευεργέτη του. Σιωπηλός, φαινόταν σαν να έπιδίωκε τον σκοπό του, άδιάφορος για όλα, και για το καλό και για το κακό. «Επειδή δεν παραπονιόταν ποτέ, τον νόμιζα άνεξίκακο. Πολύ άργότερα κατ'άλλα ότι γελιόμουνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

ΝΕΕΣ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ

Με τον καιρό, ο γέρω Έρυσόου έγινε πιο παράξενος και πιο δύστροπος. Είχε την έμμονη ιδέα ότι, έπειδή έδειχνε την προτίμησή του στον Χήθκλιφ, όλοι οι άλλοι τον μισούσαν. Και τους φερνόταν άναλόγως. Ακόμα και στον γιοιό του έδειχνε την ίδια περιφρόνηση.

«Ο Ρότζερ δεν είναι για τίποτα— έλεγε διαρκώς.

Και στη συμβουλή του πάστορος τον έβαλε έσωτερικό στο κολλέγιο.

—Τώρα θα ζούσαμε όπωσδήποτε ήσυχα, αν έλειπε ή Κάτυ κι' ο Ίωσήφ — ο ύπηρετης που θα είδατε χωρίς άλλο στον Πύργο.

Γιατί ή Κάτυ ήτανε διαρκώς έξαλλη. Τραγουδούσε, γελοούσε, φώναζε, πείραζε όλο τον κόσμο. Είχε όμως πάντα το πιο θελκτικό χαμόγελο της οικομένης. Διαρκώς έρισκόταν κοντά στο Χήθκλιφ, κι' ή μεγαλύτερη τιμωρία που είχαμε γι' αυτήν, ήταν να την χωρίσουμε από την παρέα του.

«Ενα χειμωνιάτικο βράδυ, ο γέρω Έρυσόου έψυχισε ήρεμα. Κι' ο Ρότζερ επέστρεψε. Τ'α τρία χρόνια της άπουσίας του τον είχανε αλλάξει. Είχε λιγνέψει, μιλούσε και ντυνόταν διαφορετικά. Την ίδια μέρα που έφτασε, διέταξε τον Ίωσήφ κι' έμένα να μένωμε στο έξης στην κουζίνα. Εέχασα να σας πω πως στο μεταξύ είχε παντρευτή, κι' ότι ή σύζυγός του έδειξε εϋθὺς έξ άρχης ιδιαίτερη άγάπη στην Κάτυ. Στον Χήθκλιφ όμως έδειξε ή ίδια μία έντονη απέχθεια, που ξαναζωντανέμε την παλιά έχθρότητα του άνδρός της. Κι' ο Ρότζερ έβλεπε να του έπιβάλλη να κάνει δουλειές που ήσαν δουλειές ύπηρετού.

«Ο Χήθκλιφ ύποτάχθηκε στην άρχή χωρίς μεγάλη δυσκολία, χωρίς στην Κάτυ, που τις άλλες ώρες τούκανε παρέα, έπαιζε μαζί του και τον συντρόφευε στους άγρους. Αυτό έεαργίωσε φυσικά τον Ρότζερ και τον έκανε πιο σκληρό και πιο άδικο.

«Ενα βράδυ, τους χάσαμε. Τους άναζητήσαμε παντού, μα πουθενά

δεν τους ήύραμε. Ο Ρότζερ διέταξε να κλείσουν τις πόρτες και να τους αφήσουν έξω εκείνη την νύχτα. «Οι λοι πήγαν να κοιμηθούν. Έμένα ή άνησυχία δεν μ' άφηνε να κλείσω μάτι. «Ημουνά ώστόσο άποφασισμένη, αν έρχόταν να τους άνοίξω. Θάταν μεσάνυχτα, όταν άκουσα ήχοματα στο δρόμο, κι' είδα το φώς ένοξ φαναριού να λάμπη μέσα από τ'α φράκτη. «Ερρίξα ένα σάλι στο κεφάλι μου κι' έτρεξα να τους άνοίξω, μήπως ξυπνήσουν με τον θόρυβο των κ. Έρυσόου. «Όταν είδα τον Χήθκλιφ μόνο του, έρριψα:

—Η Μίς Κατερίνα; φώναξα, που είναι ή μίς Κατερίνα; Δεν έπαθε τίποτα;

—Είναι στο Τρούσκρος Γκράντζ. άπάντησε. «Νούχασα κάπως;»

—Θα ήθελε να πάθετε, είπα. Δεν θα ήσυχάσετε αν δεν σας διώξουν από δω. Και τί γυρεύατε στο Τρούσκρος Γκράντζ;

—Τίποτα. Περιδιαβάζαμε σ'α χωράφια, κι' όταν πλησιάσαμε στο γετονικό πύργο, είπαμε με την Κάτυ να πάμε να δούμε τί άνθρωποι κατόταν εκεί. Δεν είχαμε όμως προσέξει ένα μαντρόσκυλλο που χύμηξε πάνω μας και δάγκωσε την Κάτυ στο πόδι. Εέβαλα τις φωνές. Οι ένοικιοι έβγχαν έξω. Και δυό παιδιά, έκαί άγόρι κι' ένα κορίτσι. Εέαφνα ο γείτονάς σας, ο κ. Λίντα, άνεγνώρισε την Κάτυ:

—Η δίς Έρυσόου! είπε έκπληκτος. Την πήραν τότε μέσα και τις έδεσαν το τραύμα. Κι' έπειδή φάνηκε πως είχε λίγο πυρετό, επέμειναν να την θάλουν στο κρεβάτι, για να μην την κουράσουν... της έφεραν γλυκά, λουλούδια... Και τ'α δυό παιδιά τους, ο «Εντγκαρ και ή Ίζαμπελ της κρατούν συντροφιά.

—Αύτη ή ιστορία, είπα, βάχη συνέπειες. Είσατε άδιόρθωτος Χήθκλιφ.

«Όταν ο Ρότζερ έμαθε τ'α γεγόμενα, έγινε φυσικά, έξω φρενών. Και μόνο ο κ. Λίντον, που μ'ας έπεσκέφθη, την άλλη μέρα, κατάρθωνε να τον καθισχύαση λίγο. Σ' αυτό συνετέλεσε και το γεγονός ότι ή Κάτυ έρισκόταν σέ κακή χάλια. Είχε πάθει σκόταν σέ κακή χάλια. Είχε πάθει σκόταν, μόλυνση και παραμιλούσε διαρκώς.

«Ο Ρότζερ, όπωσδήποτε, έκαμε μεγάλη σκηνή στον Χήθκλιφ. Τού άπηγόρευσε να άποτείνη εχνα το λόντο στην Κάτυ, και τον φοβέρισε ότι θα τον έδιωχνε όριστικά, αν δεν συμμορφωνόταν προς τις συστάσεις του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6ον

ΜΙΑ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

«Πέντε έδδουάδες έμεινε ή Κάτυ άορώστη στο Τράνσκρος Γκράντζ. Οι Λίντον την περιποιήθηκαν σαν δικούς τους παιδι και δεν την άφισαν να φύγη παρά μόνο γιατί πλησίαζαν τ'α Χριστούγεννα.

«Επέστρεψε σέ μ'ας καταπληκτικά άλλαγμένη. Τ'α ντυσίματά της και τ'α φεραίματά της είχαν ύποστη την έπιρροή του εύγενικού, του άριστοκρατικού εκείνου περιβάλλοντος. Ακρατικό εκείνου περιβάλλοντος, ή κάτα και το κτένισμα των μαλλιών της είχε μεταβληθεί: από «κεί που ήταν διαρκώς άχτένιστη κι' άτημέλητη, είδαμε μία Κάτυ με μία γυναικεία μεγάλη δεσποινίς με κόνισσα.

«Όταν ο Ρότζερ την αντίκρυσε, δεν κατάρθωνε να συγκρατήσει τον θαυμασμό του:

—Εσύ έγινες άγνωριστη! Η Ή!

ζαμπελ Λίντον είναι άσκημη μπροστά σου.

—Η Ίζαμπελ Λίντον δεν έχει την όμορφιά της Κάτυ, είπε ή κ. Έρυσόου. Μα πρέπει να προσέξη ή Κάτυ να μην ξαναπαρή το παλιό άτημέλητο ύφος της.

«Αφού έδωσε σ' όλους μας το χέρι ή Κάτυ έστρεψε γύρω της, άναζητώντας τον Χήθκλιφ. Ο κύριος και ή κυρία Έρυσόου παρακολουθούσαν με άγανία τη στάση της, για να κρίνουν αν ή έλπίδα που έτρεφαν κρυφά να χωρίσουν τους δυό φίλους ήταν δικαιολογημένη.

Δυσκολευθήκαμε να άνακαλύψουμε τον Χήθκλιφ. Αν πρίν να φύγη ή Κάτυ ήταν πάντα άτημέλητος και χωμένος σέ καμμία άποθήκη ή κάτω από κανένα δέντρο, τώρα ήταν δέκα φορές χειρότερος. Ούτε έμφανιζόταν σέ κανένα. Ο μόνος άνθρωπος που ένδιαφερόταν γι' αυτόν ήμουν εγώ, κι' όταν τον συναντούσα, τον συμβούλευα να φροντίξη λίγο τον εαυτό του, να ξεσκονίξη τ'α ρούχα του και να πλύνεται τουλάχιστο μία φορά την έβδομάδα.

Γι' αυτό δεν είχε καθόλου άδικο να κρυφθί πίσω απ' την πόρτα, όταν διέκρινε την κομψή εκείνη δεσποινίδα αντί της άτημέλητης Κάτυ που περίμενε. Εκείνη όμως δεν έχασε καιρό:

—Πού είναι ο Χήθκλιφ, είπε όταν δεν τον είδε μπροστά της.

«Ο Ρότζερ όμως που είχε παρατηρήσει την συστολή του Χήθκλιφ, δεν έχασε την εύκαιρία.

—Χήθκλιφ! φώναξε δυνατά, μπορείς να έλθης να χαιρετήσης την δεσποινίδα, όπως οι άλλοι ύπ ηρέται.

«Η Κάτυ, διακρίνοντας τον φίλο της στην κρύπητή του, έτρεξε, τον άγκάλιασε, και τον φίλησε έπτά-όχτώ φορές, μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο. «Επειτα στάθηκε, τον κύτταξε ένα λεπτό από πάνω ως κάτω κι' έβαλε τ'α γέλια:

ΜΠΟΡΕΙΤΕ

και από σήμερα

να παρακολουθήσετε

χάρη στην έκτενή περίληψη

της πρώτης συνεχείας του, το

νέο μας άριστουργηματικό μυ-

στορημα

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

—Ω! πόσο είναι άστεϊός! Και τόσο θρώμκος! Μοι κάνει εντύπωση, ίσως γιατί συνήθισα με τον Έντγκαρ και την Ίζαμπελ... Λοιπόν Χήθκλιφ, με ξεχάσεις;

Και είχε δικήν ή ντροπή και ή θυγμένη υπερφάνεια σκοτεινιάζαν το πρόσωπό του και τον κρατούσαν άκίνητο.

—Δώσε της το χέρι σου, έκαμε συγκαταβατικά ο κ. Έρυσόου. Για μία φορά, σο το έπιτρέπω...

—Δεν θέλω! άπάντησε ο νέος, θρίσκοντας ξαφνικά τη λαλιά του. Ούτε θα μείνω έδω, για να με κοροϊδεύουν.

Και θα έφευγε άμέσως αν δεν τον κρατούσε ή μίς Κάτυ.

—Δεν ήθελα να σε κοροϊδέψω, Χήθκλιφ. Μοι ήλθε έτσι αϋθόρμητα το γέλιο. Δάσε μου τώρα το χέρι σου! Μοι θύμωσες; «Όταν κτενίστης και πλουθής θα γίνης θαυμάσιος. Πώς είναι τόσο θρώμκος!

Και κύτταζε με άνησυχία τ'α μαύρα δάχτυλα που κρατούσε μέσα σ'α χέρια της.

Δέν έχεις παρά να μη μ' άγγίξης. Έκαμε εκείνος και τράβηξε άπότομα το χέρι του. Θάμαι θρώμκος, αν μ' άγγίξει και ποσινά νάμαι θρώμκος!

Σ' αυτό έπάνω, δγίηκε έξω, με χαμηλωμένο το κεφάλι, μέσα σ'α γέλια του κ. και της κ. Έρυσόου και στην συγκίνηση της Κάτυ, που δεν έξηγούσε τη στάση του φίλου της.

«Όλη την ήμέρα δεν φάνηκε πουθενά μόνο άργα το βράδυ επέστρεψε και χωρίς να φάη τίποτα, διευθύνκε στο δωμάτιό του, άμίλητος.

«Η Κάτυ ήλθε μία φορά στην κουζίνα και τον ζήτησε, όταν δεν τον ήύρε, περιωρίστηκε να ρωτήσει ποδ βρίσκειται. Κανένας δεν ήταν σέ θέση να την πληροφορήση.

Το άλλο πρωί ήτανε γιορτή, Χριστούγεννα. Ο Χήθκλιφ σηκώθηκε νωρίς και βγήκε έξω. «Όταν όλοι οι άλλοι πήγαν στην εκκλησία, παραουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά μου σ'αθήκε λίγο διστακτικός, κι' έπειτα, συγκεντρώνοντας όλο του το το θάρρος, μου είπε:

—Νέλλω, θέλω να πλυθώ!

—Δέξα τ'α Θεώ, παιδί μου, Χθές έλύπησες άδικο την μίς Κάτυ. Θά την κάμης να μετανοιώση που επέστρεψε.

—Είναι θυμωμένη μαζί μου; ρώτησε σοβαρά - σοβαρά.

—Θυμωμένη, όχι. Έκλαψε όμως όταν έμαθε ότι έφυγες σ'α χωράφια.

—Κι' εγώ έκλαψα όλη τη νύχτα.

—Εσύ έκλαψες γιατί ήξερες ότι είχες άδικο. «Ότι σου είπε ή μίς Κάτυ, δεν το είπε για να σε λυπήση ή για να σε μειώση. Και τώρα μόλις έπιτρέψη πρέπει να π'ας να της ζήτης συγγνώμη.

Σε λίγο άκούσαμε θόρυβο έξω. Τ'α άφεντικά μας επέστρεφαν από την εκκλησία, συνοδεύοντας και τους δυό Λίντον μαζί με τον Έντγκαρ και την Ίζαμπελ, τ'α όποιους είχαν προσκαλέσει να περάσουν μαζί την ήμέρα τους.

«Όταν ο Ρότζερ άνοιξε την πόρτα, βρέθηκε αντίμετωπος με τον Χήθκλιφ, πλυμένο τώρα και περιποιημένο.

Αυτό φαίνεται τον εξαγρίωσε περισσότερο. Και στρεφόμενος προς το μέρος του είπε:

—Σήμερα να μη φανής μπροστά

μας. Και να πᾶς ἄλλοῦ νὰ δείξης τὶς μπούκλες σου. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκριβῶς φάνηκε κι' ὁ Ἐντοκαρ στὴν πόρτα. Θέλησε νὰ κάμῃ τὸν ἔξυπνο καὶ πρόσθεσε:

— Μποῦκλες εἶναι αὐτὲς ἡ κοτσίδα; Ἡ ἄγρια φύση τοῦ Χήθκλιφ. Ἐξέχοντες πάλι ὅλες τὶς φρόνιμες συμβουλές μου κι' ἐπανεστίασε. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ὁ νέος ἄρπαξε μιὰ πιστολάκι πού βρισκόταν ἐκεκοντά, καὶ τὴν πέταξε στὸν νεαρό ἀριστοκράτη.

Καὶ ἡ καταστροφή πού φοβόμουν ἐπῆλθε. Ὁ Ρότζερ μὲ σκοινιὲς ὠδήγησε τὸν Χήθκλιφ στὸ δωμάτιό του καὶ τὸν ἐκλείσε μὲ τὸ κλειδί. Ἐνῶ ὁ Ἐντοκαρ μισόκλειε κι' ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ σπῆτι του. Ἡ Κάτυ δὲν κρατήθηκε ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν παιδικὸ της φίλο.

— Γιατί θέλῃς νὰ τὸν κοροϊδέψῃς Ἐντοκαρ; Κι' ἐπὶ τέλους τί κάνεις ἐτοί; Δὲν σε σκότωσε!

Διευθύνθηκαν ὅλοι στὸ σαλόνι. Δὲν ἔγινε πιά λόγος γιὰ τὸν Χήθκλιφ, κι' ἐγὼ, ἀπὸ μέσα μου, σκεπτόμουν: «Τί ἄπιστο κορίτσι, ἡ Κάτυ! Οὔτε μιὰ στιγμή δὲν ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὸν φίλο της!» Ὡστόσο, ὅταν κάθισαν στὸ τραπέζι, κι' ἔφερε τὴν πρώτη μπουκιά στὸ στόμα της, στάθηκε. Τὰ μάτια της πλημύρισαν δάκρυα. Ἀφῆσε τὸ πηροῦν της νὰ πέσῃ χάμω γιὰ νὰ σκυψῇ καὶ νὰ βρῇ τρόπο νὰ τὰ σκουπίσῃ. Κι' ὅλη τὴ μέρα, πέρασε σιωπηλή.

Τὸ βράδυ, ἦλθε στὸν πύργο μιὰ παρέα ἀπὸ μουσικοὺς γιὰ νὰ μᾶς φάλλουν τὰ κάλαντα. Κι' ὅλοι μαζὶ στρώθηκαν στὸ κρᾶσι καὶ στὸ χορὸ. Ἡ Κάτυ φάνηκε σὰν νὰ τὴν πρίμεινε αὐτὸ. Ἐγκατέλειψε μὲ τρῶπο τὴν σάλα, καὶ διευθύνθηκε τρέχοντας πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Χήθκλιφ. Χτύπησε πολλές φορές τὴν πόρτα, φωνάζοντας τὸν σιγά - σιγά γιὰ νὰ μὴν γίνῃ ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὁ νέος στὴν ἀρχὴ δὲν ἀπάντησε, μὰ κατόπιν, ἐνδίδοντας στὶς παρακλήσεις της, πλησίασε στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς πόρτας, κι' ἔτσι ἄρχισε μιὰ παράξενη καὶ συγκινητικὴ συνδιάλεξη.

Ἐγὼ εἶχα πάντα τὸ νοῦ μου, ἀπὸ φόβο μήπως ἀντιληφθῇ τίποτα ὁ Ἐρνστού καὶ κάμῃ καμμιά νέα σκη- νή. Ὅταν μετὰ καμμιά ὥρα πῆγα νὰ δῶ τί γίνεται, ἀκούσα τὴν φωνὴ τῆς Κάτυ ἀπὸ μέσα. Τὸ ἀγριοκόρι- τσο εἶχε ὅγῃ στὰ κεραμίδια, κι' ἀπὸ ἕνα φεγγίτη εἶχε περάσει μέσα. Σὲ λίγο ἐπέστρεψε - ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμο κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Χήθκλιφ.

— Πάρε τὸν στὴν κουζίνα μοῦ εἶπε, καὶ δόστου νὰ φᾶς.

Ἐκείνος μὲ ἀκολούθησε σιωπηλὰ. Δὲν ἄγγισε ὅμως σχεδὸν τίποτα. Κι' ὅταν τὸν ρώτησα τί τὸν ἀποσχο- λοῦσε, ἀπάντησε σοβαρὰ:

— Σκέπτομαι τὸν τρόπο πού θὰ ἐκδικηθῶ. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει πόσος καιρὸς θὰ χρειασθῇ. Ἀρκεῖ νὰ μὴν πεθάνω, ὥσπου τὸ ἐπιτύχω.

— Δὲν ντρέπεσαι! Ἐκείνα ἐγὼ. Ὁ Θεὸς ἄς τιμωρήσῃ τοὺς κακοὺς. Ἐ- μεῖς, πρέπει νὰ τοὺς συγχωροῦμε. — Ποτέ! εἶπε Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μποροῦ- σε νὰ ἀισθανθῇ τὴν ἱκανοποίησιν πού θὰ αἰσθανθῶ ἐγὼ τὴν ὥρα ἐκείνη. Αὐτὴ τὴν ὥρα σκέπτομαι τώρα, καὶ ὑποφέρω λιγώτερο.

Καὶ σὰν νὰ ἀπαντοῦσε σὲ μιὰ νέα παρόμοια συμβουλή, ἐπανέλαβε ἄ- νηρι:

— Ποτέ!

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ἡ οὐρὰ εἶναι χρήσιμη στὰ ζῶα;

Δὲν εἶχε ἀσφαλῶς νὰ διερωτηθῇ καμμιά φορά σε τί χρησιμεύει ἡ οὐ- ρὰ στὰ ζῶα; Τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, πολλοὶ τὴν κάναμε παιδιὰ, γιὰ νὰ πα- ροῦμε τὴν ἀπάντησιν, ὅτι στοὺς σκύλους καὶ στοὺς γάτους, τουλάχιστον, χρησι- μεύει στὸ νὰ τῆς δένουμε τενεκέδες!

Κάποτε δὲ καὶ στὸ νὰ τὴν κλύουμε, ἔ- ται γιὰ λόγους αἰ- σθητικῆς!

Ἐν τούτοις ἡ οὐ- ρὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ χρησιμώτε- ρα ὄργανα στὰ ζῶα.

Ἄν ἀνατρέξωμε

στὴν προϊστορίαν ἡ ἐποχὴ θὰ ἴδουμε ὅτι ἀπὸ τὰ παχύ- δερμα τῆς ἐποχῆς, ὁ διπλοδόκος, πού εἶχε μιὰ τεραστίαν οὐρὰ καὶ ἕνα εἶδον μακρό- τατο λαϊκὸ, χρησιμοποιοῦσε τὴν πρώτην γιὰ ἀντίπαρο τοῦ δευτέρου γιὰ λόγους διηλ. ἰσορροπίας, ὅταν κολυμποῦσε μέσα σὲς λίμνες καὶ τὰ τέλματα.

— — —
Ὁ διπλοδόκος ἦταν ζῶο ὑδροδίου. Ζού- σε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὸν βυθὸ τῶν μι- κρῶν λιμνῶν, βόσκοντας μὲ βουλιμῆ τὰ ὑδροχαρῆ φυτὰ καὶ κυνηγώντας τὰ ψά- ρια. Κάποτε ὅμως, αἰσθάνονταν καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ ἀνανεύσῃ τὶς προμήθειές του σὲ ὑζυγόν. Γι' αὐτὸ ἔδινε σὲ τὴν ἐπι- φάνεια, ἄπλωσε τὸ τεράστιον σῶμα του στὸ νερὸ, κλινώντας περὶ τοῦ τῆς ἀσπλ- δαν καὶ τότε ἦταν πού ἡ οὐρὰ του τοῦ φαινόταν πολὺτιμι!

Ἄς ἐλθoῦμε ὅμως, καλλίτερα στὴν ἐ- ποχὴ μας.

Τὰ κανκουρά, χρησιμοποιοῦν τὴν οὐ- ρὰ τους γιὰ νὰ κλινῶνται. Καὶ οἱ πῆχοι τὴν δική τους γιὰ νὰ μεταβάλλωσιν τὴν ζωντανὴν κούνιαν. Τὴν τυλίγουν σ' ἕνα κλαδί κρέμονται ἀπ' αὐτήν, αἰωροῦνται στὸ κενὸ, μὲ ἀπειρὴ εὐγλωττίαν. Οἱ ἴδιοι τὴν χρησιμοποιοῦν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο γιὰ νὰ παίρνουν φό- ρον καὶ νὰ πηδοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα δέντρο στὸ ἄλλο.

Τὰ πουλιά, χρησιμοποιοῦν τὴν οὐρὰ τους γιὰ πηδάλιο βάρους καὶ ὕψους. Ὡ- πως λένε οἱ ἀεροπόροι, ἡ καὶ κατευθύν- πους.

Ἐνα εἶδος προβάτων τῆς Μαδαγασκά- ρης, χρησιμοποιοῦν τὴν οὐρὰ τους ὅπως οἱ γκαμπῆς τὸν ἦθο τους, τὴν κρυπύ- ορα τους δηλονότι, πού γεμάτη μὲ λίπος, τοὺς τοῖσφι ὅταν δὲν ἔχουν τί ἄλλο νὰ σάνε.

Μερικὰ πάλι τοῦ ὁκεανοῦ ψάρια, χρη- σιμοποιοῦν τὴν οὐρὰ τους ὅχι πιά ὡς πη- δάλιο, ἀλλὰ ὡς ἔλικα. Στοιχοῦν γιὰ νὰ πε- ροαδῶσιν μὲ τέλγη, φεύγουν σὰν βολί- ρες!

Ἀλλὰ γιατί νὰ πᾶμε τόσο μακριά; Δὲν ἔνομε ἐν-τὶ ἐδῶ τὰ βῶδια, τὰ ἄλο- γα καὶ τὰ ἄλλα κατοικίδια, πού γοησι- μοποιοῦν τὴν οὐρὰ τους γιὰ... ἀνεμιστή- ρα, καὶ γιὰ νὰ διώχνουν τὰ τόσο ἐνοχλη- τικὰ ἔντομα;

Ἀκόμη δέ, ὁ ἀνθρώπος, δὲν χρησιμοποιοῖ τὴν οὐρὰ του ὡς ἕνα τέλειον μέσον ἐκ- φόρσεως;

Καὶ τί δὲν μᾶς λέγει αὐτὴ ἡ οὐρὰ ὅ- ταν κινῆται, ὅταν ὀρθοῦνται, ἡ... ὅταν ντροπιασμένη γίνετε ἀνέμεσα στὰ σκέ- λη τοῦ κατέγοντος!

Τί εἶπαν γιὰ τὸν ἐγωϊσμό Ἵπερ

Μπορεῖ τὸ ἐγὼ νὰ εἶναι μισητό, εἶναι ὅμως, καὶ ἀναπόφευκτο; Πόση ὑποκρι- σία δὲν ὑπάρχει μέσα σ' ἐκείνον τὸ πη- θυντικό, ἡ τὸ τρίτο πρόσωπο, τὸ ὅποιο με- ταξίριζονται συνήθως μερικαί, προκειμέ- νου νὰ μιλήσουν γιὰ τὸν ἑαυτὸν τους!

ΧΟΚΝΟΥ

Δὲν μποροῦμε νὰ μὴν εἰμαστε ἐγωϊ- σταί. Πρῶτον ζῇν, ἔλεγαν οἱ ἀρ- γαῖοι. Γιὰ νὰ υπορέσωμε νὰ σκεφθῶμε, τὰ μέσα γιὰ νὰ ἐμποδίσουμε τοὺς ἄλλους νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα, πρέπει νὰ ἔχωμε φάγει πρῶτα ἐμεῖς.

ΠΟΚΟ—ΚΟΥΡΑΝΤΕ

Δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον ὁ ἐγωϊσμός. Χάρις σ' αὐτὸν διατηρεῖται ὁ ἄνθρωπος, ὅπως τὸ κρέας μέσα στὸν πάγο.

Ζ. ΜΑΡΝΥ

Πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶμε ἀπὸ τὸν κα- κῶς ἐννοούμενον οἶκτο, ἀπὸ τὴν ζήλεια, καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ τεχνητὰ πάθη, καὶ νὰ πα- ραδοῦμε σ' ἕναν ἐγωϊσμό ὑγιή.

ΜΩΡΟΥ

Ἡ μεγαλειότερη ἐπιστήμη εἶναι τὸ νὰ εἶσαι ἐοῦ. «Ἐυαθ», ἔλεγε ἕνας ἀρχαῖος νὰ εἶμαι φίλος τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἐτσι δὲν μένω ποτέ μόνος.

Κα ΝΤΕ ΛΑΜΠΕΡ

Κατά

Ὁ ἐγωϊσμός εἶναι τὸ πῶς ψεύτικο εἰ- δος ἐκμεταλλεύσεως. Τί νὰ πῶ στὸν ἐ- γωϊστή; Νὰ ἀγαπᾷ ὀλιγώτερο τὸν ἑαυ- τὸν του; Ὁχι, ἀλλὰ νὰ ἀγαπιέται ἄρκε- τὰ γιὰ νὰ ξεχνιέται κάποτε. Θὰ κέρδιζε τόσο ἔτσι!

ΚΩΜΟΝ

Ὁ ἐγωϊσμός, πνίγει τὶς ἀρετὲς, τὴν στιγμή πού εἶναι ἐτοιμὸς νὰ ἐκδηλω- θοῦν.

ΑΜΠΕΛ ΓΚΑΝΣ

Δὲν ὑπάρχει ἴσως, οὔτε ἕνα κοινὸ πά-θος, οὔτε ἕνα δίτιμο, πού νὰ μὴ ἔχῃ ὡς ἀρχὴ τοῦ τὸν ἐγωϊσμό ἢ τὴν ματαιοδο- ξία.

ΝΤΕ ΛΑΤΕΝΑ

Δὲν εἶναι κανεὶς καλὸς γιὰ τίποτα, ἂν δὲν εἶναι καλὸς παρὰ μόνον γιὰ τὸν ἑαυ- τὸν του.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

Ὁ ἐγωϊστής, δὲν παρηγορεῖται διόλου μόνος του οὔτε καὶ παρηγορεῖται ἀπὸ κανέναν.

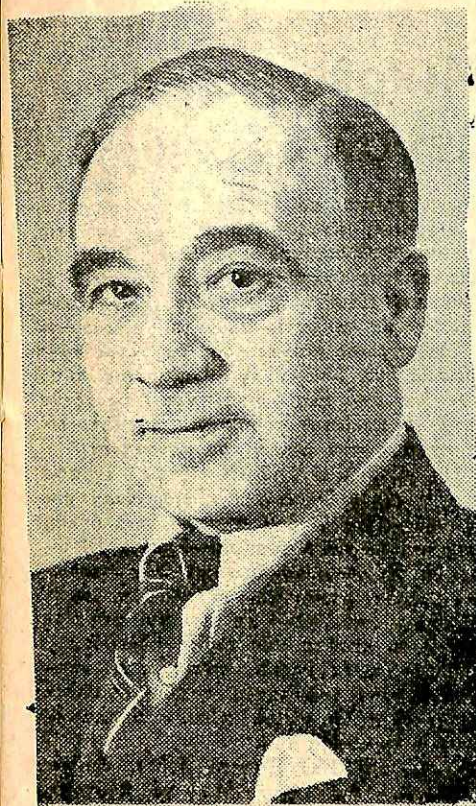
ΜΟΤΑΙΝΙ

Ἄν θελήσετε νὰ εὐτυχίσετε μόνος δὲν θὰ εὐτυχίσετε ποτέ.

ΛΑΗΡΑΝΤ

Πιστεύοντας μόνον στὸ ἐγὼ κλεινόμα- στε ἀπελπιστικά, στοὺς θησαυροὺς μας, πρᾶγμα πού σημαίνει γιὰ μᾶς ἀποτυχία καὶ ἀπόγνωση.

Ρ. ΤΑΓΚΟΡ

Ὁ συμπαιστάτης... Μυθόδρομος.

Ὁ πῶς στὸ παρελθόν, ἔτσι κι' ἐ- φέτος, τὸ ἀνοιγμὰ τῆς «Μάν- τρας», ἐτράθηξε τοὺς πολυ- πληθεῖς θαυμαστάς καὶ φίλους τοῦ δημοφιλῆς Ἀττίκ, στοὺς «Δελφούς» στὸ δροσόλουστο θεατράκι τῆς ὁ- δοῦ Ἀχαρνῶν, ὅπου στεγάζεται καὶ φέτος τὸ πολυπρόσωπο καί... πολυ- π ο ἰ κ ἰ λ ο συγκρότημά του. Καὶ πῆγαν ν' ἀπολαύσουν ὅχι μόνο τὴν πη- γαίον καὶ ἀσπρήτο χιούμορ τοῦ θη- ασάρχου της, ν' ἀκούσουν τὰ φτει- νὰ του τραγούδια, ποὺ πρόκειται κι' αὐτὰ νὰ γίνουν σύντομα τὰ «σοῦξ» τῆς ἐποχῆς ἀλλά καὶ γιὰ νὰ δοῦν τὸ νέο «παιδί - θαῦμα», πού πρόκει- ται νὰ τοὺς παρουσιάσῃ, — ὅπως ἄλ- λωστε, ἔχει συνηθίσει, νὰ παρουσιά- ζῃ κάθε χρόνον κι' ἀπὸ ἕνα, — ὁ μο- ναδικὸς αὐτὸς ἀλιεὺς τῶν ἀφανῶν ταλέντων.

Καὶ οἱ προβλέψεις τῶν δὲν πῆγαν χαμένες. Τὸ φτεινὸ συγκρότημα τῆς «Μάντρας», δὲν ὑστερεῖ σὲ τίποτα ἀπὸ τὰ προηγούμενα. Τὰ νομερὰ της εἶναι ὅλα διαλεγμένα καὶ καλο- θαλμένα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ προγράμματος.

— — —

Ἡ ἑναρξίς γίνεται, κατὰ καθιερω- θέσαν πλέον συνήθειαν, μὲ κωμικὸν μονόλογον τοῦ... Ἀρχιμαδρί- τη, — ἄς τὸν βαφτίσουμε ἔτσι — Ἀτ- τίκ. Δηλαδή «μονόλογος» εἶναι τρό-πος τοῦ λέγειν, ἐφ' ὅσον σὴν περι- πτωσιν αὐτὴν, λαμβάνουν μέρος στὸν... μονόλογον ὅλοι σχεδὸν οἱ θε- αταί τῆς πλατείας καθὼς κι' ἐκεῖνοι πού δὲν προλαμβάνουν νὰ μῶνουν μέσα καλὰ καλὰ καὶ γίνονται στό- γος τῶν ἀθῶων πεπραγμάτων, τὰ ὁ- ποῖα, μολοντί πρόχειρα, περιέχουν ἀρετὴν δόσιν... Ἀττίκου ἄλα- τος.

Τὸν κωμικὸν μονόλογον διαδέχεται ἕνα χορευτικὸ νομερὰκι ἀπὸ τὸν χορευτὴν Ρεπούση. Μεσοδιαβῇ ἡ ἐκτέλεσις δύο μουσικῶν κομματιῶν, ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα Ζαχαροπούλου κι'

Ἡ δερινὴ θεατρικὴ σαιζὸν

Στὴ «Μάντρα» τοῦ Ἀττίκ

Τοῦ κ. Γ. Θίοδοι

ἐμφανίζεται ἐν συνεχείᾳ, ὁ... Βενια- μὴν τῶν ντιζέρ. Πέρμης, σ' ἕνα ταγ- κὸ πού τιτλοφορεῖται «Κλαίς».

Μετὰ τοῦ... «Κλαίς» ἐπακολουθεῖ τὸ ...γέλιο, μὲ πρωταγωνιστὴ καὶ πάλι τὸν Ἀττίκ, ὁ ὁποῖος ἐπιδίδεται μὲ ζήλον σὴν σταχυολόγησιν τῶν ὁμοι- οκαταληξιῶν πού θ' ἀποτελέσουν τὸ ἐπικαιρὸ ὀκτάστιχο τῆς βραδυᾶς.

Κι' ἀρχίζει τὸ μεγάλο πανηγύρι...

Ἡ δὲς Λέλα Πασαφιῦ, πρωταγωνί- στρια τῆς Μάντρας.

— Μιὰ λέξη παραξύντη, παρακα- λῶ.

— Βλάκας! πετάγεται κάποιος ἀπὸ τὸ δάθος.

— Δὲν ἐρώτησα νὰ μάθω τί εἶσαι, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἐτοιμολόγος Κλέων. Καὶ κατορθώνει μὲ παρόμοιες ἐπεμ- βάσεις, ἀπαντήσεις καί... ἀνταπαν- τήσεις, νὰ συμπληρώσῃ τις ρίμες τις ...ρημάδες καὶ νὰ τὶς παραδώσῃ στὸν... ὀχταστιχοποιὸ τῆς «Μάντρας», τὸν γνωστὸ καὶ συμπα-θητικώτατο Ὁ ρ ε σ τ η Λ ά σ κ ο.

— — —

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἡσυ- χίας σὴν πλατεία, σὴν σκηνὴ καὶ στὴν γύρω ταρατσοῦς, ὅπου οἱ γεί- τονες «σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις» ἀ- παρτίζουν μιὰ ἰδιορρυθμὴν γαλαρία, συνεχίζεται κανονικῶς πλέον ἡ διε- ξανωγὴ τῆς παραστάσεως. Ὁ υἱὸς Ἀγγελόπουλος τραγουδᾷ τὸ ταγκὸ

«Δὲν θὰ ξανσίδωθοῦμε ποτὲ», μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν, κι' ἕνα ρούσικο τραγούδι. Ὁ Λάσκος ἀπαγγέλει θρι- αμβευτικά, τὸ «Παρίσι», τὸ «Γάα Ρόα» καὶ τὴν «Οὐατανία». Τέλος ὁ Ζαζᾶς, ὁ καί... κολῶνα τῆς «Μάντρας» λεγόμενος, ἀφοῦ δὲν ἐν- νοεῖ νὰ τὸν ἀποχωρισθῇ ὁ Κλέων, — μείναι, περίφημα, τὴν ἱμπερίο Ἀρζεντίνα, στὸ τραγούδι: «Ἀντῶ- νιο Βάργκα Χερέντια» πού ἔχει μετα- τράπη σὲ... «Ἀντῶν Βαρκάρη σε- ρέτη»... Ἐκτελεῖται σὲ λίγο, κάποιον ταγκὸ χορευτικὸ, ἀπὸ τὸν χορευτικὸν Ζεῦγος «Τζούλια - Ἀλιμπέρτη». Κι' ἐμφανίζεται κατόπιν, τὸ πρῶτον ἐπι- θεωρησιακὸ νοῦμερο τοῦ προγράμ- ματος, πού λέγεται: «Ὁ δικηγόρος τῆς κυρίας».

Πρόκειται γιὰ κάποιον παλῆο νού- μερο, ἐντελὸς ἀκατάλληλο δυστυ- χῶς, γιὰ τοὺς θεατὰς τῆς Μάντρας καὶ κατὰλληλο μόνον γιὰ τοὺς θεα- τὰς τῶν λαϊκῶν συνοικιακῶν θεά- τρων. Τὸ νοῦμερο αὐτὸ, ἐκτελεῖται, παρ' ὅλα αὐτὰ, θαυμασά ἀπὸ τὸν μικρὸν... 35ετὴ Λεάνδρον καὶ τὴν ἐξελιχθῆσαν εἰς μίαν πρῶτης τά- ξεως σομπρέτταν, διδά Λέλα Πασ- σαφιῦ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Αἰγυπτίαν ἀοιδὸν ἢ ὁποῖα ἔπεται, ἔχομε τὴν ἐν-

Ἡ νέα ἀναγνώστρις τοῦ Ἀττίκ, ἡ μικρὰ- λα ΝΙΝΑ ΖΑΧΑ.

τύπωση ότι δεν είναι εκείνη που διαφημίζεται με πομπώδεις τίτλους. Αυτό, ασφαλώς, το έχει καταλάβει καλά και ο 'Αττίκ, αλλά δεν απογοητεύεται. Τουναντίον μάλιστα, διακηρύττει την αίσιοδοξία του και διακηρύττει ότι πολύ σύντομα, ή... μαύρη αυτή μαθήτριά του θα τον θγάλει.. ασπροπρόσωπον όπως τούτες και τούτες άλλες, άλλωστε.

— ■■ —

Βαδίζουμε προς το τέλος σχεδόν, της πρώτης πράξεως, όποτε εμφανίζεται, επί τέλους, το περίφημο αυτό «παιδί - θαύμα», ή επταετής Νινη Ζάχα, ή οποία έκτελει το γνωστό τραγουδί του 'Αττίκ: «'Αδικο πήγαν τα νειάτα μου» και τον «Μητρούση», ένα θλαχίκο τραγουδί του μπαμπά της, με μεγάλη επιτυχία. Για την αξία της μικρής Ζάχα πολλοί τολμούν να πούνε, ότι είναι κατά πολύ ανωτέρας κι' αυτής ακόμα της Ποζέλλι... Είς το σημειών αυτό, ή διαφωνία μας είναι επιβεβλημένη. 'Επειδή όμως, δεν πρόκειται, από την στήλην αυτήν να κάνουμε συγκρίσεις αξιών, φτάνουμε αίσίως στο φινάλε της πρώτης πράξεως, όπου το νέο τραγουδί του 'Αττίκ «'Εσύ κι' εγώ, εγώ κι' εσύ», που έκτελείται από τον ίδιο και την δίδα Πασαλή χαλά κυριολεκτικώς τον κόσμο... Το ίδιο περίπου συμβαίνει και με το τραγουδί της «Κέρκυρας» που επανασταλμαίνεται απ' όλον τον θίασον, σ' ένα περίφημο σκηνικό του κ. 'Αμπελά, για να κλείση ή αύλαία με τα ζωηρά και παρατεταμένα χειροκροτήματα των θεατών.

— ■■ —

Το δεύτερο μέρος του προγράμματος, παρουσιάζει κι' εκείνο, το αυτό ενδιαφέρον με το πρώτο. Από τα νούμερα του δεύτερου μέρους, αξιοσημείωτα είναι το «Καραγκιοζάκι» ένα δραματικό «σκετσάκι» που το αποδίδουν θαυμάσια οι δίδες Ζάχα και Γισαλή, ένας Ισπανικός χορός, της κυρίας 'Ιλντας 'Αγγελοπούλου, το πάντοτε επιτυχημένο όκτάστιχο του Λάσκου, ο χορός «κλακέττα» της δίδος Ζάχα, όπου αποκαλύπτει και σημεία... μαεστρικής δεινότητος. Και τελειώνει ή παράστασις με τα διασκεδαστικώτατα παράπονα των θεατών, με στόγουν πάντοτε τον 'Αττίκ, τον όποιον θέλουν, σώνει και καλά, να τον δούνε στό... Φ ρ ε ν ο κ ο μ ε ι τ ο... της Κερκύρας.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Μιά ιστοριούλα

—Ξέχασα τί μου είπαν ν' αγοράσω, είπε στον μπακάλη ένα μικρό κοριτσάκι μόλις μπήκε μέσα στο μαγαζί του.

'Εκείνος έδοκίμασε να βοηθήση τη μνήμη του:

—Μήπως σου είπαν τυρί, βούτυρο, ζάχαρι, μαργαρίνη, μαρμελάδα, ζαμπόν, μπισκότα, φρούτα, σόδα, σκόρδα, μακαρόνια, πατάτες, φασόλια, αλάτι, λάδι, μoustάρδα, ρήγανι, σπέρτα, μπακαλιάρω..

—Τώρα θυμήθηκα, τον διέκοψε με χαρά το κοριτσάκιό Μουπαν.. Για πές μου τα πάλι με τη σειρά..

Γιατί τήν έπαθε

Ο διευθυντής των φυλακών εξέταζε τις γραμματικές γνώσεις των φυλακισμένων.

—'Ελα εδώ έσύ, φώναξε σ' έναν απ' αυτούς. Γράψε τ' όνομά σου..

—Λυπούμαι πολύ, είπε ο φυλακισμένος. Δεν μπορώ να υπογράψω.

—Και γιατί δεν μπορείς;

—Γιατί δεν ξέρω να γράψω.

Ο διευθυντής σκέφθηκε λίγο κι' ύστερα ρώτησε:

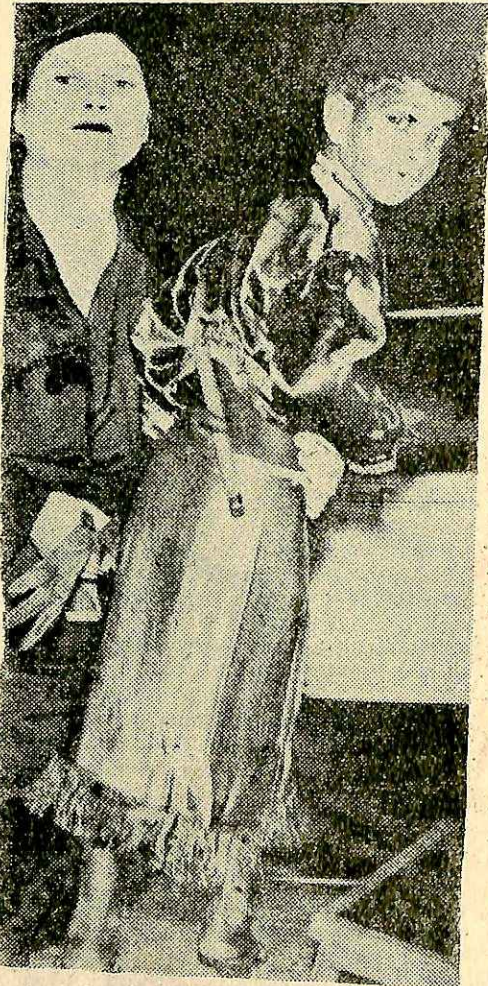
—Γιατί αδίκημα σε φέρανε εδώ;

—Για πλαστογραφία.

—Πώς; έβαλε τις φωνές ο διευθυντής των φυλακών. Πώς σε κατεδικάσαν επί πλαστογραφία, αφού δεν ξέρεις διόλου να γράψης;

Ο κατάδικος ξενακούνησε με απογοήτευσι το κεφάλι και είπε:

—Μου φαίνεται, κύριε διευθυντά, ότι δεν θα είχα καλό συνήγορο!

Μικρές μανιές μεγάλων ανδρών

Δάπιστεύετο ίσως, ότι οι μεγάλοι άνδρες, είναι απηλλαγμένοι από τις μικρομυϊνίες που βασανίζουν ή σως κοινούς θνητούς. Και εντούτοις, έχουν και αυτοί το «δασυνάκι» των ο καθεός, χωρίς το όποιο άδύνατο να κάνουν.

Δε πάραυτα αίνης τούς μεγάλους συγγραφείς, θα ιδούμε ότι ο καθένας τους είχε και από ένα δικό του παράξενο κατά το πλείστον τρόπο πού έγραφε, είχε δηλαδή την μικρή του μονομανία.

Η, χ. ο ΜΠΑΛΖΑΚ ήταν έγραφε κανένα νέο μυθιστόρημα κλειδωνόταν επί εξ εβδομάδες ή δυό μήνες, αναλόγως, μέσα στο δωμάτιό του, και έγραφε 18 ώρες το ήμερονύκτιο υπό το σως τσεστών κεριών, φορώντας μία πλατειά ρομπντέ-σάμπρ από λευκό καζίμιρ και τπό κεφάλι έναν σκούφο από μαύρο βελούδο.

Ο ΣΑΤΟΜΠΡΙΑΝ, συνήθιζε να υπαγορεύει στον γραμματέα του, παρατηρώντας με τα πόδια γυνά, πάνω στα πλακάκια του δωματίου του.

Ο Β. ΟΥΓΚΩ, έγραφε όλοδς, επάνω σ' ένα αναλόγιο, αφήνοντας να πέφτουν τα φύλλα που γέμίζε στο πάτωμα.

Ο ΒΟΑΤΑΙΡΟΣ, πού ήταν σε θέση να γράφει πάντα και εξ έσογα ταυτοχρόνως είχε υποστά του διάφορα αναλόγια και πήγαινε από το ένα στο άλλο, συνεχίζοντας αναλόγως της εμπνεύσεώς του, αυτό ή εκείνο το έργο.

Ο ΖΟΛΑ, δεν έγραφε αν δεν είχε πάνω στο γραφείο του ένα αναμμένο κερι, άκονη και την ήμερα!

Ο ΣΑΡΔΟΥ, ήταν αδύνατο να γράψη σε συνθιμένο χαρτί. Προηγγέλιε και το κατασκεύαζαν ένα ειδικό παχύτατο χαρτί.

Ο ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ —ΑΡΚΕΡ, ο μεγάλος 'Αγγλος μυθιστοριογράφος, συνήθιζε, όταν υπαγόρευε τα μυθιστορήματά του, να δένη τα μάτια του μ' ένα γονδόρ φουλάκι. Πίστευε ότι με την μέθοδο αυτή συνεκέντρωνε τη σκέψη του.

Ο ΔΟΥΜΑΣ, δεν έγραφε παρά σε μεγάλη φύλλα χαρτιού, ύψους 40 πόντων.

Ο ΚΑΕΜΑΝΣΩ, συνήθιζε να σηκώνεται στας τρεις το πρωί, φορούσε την ρομπντέ-σάμπρ του και έναν σκούφο, και.. τα αιώνια του γκρίζα γάντια, και άρχιζε να γράφει επί 2—3 ώρες. Κατόπι ξενακούνησε για να σηκώη στας 7 ή 8.

Ο ΓΚΑΡΦΙΑΔ, ο πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών πού ήταν και συγγραφέας, έγραφε μεσάνυχτα. Είχε δε την εξής καταπληκτική ευχέρεια: έγραφε με το άριστο χέρι, άγγλικά και με το δεξιό λατινικά ταυτοχρόνως!

Και οι μουσικοί

Δεν είναι απηλλαγμένοι από τις μικρομυϊνίες και οι μεγάλοι μουσουργοί.

Έτσι, ο Μπετόβεν έγραφε συνήθως τις συνθέσεις του επάνω σε παλιτά χαρτιά... ραμμένα το ένα πίσω από το άλλο. Επίσης έγραφε και στα περιθώρια των εφημερίδων από τις οποίες είχε πάντοτε επάνω του μία καλή προμήθεια.

Ο Γ' κλόυκ συνήθιζε, όταν συνέθετε να μεταφέρει το πιάνο του στο μέσο ενός λιθαριού. Έκεί καθότανε και εργαζόταν ώρες.

Η Μοίρα

Αισθηματικό διήγημα του Τ. Μασιγιόν

—Ακουσε, μικρή μου έγγονουλα, είπα ή γηραιά κόρησσα ντς Ζερμπιέ. Θάπρεπε όποσο να πάρής μιάν απόφαση. Δεν φαντάζομαι να σκοπεύς να μείνής στο ράφι: Και όμως, δυό δλοκληρα χρόνια τώρα, δεν κανεις τίποτα άλλο, παρά ν' αποκορύβης χωρίς λόγο, κάθε πρόταση γάμου. Πρώτος ήταν ο γείτονάς μας Ζωρζ ντ' 'Αρμπούα, ένας νέος από πρώτης τάξεως οικογένεια, με περιουσία πού...

—'Ω! Σταμάτα, σε παρακαλώ, για... Έσείς πολύ καλά ότι αυτά που έχουμε είναι τιποτένια και δεν άκοούν για να σου εξασφαλίσουν μιά ζωή άνετη. Το κτήμα αυτό πού μας παρέχει σήμερα τα μέσα της συντηρήσεως, με τα τον θάνατό μου θα περιέλθη στους εξαδέλφους μας, στους Ζερμπιέ της Νιρ.

—Θέλεις, λοιπόν, γιατί, να παντρευθώ από συμφέρον, για χρηματικούς λόγους; διαμαρτυρήθη ή 'Ελισάβετ.

—Ποτέ τέτοιο πράγμα! Και όπως είδες, εδέλθηκα χωρίς διαμαρτυρία όλες τις έπιφυλάξεις πού διατύπωσες για διαφόρους

—Χρ!.. Σε καταλαβαίνω. 'Η ιδέα ότι θα περάσης όλα σου τα χρόνια στο Λιουζέν, δεν σε γοητεύει. Έστω, έχεις δίκιο. Μιά τέτοια ζωή δεν είναι καθόλου ευάριστη. 'Ας προχωρήσουμε, λοιπόν. 'Απεκρούσες τον λοχαγό Λαρντενουά, έναν αξιομακτικό με λαμπρό μέλλον πού...

—Τόν απέκρουσα για τον ίδιο λόγο, γιατί. 'Η ζωή της φρουράς δεν είναι καθόλου ευάριστη.

—'Εστω, το παραδέχομαι κι' αυτό. Παραδέχομαι επίσης, γιατί δεν είμαι παράλογη, ότι άλλον υποψήφιον τον απέκρουσες γιατί ήταν πολύ μεγάλος, κι' άλλον γιατί ήταν υποβελικά νέος. Είσαι άρκετά θελκτική, ώστε νάχης το δικαίωμα να διαλέξης ένα σύζυγο, σύμφωνα με τα γούστα σου. 'Αλλά τέλος πάντων, αν τη τη φορά πού πρόκειται για ένα νέον σαν τον 'Ηώλ Λερούα, ένα διομήχανον εγκατεστημένον στο Παρίσι, με περιουσία γερή και με μόρφωση σπουδαία, δεν θάπρεπε νάχης τους ίδιους ενδοσυσμούς;

Μήπως δεν τον κρίσεις νόστιμον;

—Κάθε άλλο, γιατί. Ο κ. Λερούα μού είναι συμπαθέστατος.

—Πρόσθεσε ότι είναι και ξετρολλαμένος μαζί σου, πράγμα πού πρέπει να σε κολακεύη. Τί καλύτερο να όνειρευθής; Και όμως, τον αποκορύβεις κι' αυτόν. Μήπως έχεις άλλους λόγους πού να σε αναγκάζουν να μην τον θέλεις για σύζυγο;

—'Απολύτως κανένα λόγο, γιατί. Θά έρω πώ μάλιστα ότι αν ήμουν αναγκασμένη να παντρευθώ όποιοδήποτε, αυτόν θα διάλεγα για σύζυγο της ζωής μου. Δεν θέλω, όμως, άκόμα να παντρευθώ, αυτό είναι όλο.

—'Η κυρία ντς Ζερμπιέ γάδισε απαλά με το ρυτιδωμένο χέρι της τα ξανθιά μαλλιά της 'Ελισάβετ και εξήκολούθησε:

—Δεν θέλεις να παντρευθής άκόμα; Μά, για σκέψου, κόρη μου. Είσαι είκοσι τσεσάρων έτών. Δεν γέρασες, δέβαια, άκόμα, αλλά τα χρόνια περνούν... 'Εξ άλλου, δεν θάθελαι να κλείσω τα μάτια και να σ' άφισω έτσι..

—Μιά, γιατί..

—'Ω! Σταμάτα, σε πα σε παρακαλώ, γιατί!

υποψήφιους. Σήμερα, όμως, πού μπορείς, χωρίς στην αλήθειά όμορφιά σου, να εξασφαλίσής έναν άντιμο και αξιοπρεπή γάμο, δεν θάπρεπε έτσι, από ένα καπρίτσιο, να χάσης την ευκαιρία... Σκέψου τα λόγια μου, 'Ελισάβετ και κύτταζε να φανής λογική.

Για μιά στιγμή, την ώρα πού ή γηραιά της μιλούσε, ή κοπέλλα φάνηκε σαν κά-

τι νάθελαι να πη. Δίστασε, όμως, και τή χείλη της σμίχτηκαν πάλι.

Πέρασαν άρκετά λεπτά της ώρας. Και κάποια στιγμή, παίρνοντας επί τέλους την απόφασή της, ή 'Ελισάβετ σήκωσε το κεφάλι της και είπε:

— Συμφωνώ, γιατί! Δεν αποκορύβω αυτόν τον γάμο, αλλά θα σκεφθώ άκόμα πούν δώσω την όριστική μου απάντηση στον κ. Λερούα. Θα σε παρακαλέσω μόνάχα να μ' αφήσης να πάω, όπως μού πού είχες υποσχεθί, για λίγες μέρες στο Παρίσι, κοντά στη φίλη μου 'Οδέττα Μπεστράν, πού μ' έχει προσκαλέσει από καιρό.

— Έστω, άπήντησε ή κόρησσα, στε νάζοντας. Και όταν ξαναγυρίσης με το καλό, θα συνεχίσουμε τη συζήτησή.

— ■■ —

... Στο Παρίσι, ή 'Ελισάβετ δεν άργησε να χάνη έκμυστηρεύσεις στην 'Οδέττη.

— Πρέπει να πάρω όποσδήποτε μιάν απόφαση, είπε. Και όμως!.. Έσύ ξέρεις, 'Οδέττη, ότι αν δεν την έπληρα ως τώρα την απόφαση αυτή, το έκανα μόνο και μόνο γιατί με συγκρατούσε κάποια έλπίδα... 'Η γιατί το υποπτεύεται και πολ-

λές φορές χάνει σχετικούς ύπαινηγμούς, λέγοντας ότι σπερρίζεται σε δνειροπαλήσις πού δεν έχουν βάση. 'Όπως ξέρεις, όμως, 'Οδέττη μου, εγώ πίστεψα ότι ή 'Οδέττη μ' άγαπούσε... Και εγώ τον άγαπούσα!.. 'Όταν ήμθα μικροί, παίζαμε μαζί... Κάθε καλοκαίρι, οι γονείς του νομίζαν τον πρόγο του 'Ορμανβίλ, πού γειτναίνει με τον κύργο της γειας μου.

«Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς πέτρας, δὲν θέτει μέσα σ' ἕνα γυάλινο σπῆτι, δὲν εἶναι πρῶτος φρόνιμος καὶ ἱσορροπημένος ἄνθρωπος. Ἡ προειδοποίηση αὐτὴ εἶναι ἀρχαίᾳ γιὰ τὸν Λωποδύτη-Φάντασμα».

Ὁ Μάρτεν Ντάλ παίρνει τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Μπίλκιγκ.

6ον

Η ΤΑΝ γραμμένο στὴ γραφομηχανή καὶ εἶχε σταλῆ στὶς πέντε ἀπὸ τὸ Τράφαλγκαρ Σκούαιρ καὶ μετὰ τὴν εἰδικὴ διανομή. Λίγο δηλαδὴ, μετὰ τὴν συνάντησή του μετὰ τὴν δα' Ἀδέλα Καίησλ. Ἡ σύμπτωση αὐτὴ ἦταν χαρακτηριστικὴ.

—Μερικοὶ συνηθίζουν νὰ κάμουν παράξενα ἀστεῖα, ἔκανε ὁ Μ. Ντάλ.

—Ἀσφαλῶς, κύριε...
—Κύττα, ὅμως, Μπίλκιγκ, ἔχασες νὰ κατεβάσεις τὸ στόρι. Οἱ κάτοικοι τῶν γυάλινων σπιτιῶν πρέπει νὰ κλείνουν τὰ παραπετάσματά τους.

—Μὲ συγχωρεῖτε, ἔκανε ὁ Μπίλκιγκ, τὸ σπῆτι μας, ὅμως, δὲν εἶναι ἀπὸ γυαλί.

—Ναί, δόξα τῷ Θεῷ, Μπίλκιγκ, χαρτί καὶ φάκελλο.

Ὁ οικονομὸς τοῦ ἔφερε, ὅτι ζήτησε καὶ ὁ Ντάλ, ἀφοῦ σκέφθηκε δυο-τρὶς στιγμές, ἔγραψε—μ' ἕνα γράψιμο ὅμως διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ δικό του τὰ ἐξῆς:

«Δόκτωρ Μόφφρετ,
Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προειδοποίησή σου. Ὁ δῶς αὐτοπροσώπως τὴν ἀπάντησή μου».

Καρφίτωσε μιά λίρα ἐπάνω στοῦ χαρτί, τὸ ἐκλείσε σ' ἕνα φάκελλο, καὶ εἶπε τοῦ Μπίλκιγκ νὰ τὸν πᾶν στὸν «Καθημερινὸ Φρουρό».

—Γιὰ τὴν «Ἀλληλογραφία Ἀναγνωστῶν», εἶπε.

Ὁ Μπίλκιγκ πήρε τὸ γράμμα καὶ βγήκε. Ὁ Μ. Ντάλ τέλειωσε τὸ οὐίσκου του, ἀνάψε ἕνα τσιγάρο καὶ ξαναπήρε στὸ χεῖρ του τὸ μυστηριώδες γράμμα. Κύτταξε μὲ προσοχὴ τοὺς χαρακτῆρες τῆς μηχανῆς. Ἀνῆκαν σὲ μεταχειρισμένη, φθαρμένη σχεδὸν μηχανή καὶ ἡ ταινία τῆς μελάνης εἶχε πιά ξεθαφῆ. Θὰ ἦταν κάποτε, πράσινη.

—Πάλι τὸ πράσινο... μουρμούρισε ὁ Μάρτεν Ντάλ.

Κατόπι μελέτησε τὶς φράσεις.

Μιά ἀπειλὴ διαβαζόταν ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γραμμές:

«Εἴσαι ὁ Λωποδύτης-Φάντασμα καὶ τὸ ξέρω, ἦταν σάν νὰ ἔγραφε τὸ γράμμα. Φυλάξου λοιπόν, μὴ σὲ βρῶ στὸ δρόμο μου».

Ἦταν βέβαιος, ὁ Μ. Ντάλ, ὅτι ὁ δωρ Μόφφρετ ἦταν ὁ συγγραφεὺς καὶ ἐκτελεστὴς αὐτῆς. Πῶς, ὅμως, ἔμαθε ὅτι ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἦταν ὁ Λ. Φάντασμα;

—Ὁ διάβολος νὰ τὸν πάρη φωνάζει ὁ νέος.

Ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὑπέθετε ὅτι μόνον ὁ Σούμερ ὑποπτεύετο τὴν διπλὴ του προσωπικότητα. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δα' Ἀδέλα Καίησλ, αὐτὴ μόλις τὸ ἀπόγευμα τὸ εἶχε μάθει καὶ ἐξ ἄλλου ἦταν ἕνα πρόσωπο πού τοῦ εἶχε ἀπόλυτὴ ἔμπιστοσύνη. Μάρτυρας στὴν συνομιλία τους δὲν εἶχαν.

Τὸ μυστικὸ θὰ μαθεύτηκε κατ' ἄλλον τρόπον. Σκέφθηκε λίγο πάνω σ' αὐτὸ τὸ νέο αἰνίγμα, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Σηκώθηκε καὶ ἀρχισε νὰ διατρέχει μετὰ ἀρνὰ βήματα τὸ δωμάτιο. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὠσφραίνεται τὸν αἶρα, σάν νὰ περιέκλειε ἡ ἀτμόσφαιρα κανέναν κίνδυνο. Κάπου-κάπου τοῦ ξέφευγε ἕνας γρυλλισμὸς ἀνυπομονησίας. Τὸ μυα-

λό του προσπαθοῦσε νὰ συλλάβῃ τὸ ἀσύλληπτον.

Ἀπὸ τὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖο βρισκόταν, πήγε ἀλληλοδιοδῶς στὴν βιβλιοθήκη, τὴν κρεβάτοκάμαρα, τὴν τραπεζαρία, καὶ στὴν κουζίνα ἀκόμη. Ἐξήτασε τὰ πάντα. Ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτε. Αὐτὸ τὸ ἐξερέθι-

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

σε περισσότερο. Ἀκουσε τὸν Μπίλκιγκ νὰ ἐπιστρέφῃ καὶ μετὰ τὸ συρτὸ κοντὸ βῆμα νὰ ἀποσύρεται στὸ δωμάτιό του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὁ νέος στάθηκε μπροστὰ στὸ παράθυρο τῆς αἰθούσης λουτροῦ. Μιά σιδερένια σκάλα ἦταν κολλημένη στὸν τοῖχο, πρόχειρο μέσον σωτηρίας σὲ περίπτωσι πυρκαϊᾶς. Ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε ἄλλο. Ἡ αὐλὴ ἦταν σκοτεινὴ.

«Δὲν θάμαι καλὰ ἀπόψε», σκέφτηκε ὁ Ντάλ. Ἀνοίξε τὸ παράθυρο. Ὁ ἀέρας τῆς νύχτας τοῦ δρούσε τὸ μυαλό. Κύτταξε τὸ ρολόι του. Ἦταν πιά ἀργά. Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐκλείσε τὸ παράθυρο, διευθύνθηκε στὴν κρεβάτοκάμαρά του καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Σαφινικά, τινάχτηκε ἐπάνω στὸν ὕπνο του καὶ ἀνοίξε τὰ μάτια. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, γιατί αὐτὸ τὸ ἀπότομο ὕπνισμα. Σηκώθηκε, κάθησε στὸ ἄκρο τοῦ κρεβάτι καὶ κύτταξε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἐνας δυσδιάκριτος θόρυβος ἐτάραξε τὴν σιωπὴ.

Ἐλαφρὰ ὁ Μ. Ντάλ πήδησε κάτω, διευθύνθηκε ἀθόρυβα πρὸς τὴν θύρα, τὴν ἀνοίξε καὶ ἀκροάθηκε. Νᾶταν τάχα ὁ Μπίλκιγκ; Ἀλλὰ τέτοια ὦρα!... Ὁ Μ. Ντάλ θυμήθηκε τότε τὴν ἀνησυχία πού εἶχε πάρει λίγν πρὶν πᾶν στὸ κρεβάτι. Φόρεσε τὴν ρομπ-ντέ-σαμπρ καὶ τὶς παντοφλές του καὶ διευθύνθηκε σιωπηλὰ πρὸς τὴν βιβλιοθήκη. Μὲ προφυλάξεις ἀνοίξε τὴν πόρτα. Παρ' ὅλη ὁμῶς τὴν προσπάθειά του, ἡ πόρτα ἐτρίξε. Τοῦ φάνηκε τότε ὅτι κάποια κίνησης ἐγίνε μέσα στὸ δωμάτιο, γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ποιὸς νᾶταν ἀράγε μέσα ἐκεῖ; Κανένας κλέφτης; Τί θὰ εἶχε νὰ κλέψῃ, ἐξὸν ἀπὸ βιβλία καὶ μπιμπελό; Πολύτιμα ἀντικείμενα δὲν ὑπῆρχαν. Σαφινικά ὁ Μ. Ντάλ θυμήθηκε ὅτι μέσα σ' ἕνα συρτάρι ὑπῆρχαν κάτι ἔγγραφα πού ἀφορούσαν τὴν ἰδιότητά του ὡς Λωποδύτη-Φάντασμα. Ἀμέσως, ὅσοτερ αὐτὸ τοῦ ἦρε στὸ νοῦ τὸ μυστηριώδες γράμμα πού εἶχε πάρει ἀπὸ θραύς. Ὡ! δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία! Ὁ νυκτερινὸς τοῦ ἐπισκέπτης δὲν εἶχε ἔλθει γιὰ κλοπὴ, ἀλλὰ γιὰ νὰ βάλῃ στὸ χεῖρ τὰ ἀποκαλυπτικά ἐκείνα ἔγγραφα; Νᾶ ἦταν μήπως, κανένα ὄργανο τοῦ Σούμερ ἢ τοῦ Μόφφρετ;

Αὐτὸ θὰ τὸ μάθαινε σὲ λίγο. Ἐχῶς τὸ χεῖρ του μέσα ἀπὸ τὴν μισάνοιχτη πόρτα γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸν διαρῆξαν καὶ τὸν ἐστρέψαν, ἀλλὰ κανένας φῶς δὲν ἀνοίξε μέσα στὴν βιβλιοθήκη. Ὁ Μ. Ντάλ ξαναδοκίμασε, ἀλλὰ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης του θὰ εἶ-

χε λάθει τὰ μέτρα του. Τί ἔπρεπε, τώρα, νὰ κάμῃ; Ἡ βιβλιοθήκη βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς γωνίες τοῦ σπιτιοῦ καὶ δὲν εἶχε ἄλλη ἐξοδὸ ἀπὸ τὰ δύο παράθυρα. Ἀλλὰ αὐτὰ ἦσαν ἀρκετὰ ὑψηλά, ὥστε νὰ μὴν τολμήσῃ ἄνθρωπος νὰ πηδῇ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ δρόμο.

Ἀθόρυβα καὶ μετὰ τὴν ἀπόφαση νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τοῦ διαφύγῃ ὁ κακοποιός, ὁ Μ. Ντάλ μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα πίσω του. Κατόπι, μετὰ τὶς ἰδίες προφυλάξεις, ἔφθασε ἔως τὸ γραφεῖο.

Ἐκεῖ σταμάτησε καὶ τέντωσε τ' αὐτί. Διέκρινε τὸν ἐλαφρὸ θόρυβο μιᾶς ἀναπνοῆς. Ὡρμηκε ἀκάθεκτος πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Μιά κραυγὴ ἀκούσθηκε καὶ ὁ Ντάλ ἔπιασε ἕνα μανίκι.

Ἦταν ἕνα μανίκι κενό!... Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ κάτοχος τοῦ μανικιοῦ τοῦ ἄρρηξε ὁλόκληρο τὸ σακκάκι στὸ χεῖρ καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς βιβλιοθήκης. Ὁ Ντάλ χαμογέλασε. Στὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν ὑπῆρχε οὔτε πόρτα, οὔτε παράθυρο.

—Πιάσθηκες στὴ φάκα, φιλαράκο μου, φώναξε ὁ Μ. Ντάλ.

—Φυλάξου, τοῦ ἀπήντησε μιὰ φωνή, σκοπεῦω καλὰ!

—Ὁχι καὶ μέσα στὸ σκοτάδι! ἔκανε ὁ Μ. Ντάλ, κάνοντας ἀπότομα ἕνα ἄλλα πρὸς τὰ πλάγια, γιὰ νὰ μὴ φανῇ ἀπὸ πού προερχόταν ἡ φωνή. Μετὰ τὴν κίνηση αὐτή, βρέθηκε πιο κοντὰ στὸν μυστηριώδη ἀντίπαλο του.

—Στάσου! φώναξε αὐτός. Σὲ προειδοποιῶ καὶ πάλι!...

Ὁ Ντάλ ὤρμησε, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του καὶ τὴν προειδοποίησή αὐτή, ἀλλὰ ἀμέσως ὀπισθοχώρησε.

Ἐνα δυνατό πράσινο φῶς τὸν εἶχε τυφλώσει ξαφνικά. Ὁ ἄγνωστος, ἔβαλε πάνω σ' αὐτὸ τὰ γέλια. Ὁ Ντάλ εἶδε τότε μιὰ ἀκαθόριστη σιλουέτα νὰ διαγράφεται πίσω ἀπὸ τὸ πρᾶσινο φῶς, ἀλλὰ πρόσωπο δὲν διέκρινε.

—Κάνετε πίσω! ξαναφώναξε ὁ ἄγνωστος, διαφορετικὰ.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ, ὅμως, δὲν ἀκούγε τίποτε. Μιά σκέψη, ἕνα ὄνομα τοῦ γέμιζε τώρα τὸ μυαλό: «Ὁ Μόφφρετ!» Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλο, ὤρμησε καὶ πάλι σηκώνοντας τὴν γροθιά του. Αὐτὴ, ὅμως, δὲν βρῆκε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ κενόν. Τὴν ἴδια ὥρα ἀκούστηκε ἕνα ξερὸ γέλιο καὶ μιὰ δυνατὴ γροθιά κατέβηκε στὸ σάγονι του, μιὰ, δυο, τρεῖς φορές! Ὁ Μάρτεν Ντάλ κλονίσθηκε καὶ ἔπεσε. Τότε ξανάλαμψε τὸ πρᾶσινο φῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΤΟ ΑΔΕΙΟ ΜΑΝΙΚΙ

Τὸ ἄλλο πρωί, ἕνας ὑπνρέτης μετὰ λιθόρα καὶ μετὰ τὴν συναίτηση τῆς ἐπαγγελματικῆς του ἀδιοπρεπείας ἀποτυπωμένη στὸ ὕψος του. Ἐπαίρνε τὸ καπέλλο καὶ τὸ μπαμποῦνι τοῦ Μάρτεν Ντάλ καὶ ὠδυνόυσε τὸν νεαρὸ ἀριστοκράτη στὸ σάλονι, ὅπου τὸν περιμένε ἡ μὴς Ἀδέλα Καίησλ.

Αἰσθανόμενος ἀκόμη τὸ σάγονι του νὰ πονῇ καὶ τὴν φιλοτιμία του βαθεῖα πληγωμένη, ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἀλλὰ προχώρησε μετὰ τὸ κεφάλι ὡς ὡς ὡς καὶ τὸ ὕψος ἀμερίμνο. Ὁ δωρ Μόφφρετ τοῦ εἶχε διαφύγει, ἀλλὰ καὶ τὸ συρτάρι του δὲν εἶχε ἀνοιχθῇ. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἀντιστάθμιζε τὸ πρῶτο.

Ἡ Ἀδέλα τὸν ὑποδέχθηκε μετὰ τὸ γοητευτικώτερό της χαμόγελο, ὅταν

ὁμως εἶδε τὴν πρισιμένην του μασσέλα, τὸν κύτταξε ἀνήσυχος. Ὁ Μάρτεν Ντάλ, ὅμως, ἔκανε πως δὲν προσέξε τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ στὴν ἔκφραση τῆς φυσιογνωμίας της καὶ προχωρώντας τῆς ἔδωσε τὸ χεῖρ.

Ἡ Ἀδέλα τὸ ἐσφίξε καὶ στρέφοντας λίγο τὸ κεφάλι τοῦ εἶπε:

—Νὰ σὰς συστήσω κ. Ντάλ, ἕναν ἀπὸ τοὺς καλλίτερούς μου φίλους: ὁ κ. Πῶλ Αἰνσγουορθ.

Τότε μονάχα ὁ Μ. Ντάλ εἶδε ὅτι μέσα στὸ δωμάτιο ὑπῆρχε καὶ κάποιος τρίτος. Ἦταν ἕνας νέος ψηλός, ὁ ὁποῖος στὴν παρουσία αὐτῆς ἀπήντησε μετὰ μιὰ ἐλαφρὰ κλίση τοῦ κεφαλοῦ. Στὴ στιγμὴ ἦλθε στὸ νοῦ τοῦ Μ. Ντάλ ὁ νέος πού τοῦ περιέγραψε ὁ Μπίλκιγκ. Γὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν αὐτὰ πού εἶχε τώρα ἀντίκρου τοῦ Ἀκουμπισμένου πάνω σ' ἕνα ἐπιπλοῦ ὁ Αἰνσγουορθ κύτταξε τὸν Ντάλ μετὰ ἕνα βλέμμα ἐχθρικό καὶ εἰρωνικό μαζί. Ἦταν ἕνας ὠραίος νέος, ἀλλὰ μετὰ ὅχι εὐχάριστη ὁμορφιά. Τὰ δάκτυλα τοῦ δεξιῦ χεριοῦ τοῦ ἦσαν λεπτὰ, ἀλλὰ φαινόταν ἀρκετὰ νευρῶδη γιὰ νὰ σχηματίζουν μιὰ πολὺ γερὴ γροθιά.

Καί... σύμπτωσης παράδοξος! Τὸ ἀριστερὸ του μανίκι ἦταν ἀδειανό! Ἡ Ἀδέλα προσέξε τὴν περίεργη στάση πού κρατοῦσαν οἱ δύο νέοι καὶ τοὺς κύτταξε ἐρωτηματικά.

—Εἰσθε νέοι καὶ φυσικά, προσωρινοί νὰ γίνετε γρήγορα φίλοι. Ἐμπρὸς λοιπόν! ἔκανε ἡ νέα.

—Εἰμαστε δυο δειλοὶ φίλοι, σάρκασε ὁ Ντάλ. Δότες μας, ὅμως, λίγο καιρὸ.

Ὁ Αἰνσγουορθ χαμοουρήθηκε με ἀναίδεια, ἔχοντας τὰ μάτια καρφωμένα στὴν πρισιμένη μασσέλα τοῦ Ντάλ.

—Ὁχι δειλοί, ἀπήντησε, ἀπλῶς στατα φρόνιμοι. Ἡ ἀληθινὴ φιλία ἀναπτύσσεται σιγά-σιγά.

—Καί μετὰ τὴν βοήθεια κάποιου πρᾶσινο φῶτος, ἀφῆκε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ὁ Μάρτεν Ντάλ.

Ἐκπληκτικὴ ἡ Ἀδέλα κύτταξε τὸν Μάρτεν Ντάλ καὶ κατόπι στράφηκε καὶ κύτταξε τὸν Αἰνσγουορθ.

—Μὴν προσπαθῇτε, Ἀδέλα, ἔκανε αὐτός, νὰ μὰς ρίξετε τὸν ἕναν στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου. Ἡ φιλία συνηθίζει νὰ ἐργάζεται μόνη της καὶ ὄχι σὲ ὄρες τόσο ἡρωϊκές. Ἐπειτα ἡ σιαγὼν τοῦ κ. Ντάλ τὸν κάνει κάπως διατακτικὸ καὶ δειλὸ.

—Τότε τὰ μεσάνυχτα θάνατι ἡ πιδὴ κατὰλληλῃ ὥρα, ἀπήντησε ὁ Ντάλ, κυττάζοντας τὸν ἄλλον κατάφατσα.

Ἡ Ἀδέλα τοῦ ἔριξε ἕνα σπελπιμένο βλέμμα καὶ προσπάθησε νὰ ἐπέμει.

—Ἀκούοντάς σας κανεὶς, θὰ νομί-ζε ὅτι ἡ φιλία εἶναι μιὰ πράξη τόσο κοινὴ ὡς μιὰ κλοπὴ.

—Σὰς παρακαλῶ, μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ κλοπὴ, ἔκανε ὁ Ντάλ, παίρνοντας ὕψος τρομαγμένο. Μοῦ εἶναι τὸ θέμα οὗτο τόσο ἀντιπαθητικόν...

Τὰ μάτια τῆς Ἀδέλας ἀνοίξαν δι-ἀπλάτα.

—Δηλαδὴ, σὰς ἐκλεψαν;

—Ὁχι ἀκριβῶς. Δηλαδὴ ὁ κλέ-φτης μοῦ πήρε λίγη ἀπὸ τὴν ἀνδρι-κή μου φιλοτιμία καὶ μερικὰ κομμά-τια ἐπιθεριμίδος.

—Ἡ πρώτη ἀντικαθίσταται σὲ με-ρικοὺς ἀνθρώπους εὐκολώτερα ἀπὸ τὴν δεύτερη! ἔκανε ὁ Αἰνσγουορθ.

—Πῶλ! φώναξε ἡ Ἀδέλα κυττά-ζοντας τὸν νέο αὐστηρά. Εἶναι ἀνη-κουστο αὐτὸ.

καὶ στρεφόμενη πρὸς τὸν Μ. Ντάλ. —Μὴν λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν τὰ λό-για του κ. Ντάλ, εἶπε. Δὲν εἶναι στὰ καλά του σήμερα τὸ πρῶτ. Ἐχει δο-κιμάσει μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευση.

—Ἀσφαλῶς τὴν ἴδια ἀπογοήτευση πού δοκίμασε ὁ χθεσινός μου νυκτο-κλέπτης, πού δὲν μπόρεσε τίποτε νὰ

καὶ στρεφόμενη πρὸς τὸν Μ. Ντάλ. —Μὴν λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν τὰ λό-για του κ. Ντάλ, εἶπε. Δὲν εἶναι στὰ καλά του σήμερα τὸ πρῶτ. Ἐχει δο-κιμάσει μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευση.

—Ἀσφαλῶς τὴν ἴδια ἀπογοήτευση πού δοκίμασε ὁ χθεσινός μου νυκτο-κλέπτης, πού δὲν μπόρεσε τίποτε νὰ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

κλέψῃ! φώναξε ὁ Ντάλ.

—Ἡ ἀπογοήτευση τοῦ κ. Αἰνσγουορθ εἶναι διαφορετικὴ, εἶπε ἡ Ἀδέλα. Ὁ ἀντιπρόσωπός του στὸ χρημα-τιστήριό τοῦ ἔφερε ἀσχημα νέα.

—Ποιὸ δυσάρεστο αὐτό, ἔκανε εἰρωνικά ὁ Μ. Ντάλ. Ὑπάρχουν πρά-κτορες χρηματιστηρίου τόσο παλη-ᾶνθρωποι ὥς καὶ οἱ κοινὸι διαρρη-κταί!...

Ὁ Αἰνσγουορθ ξαναχαμοουρήθηκε ἀδιαφορὰ καὶ κύτταξε τὸ ρολόι του.

—Ὡ! ἔκανε, παρ' ὀλίγο νὰ ξεχά-σω τὸ ραντεβού μου μετὰ κάποιον πρό-σωπο πού ἔχει λίγο καὶ ἀπὸ τὰ δυο αὐτὰ πού ἀνέφερε πρὸ ὀλίγου ὁ κύ-ριος. Ὡρεοῦρά, Ἀδέλα, Ἐλπίζω κ. Ντάλ ὅτι ἡ ἐπιθεμία σας θὰ ξανάρ-θῃ γρήγορα στὴ θέση της.

Καί μ' ἕνα θρασὺ χαμόγελο στὰ χεῖλη ἔγχε ἔξω. Ἡ Ἀδέλα ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν Ντάλ καὶ τὸν ἀκολούθησε.

Σὲ λίγο ξαναγύρισε στεναχωρημέ-νη.

—Λυποῦμαι πολὺ, κ. Ντάλ, εἶπε γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ νεαροῦ φί-λου μου, ἐπιθυμῶ, ὅμως, νὰ γίνετε δυο καλοὶ φίλοι. Εἰσθε γεννημένοι μὲ φιλία, γι' αὐτό.

Ὁ Μ. Ντάλ χαμογέλασε μετὰ κά-ποια θλίψη καὶ εἶπε καταπνίγοντας ἕνα στεναγμό.

—Ὡ! δὲν εἶναι τίποτε δεσποινίς, εἰμασταν καὶ οἱ δυο κακὸκεφες σή-μερα τὸ πρῶτ. Τί περιμένετε ἀπὸ δυο ἀνθρώπους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὁ ἕνας πονεῖ στὴ μασσέλα καὶ ὁ ἄλλος... στὴν τσέπη!...

Δυσπιστὴ ἡ Ἀδέλα τὸν κύτταξε.

—Ἐχετε ξαναδῇ πουμενὰ ἄλλου τὸν κ. Αἰνσγουορθ, ρώτησε.

—Πρῶτὴ φορά, σήμερα τὸ πρῶτ. βλέπω τὸ πρόσωπό του, ἔκανε ὁ Μ. Ντάλ χωρὶς νὰ ψευσθῇ.

Ἡ Ἀδέλα τὸν κύτταξε γιὰ λίγο μ' ἕνα βλέμμα ἐρευνητικὸ καὶ ὕστε-ρα εἶπε:

—Ὅταν ξανασυναντηθῇτε, θέλω νὰ εἰσθε καὶ οἱ δυο ἐγκάρδιοι. Ὁ Πῶλ καὶ ἐγὼ θὰ παντρευτοῦμε σὲ λίγο καιρὸ. Καταλαδοῖναι τώρα...

Ὁ Ντάλ ἐνωίωσε τὴν καρδιά του νὰ γεμίξῃ ἀπὸ ἀγωνία. Δὲν εἶπε ἐν-τούτοις τίποτε. Ἡ Ἀδέλα συνέχισε:

—Εἶναι παράδοξο, μουρμούρισε. Γενικῶς οἱ ἄνδρες δὲν ἀγαποῦν τὸν Πῶλ παρὰ μόνον ἀφοῦ τὸν γνωρί-σουν καλά. Φαίνεται θάνατος καὶ προκλητικός, ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν εἶναι τέτοιος. Εἶμαι βέβαια ὅτι δταν τὸν γνωρίσετε καλλίτερα, θὰ τὸν συμπαθεῖτε.

—Τό... τὸ ἐλπίζω, δεσποινίς, ἔκανε ἀδέξια ὁ Μ. Ντάλ.

Καὶ ἀνασηκώνοντας ἀπότομα τὸ κεφάλι:

—Ἀλήθεια, ξέρεί τίποτε ὁ κ. Αἰνσ-γουορθ ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ πατέρα σας;

—Τίποτε. Ἦταν, βέβαια, καθήκον μου νὰ τὸν εἰδοποιήσω, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα ὡς τώρα νὰ τὸ κάνω.

—Ὡστε, ἀν τύχῃ εὐκαιρία, νὰ μὴ τοῦ φανερῶσω τίποτε... Πῶς νὰ σὰς τὸ πῶ. Νᾶ, ἐμένα τοῦλάχιστον, μοῦ φαίνεται ἀνεπικρινὲς νὰ τοῦ κρυ-φτῶ περισσότερο. Ἀφοῦ πρόκειται νὰ παντρευτοῦμε... Θὰ τοῦ πῶ, ὅτι ξέρω γιὰ τὸν πατέρα μου καὶ τὸν δόκτορα Μόφφρετ...

Ὁ Ντάλ δὲν ἀπήντησε, ἀλλὰ κύτ-ταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἡ εἰρῶ-νεῖα τῆς καταστάσεως ἦταν πάρα πολὺ πικρὰ γι' αὐτόν... Ἀν, ὅπως πίστευε, οἱ ὑπόνοιες τοῦ ἦσαν βάσι-μες, τί θὰ μάθαινε ἡ Ἀδέλα στὸν Αἰνσγουορθ, πρσισότερα τῶν ὧων ἦδη ἔξερε;

—Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς πῶ, ἔκα-νε στὸ τέλος, στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἀδέλα, ὅτι εἰσθε πολὺ αὐστηρὰ ἀ-πέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σας, ὅτι τὸν μέμ-φεσθε ἀδικα... Πάντως, ἀν κάτι μέ-σα σας σὰς λέγει ὅτι δὲν πρέπει νὰ πῆτε τίποτε τοῦ κ. Αἰνσγουορθ, μὴν τοῦ πῆτε.

—Καὶ φαντάζεσθε, ὅτι εἶναι τόσο ἀπλό αὐτό; Ποιὸς μπορεῖ νὰ π

σύμπτωσης. Έν τούτοις, οι πράξεις εκείνες του Αϊνσγουορθ;... "Ενοίωθε την καρδιά του να σφίγγεται και πάλι. Ο νους του πήγε στην Αδέλα. Η ιδέα ότι σε λίγο το άβρο πλασματάκι θα γινόταν γυναίκα του κτηνούς εκείνου, τον άνεστατώνε. Για ποιο λόγο, όμως; Έρωτευμένος δεν μπορούσε να ήταν μαζί της, αφού μόλις χθές την είχε γνωρίσει. Είχε άλλωστε αγαπήσει κάποτε κι' αυτός και η πείρα του στάθηκε πολύ πικρή. "Εφθανε εκείνη ή περιπέτεια. "Εξ άλλου, ο Λωποδύτης-Φάντασμα δεν μπορούσε — δεν του επέτρεπε — να έρωτευθη, ούτε να μπλέξη σε φιλικές επικοινωνίες.

—Περίεργο! Έκανε η νέα, όταν ο Μάρτεν Ντάλ τέλειωσε την αφήγησή του. "Ενα πράσινο φως... Αλήθεια μοιάζει η περιπέτεια σας με τη δική μου! Μονάχα που εγώ δεν έφαγα καμιά γροθιά στο σύγόνι! Πρόσθεσε γελώντας.

"Εμεινε για λίγο σκεπτικός. Και κατόπι, σηκώνοντας ξαφνικά τα μάτια:

—"Ο άνθρωπος αυτός θάταν, άσφαλως, ο δωρ Μόφφετ!

—Αυτό ακριβώς, πιστεύω κι' εγώ.

—Ναι, αλλά τί ήλθε να κάνει στο σπίτι σας;

—"Εψαχνε για κάτι χαρτιά, φαντάζομαι.

—Χαρτιά;

—Ναι. Κι' αν ήταν πιο τυχερός, ή καλλίτερα, αν ήξερε καλλίτερα να ψάχνει, θάβρισκε κάτι χαρτιά που θα απέκάλυπταν ποιός ήταν ο Λ. Φάντασμα.

—Ωστε, ο δωρ Μόφφετ, κυττάζει τώρα να εκδίσση και σας;

—Να με έκφοβιζε, μάλλον. "Επί του παρόντος ή πρόθεσής του νομίζω, δεν είναι να μου αποσπάσει χρήματα. "Αν ή θεωρία μου είναι ακριβής, πρέπει να κοιταχθώ για την επίσκεψή του. Με φοβάται, και θέλει να με αναγκάσει να τον αφήσω ήσυχο.

—Και να σκέπτομαι ότι έξ αιτίας μου, τα ύφιστασε όλα αυτά, ψιθύρισε η Αδέλα.

—Δεν βαρύνεστε. Δεν αξίζει ο κόπος. Έκανε ο Μ. Ντάλ. "Αλλωστε, τί αξία θα είχε ή ζωή χωρίς κάποια συγκίνηση που να σου εξισπνή από καιρού εις καιρόν τις αίσθησεις...

—Διερωτώμαι όμως, πώς ο δωρ Μόφφετ ξέρει ότι ενδιαφέρεστε για τον πατέρα μου.

—Είναι μήπως δύσκολο να σας παρακολουθήσει; "Υστερα από την συνάντησή σας εκείνη, είναι φυσικόν να ενδιαφέρεται να μάθει ποιά πηγαίνετε, τί κάμνετε, ποιούς βλέπετε.

—"Ισως να μάς παραμόνευαν κατά την χθεσινή μας συνάντηση. "Επειτα, είναι και ο "Αξελσον που ξέρει ότι ενδιαφερόμαι για την υπόθεση.

—Ο φύλαξ του 262 του Μπάνκ Στρήτ;

—Ακριβώς. Είχα μαζί του μια μικρή συνομιλία την περασμένη νύχτα. Είμαι της γνώμης ότι βρίσκεται σε στενή επαφή με τον δωρ Μόφφετ, και ότι έσπευσε να τον ειδοποιήσει μόλις έφυγα εγώ.

—Μα πώς ξέρει ο δωρ Μόφφετ ότι είσθε ο Λωποδύτης-Φάντασμα;

—Αυτό είναι που δεν καταλαβαίνω, απήντησε με περίεργο τόνο. "Ως χθές την νύχτα θά όρκιζόμουν ότι είσασθε ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που το ξέρατε. Τώρα όμως, υπάρχουν και κάποιος άλλος.

—"Η Αδέλα δεν είπε τίποτε. Σκεπτική, ακούμπησε το κεφάλι της στο ώμο της χέρι. "Υστερ' έτο λίγο είπε:

—Διάβασα σήμερα το πρωί στις έφημερίδες τα της δολοφονίας της οδο Μπάνκ. "Ηλιζα να ιδώ καμιά φωτογραφία της σκοτωμένης, αλλά δεν βρήκα. Οι έφημερίδες όμως, δεν δημοσιεύουν κατά κανόνα τις φωτογραφίες των θυμάτων.

—Μάλλον ναι, αν κατορθώσουν και τις προμηθευθούν. "Ο Φέρρυμαν, έχει, όπως μου είπε ο Σουίμερ, μέσα στο κάλυμμα του ωρολογιού του, μια φωτογραφία, αλλά αυτή είναι τόσο μικρή και δυσδιάκριτη, ώστε θά ήταν αδύνατον να αναδημοσιευθεί.

—"Εν τούτοις, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ή μίς Κόνγουαιη ήταν ή Κα Φέρρυμαν. "Ο "Αξελσον το ωμολόγησε.

—Είναι πάντως περίεργο πώς δεν δημοσιεύουν οι έφημερίδες την φωτογραφία της. "Ηταν μια πολύ ωραία γυναίκα και θά έχη πολλές φορές φωτογραφηθεί, φαντάζομαι...

—"Ο Ντάλ αναστάθηκε απότομα.

—Δεν έχετε ίσως, διόλου αδικό, δεσποινίς. Κάποιος θά έχη συμφέρον να ή δημοσιευθεί ή φωτογραφία.

—Για ποιο σκοπό, όμως;

—Για να μη φανή ότι ή Κα Φέρρυμαν και ή μίς Κόνγουαιη ήταν ένα και το αυτό πρόσωπο. Πολύ λίγα άτομα, κατά πάσαν πιθανότητα, θά ήξεραν την Κα Φέρρυμαν με το όνομα μίς Κόνγουαιη. "Ετσι ή αστυνομία δεν μπορεί να προχωρήσει στις έρευνές της. Δεν μπορεί να βρει ποιο είναι το ελάτριο του φόνου και ποιος ο δράστης του.

—Φυσικά, θάνοι ο δωρ Μόφφετ; "Ο Ντάλ της έριξε ένα δεξί βλέμμα, διερωτώμενος μήπως, μέσα σ' αυτή την απλή φράση, δεν κλειόταν όλη ή τραγωδία της ζωής της. "Αν ο Πάολ Αϊνσγουορθ ήταν ο δωρ Μόφφετ και ο δωρ Μόφφετ ήταν ο φονεύς, ο κύκλος ήταν πλήρης.

—Γιατί όμως, παρετήρησε, ο δωρ Μόφφετ να σκοτώσει έναν σίγουρο συννεόχό του;

—Πώς ξέρετε ότι ή μίς Κόνγουαιη ήταν συννεόχός του; απήντησε άμέσως με μια νέα ερώτηση ή Αδέλα.

—"Ο Μάρτεν Ντάλ κύτταξε την νέα.

—Και πάλι ή γυναίκα διαίσθησι, μουρμούρισε. Φαίνεσθε σαν να χέτε βάλε το δάκτυλο επί τον τύπον των ήλων! Δεν είμεθα όμως, ούτε εγώ ούτε και σεις εκείνοι στους οποίους άνετέθη να ανακαλύψουν τον φονέα, ούτε να βρουν το ελάτριο του έγκληματος. "Ημείς θέλουμε πρώτα-πρώτα να πείσουμε τον δωρ Μόφφετ ότι ο έκδοισμός είναι ένα συστημα επίκινδυνο.

Μια σκιά πέρασε πάνω από τα μάτια της νεαρής κόρης.

—Είσθε, είπε, όπωσδήποτε αποφασισμένος να φθάσετε ως το τέλος της υποθέσεως, ακόμη και μετά την προειδοποίηση που σας έγινε;

—"Ο Ντάλ δίστασε. Διερωτάτο τί να εσήμαινε εκείνο το «μέχρι τέλους της υποθέσεως».

Χαμογέλασε, όμως και απήντησε:

—"Εχω να κανονίσω με τον δωρ Μόφφετ έναν λογαριασμό. Και θά πάγω μαζί του, οδόντα αντί οδόντος και... σαγόνι, αντί σαγονιδίου!

Και ξέσπασε σε ένα πλατύ γέλιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ο ΤΟΙΧΟΣ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΕΙ

ταν ή δεύτερη πρωινή.

Τό υπ' αριθ. 262 σπίτι της Μπάνκ Στρήτ ήταν βυθισμένο

στο σκοτάδι, από το υπόγειο ως την σοφίτα του.

"Εξαφνα, ή νυχτερινή σιωπή διαταράχθηκε από ένα ελαφρό τρίξιμο, όμοιο με τόν ήχο μεταλλου που τολιμάρον.

Λίγο έπειτα, ακούσθηκε το τρίξιμο ενός παραθύρου που άνοιγει και κατόπι τίποτε πιά.

"Αν υπήρχε εκείνη την ώρα κανείς που να παράσσεκε στον δρόμο, θά διέκρινε μέσα στο σκοτάδι μια ακίνητη ανδρική σιλουέττα να διαγράφεται στο κούφωμα ενός παραθύρου, με αυτή τεντωμένο.

"Αφού έμεινε για λίγο ακίνητη ή συστηριώδης σιλουέττα, πήδησε μέσα. Σε λίγο, μια λεπτή άχτιδα φώτισε το έσωτερικό του σπιτιού.

"Ο προσεκτικός παρατηρητής θά άνεγνώριζε με την άχτιδα αυτή το κλεφτοφάναιο του Λωποδύτη-Φάντασμα.

Με τους ώμους γυρτούς, προχωρούσε, κουτσαινώντας. "Ηταν ντυμένος μ' ένα κοστούμι σκούρο γκρι και με ένα στρατασορίσμενο μαλακό καπέλλο που τού έφτανε ως τ' αυτιά.

Στα χέρια του φορούσε γάντια και τα μάτια του ήσαν κρυμμένα πίσω από χοντρά γυαλιά σε σκελετό Ταρταρούγας. Με την μετεμφίση αυτή, δεν θ' άνεγνώριζαν τον Μάρτεν Ντάλ ούτε οι πιο στενοί του φίλοι.

"Ο νέος, ξέχτισε το δωμάτιο κάτω από το φως του κλεφτοφάναιού του. Κύτταξε τα πολυτελή χαρτιά, τα βιβλία, τις εικόνες, τα καθίσματα, και μια μεγάλη πολυθρόνα, ντυμένη με ένα περίφημο ύφασμα που ήταν στο μέσο του δωματίου. Στην πολυθρόνα αυτή είχε καθήσει ο κ. Φέρρυμαν την ώρα που τον ρωτούσε ο Μ. Ντάλ για τον δωρ Μόφφετ.

Τέλος, έστρεψε την μαγική του άχτιδα, επάνω στην ξύλινη επένδυση ενός μέρους του τοίχου. "Η επένδυσις αυτή ήταν από έξυλο δρυός, σκαλισμένο με το χέρι, έργο πολύ καλής τέχνης.

"Ησαν το μέρος εκείνο, όπου ο Μ. Ντάλ είχε αντίληψη την προηγούμενη μέρα μια μικρή άνωμαλία.

"Ηταν περίεργος να μάθει τί συνέβαινε εκεί πέρα. "Ο Μάρτεν Ντάλ πλησίασε και άρχισε να ψάχνει. Δεν άσχησε να ανακαλύψει την «άνωμαλία» του. "Ηταν ένα είδος ρωγμής, που ένας επιπόλαιος παρατηρητής θά φανταζότανε ότι είχε γίνει από την παλκοκαρία και το σκέβρωμα του έξυλου. "Οχι όμως και ο Λωποδύτης Φάντασμα. Γεμάτος σκεπτικισμό και καχυποψία αυτός, έννοοισε πάντα να μην πείθεται για κάτι και όταν ακόμη πείθεται! "Εβγαλε, λοιπόν, ένα μικρό σουνιά, τον άνοιξε και έχωσε το άκρο της λεπίδας του μέσα στην σχισμάδα.

"Ενα-δυό στριφογυρίσματα της λεπίδας έφθαναν για την αποκάλυψη, την οποία άλλωστε περίμενε ο Μ. Ντάλ. "Ενας ελαφρότατος ξηρός κρότος ακούσθηκε, και το μέρος εκείνο της ξύλινης επένδυσεως ύπεχώρησε δόλκην, σαν από κάποιο μυστικό έλάτριο και φανέρωσε ένα μικρό άνοιγμα στον τοίχο. Μέσα στο άνοιγμα αυτό χωρούσε, χωρίς κόπο, το χέρι ενός άνδρος. "Ο Μάρτεν Ντάλ έχωσε εκεί μέσα το χέρι του. Το άνοιγμα όσο πήγαινε γινότανε πιο μεγάλο. "Εξαφνα, τα γόνατα του άγγιξαν κάτι σκληρό. "Ο νέος έφρικίασε. "Άνοιξε τα δάχτυλά του και έπιασε αυτό που είχαν άγγισει,

(Συνέχεια στο επόμενο)

12 στάρ σάς συμβουλευούν πώς να περάσετε τις διακοπές σας

«ΠΟΥ να περάσω φέτος το καλοκαίρι μου;» Να μια ερώτηση που έχει άνεση ήδη εις πλείστα κοράλλινα χείλη. Πραγματικά, το πρόβλημα του πώς και πού να περάσει κανείς το καλοκαίρι του, όταν έχει στο χέρι του τα μέσα της ελλογής, απασχολεί περισσότερο την γυναίκα από τον άνδρα, μια και ή πρώτη έχει περισσότερο καιρό... και διάθεση για αυτή τη δουλειά. Λοιπόν θά βοηθήσουμε επί του άκωνθώδους αυτού προβλήματος τις αναγνώστρίδες μας, χαλώντας εις συνεργασία τους περισσότερους άστέρους της γαλλικής όδούσης.

Όμολογούμε ότι ή ιδέα δεν είναι δική μας. Την εις ένα μεγάλο γαλλικό περιοδικό που ρώτησε τις διάφορες δευτέρες σχετικώς. Και ιδού τί απήντησαν:

Η ΓΚΑΜΠΥ ΜΟΡΑΛΙ

Πού θά περάσει κανείς το καλοκαίρι; Θεέ μου! Τί δύσκολο έρώτημα! Δύσκολο όχι στο να το διατυπώσει κανείς, αλλά στο να απαντήσει σ' αυτό. Είναι πραγματικά, τόσο δύσκολο πράγμα να διαλέξει κανείς το μέρος

Η ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΑΟ

"Εντελώς το αντίθετο συνιστά ή γοητευτικώτατη Ντίτα Παράο. Βουνοί φωνάζει ή ξανθή δευτέρα. "Όσο ψηλότερα άνεβαίνει τόσο πλησιέστερα προς την θεά "Υγεία βρισκασθε. Και ως γνωστόν, οι θεοί δεν χαλκάζουν ποτέ επάνω στη γή. Οι κοκοισμοί ένορεύει, θεοί...

Εγώ, πηγαίνω, το καλοκαίρι στην "Ελβετία, ή στην "Ανω Σαβοΐα και απολαμβάνω τον καθαρό αέρα των 2.000 μέτρων. Θάθελα τότε να είχα δέκα πνεύμονες για να αναπνεύσω όσο το δυνατόν περισσότερο! Φορτωθείτε λοιπόν, και σεις, κυρία μου, τον ήρεο σάκκο σας και πάστε ύψος. "Όσο μπορείτε περισσότερο ύψος!

Η ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΡΙΕ

Βουνοί φωνάζει και ή τριχαριτωμένη Ντανιέλ Νταρριέ. Μη φοβάσθε να σας πούν στηθικούς ή άπλως άδεννοπαθείς. Κάθε άλλο πέρα για όρεινοπαθείς είναι ικανοί οι δυστυχήμενοι βασία είναι οι δυστυχήμενοι. Γιατί των δύο αυτών περιπτώσεων. Γιατί ή όρεινοπαθείς σας μιλά. Δεν πρόκειται να πάρετε κανένα ωπείο ζωορρείο μ' ένα κόκκινο στυλό απ' όροσειο και να σκεφαστε άνευπαυστα μέχρι κανένας σφυγμομέτρου, όπου και θά κλεισθήτε. Αλλά να φορτωθείτε την σάκκα σας και να πάρετε το ραβδί στο χέρι!

Βουνοί, λοιπόν... για όσες θέλουν να ακούσουν την συμβουλή της γοήσεως.

Ο ΖΑΝ ΠΙΕΡ ΩΜΟΝ

Βαίνεται όμως ότι ή θάλασσα

έχει τους περισσότερους θασιώτας, τουλάχιστον μεταξύ των στάρ. Οι άπαντήσεις των δε ρίχνουν περισσότερο την πλάστιγγα προς το μέρος αυτό. "Ας τις πάρουμε με την σειρά. Τό Ίνδαλαμ τόσων γυναικών, ο Ζάν-Πιέρ Ωμόν:

"Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς θάλασσα, και είναι φυσικό να συνιστώ σ' όλους και σ' όλες προς αυτήν να στραφούν. Το κολύμπι για όσους ξέρουν, και ή κωπηλασία, είναι το καλύτερο ξεκούρασμα για το καλοκαίρι.

Κολυμπάτε, λοιπόν, και εις χειροποίητη μάς αναγνώστρια και... όδωρο χαρτί αναγνώστα, αλλά προσέχετε να μην άνοιγασθε και πολύ...

Ο ΛΑΜΠΙΕΡ ΠΙΕΖΑΝ

"Τό νερό, φωνάζει ο διάσημος στάρ. Δεν υπάρχει παρά μόνον αυτό. Στοιχείο πολυτίμο και για τον χειμώνα και για το καλοκαίρι. Περισσότερο δέδαια γι' αυτό. Πού θά πάτε; Οι Γαλλίδες αναγνώστρίδες μου άς προτιμήσουν την Κυανή "Ακτή και δεν θά το μετανιώσουν.

Ο ΡΑΙΜΤ

"Ο άμίμητος Ραίμτ, αν δέσος Μαρσεγιέζας που είναι, άνθρωπος δηλ. θαλασσινός, συνιστά κι' αυτός την θάλασσα.

"Θάλασσα και ψάρεμα, αγαθά δύο! φωνάζει. Προτιμά κι' αυτός την Κυανή "Ακτή.

Η ΒΕΡΑ ΚΟΡΕΝ

"Εχτός όμως, από τους αποκλειστικούς, υπάρχουν και οι μετριοί, για να τους δώσουμε έναν χαρακτηρισμό. "Ενας, ή άλλον μια απ' αυτούς και ή Βέρα Κορέν.

"Τί σχέση έχει αν θάνα βουνοί, θάλασσα ή κοιλάδα; Παντού είναι εύχρηστα το καλοκαίρι, παντού... εκτός από την πόλη! "Όποιος μπορεί και ξεφεύγει από την άσπυνητική της ατμόσφαιρα, σώζεται! Εγώ λοιπόν, θά συνιστώ στις αναγνώστρίδες μου και τα τρία αυτά, δηλ. ένα από τα τρία: το βουνο, την θάλασσα ή την κοιλάδα, άς προτιμήσουν!...

"Η γαρτωμένη Βέρα Κορέν, δεν θά μπορεί ποτέ να ισχυρισθί ότι μεί... εφώτισε!

Η ΜΑΡΙΚΕΡΙΤ ΜΟΡΕΝΟ

Τό ίδιο μιλώ... και γριφώδης και ή Μ. Μορέν.

"Πού θά πάτε το καλοκαίρι; Μα όπου θέλετε! "Όπου σας γουστάρει. Θάλασσα ή βουνοί είναι το ίδιο πράγμα για εκείνη που μπορεί να τα ζήσει

νὰ τὰ χαρῆ. Δὲν σὰς συμβουλεύω δέβαινα, νὰ πᾶτε νὰ ρωτήσετε γι' αὐτὸ τὸ γινάτρο σας, ἀλλὰ θὰ ἦσαν ἕνας τρόπος κι' αὐτὸς νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδό σας, ἂν πραγματικά βρῆκασθε μέσα σ' αὐτό!

.. Η ANNI ΒΕΡΝΑΙ

Ἰδοὺ καὶ μιὰ... ἡμιαγρία! Εἶναι ἡ γοητευτικὴ Ἀννι Βερναί. «Πῶς νὰ περάσετε τὸ καλοκαίρι σας; Στὴν ἐξοχὴ καὶ ὅσο μπορεῖτε πρὸ ἀγρία! Σὲ κατὰστασιν δηλ. σχεδὸν πρωτόγονο. Μακριὰ ἀπὸ τίς... κουραστικὲς ἀνέσεις τῆς πόλεως, τὴν πολυτέλειά της, τὰ γιγασκὰ δὲ δάσανά της. Φορέστε ἕνα ἀπλό κοστούμκι, στήστε καμμιὰ σκηνή καὶ κυβήτε στὴν καρδιά τοῦ πρώτου δάσου, πού θὰ δοῦντε μπουστά σας. Ἐτσι μόνον θὰ ζήσετε σὰν ἄνθρωπος, καὶ θὰ ξεκουρασθῆτε!

Ο ΚΛΩΝΤ ΝΤΩΦΕΝ

Νὰ ὅμως καὶ ἕνας... ταμπέλης. Δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁ Κλῶντ Ντῶφεν.

«Ποῦ νὰ πᾶτε τὸ καλοκαίρι; ρωτᾷ ἁπαντῶντας στὴν ἐρώτησιν. Μὰ ποῦ ἄλλο παρὰ στὸ σπιτάκι σας! Δὲν παραδο-λογοῦ. Δὲν ὑπάρχει μεγαλειότερη ἀνάπαυσις τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὸ νὰ μένῃ κανεὶς τῆς Κυριακῆς ἢ κι' ἕλη, τῇ σαζὼν στὸ σπιτί του. Τὸ Παρίσι πού ἀδειάζει τὸ καλοκαίρι εἶναι τὸ ἰδεώδες μέρος γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ κανεὶς!..».

Ο ΖΑΝ ΓΚΑΜΠΕΝ

Ἰδοὺ καὶ ἕνας Νεμρώδ, ὁ Ζάν Γκαμπέν.

«Δὲν ξέρω τί νὰ σὰς πῶ, ἀπαντᾷ. Ἀν εἴθε κυνηγῶς τὸ καλλίτερο πού ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ μείνετε σπιτάκι σας καὶ νὰ περιμένετε τὸν Σεπτέμβριο. Εἶναι ἡ καλλίτερα ἐποχὴ νὰ ξεκουρασθῇ κανεὶς, ἀλλὰ τότε ἀρχίζει τὸ κυνήγι!

Ο ΛΟΥΪΕΝ ΜΠΑΡΟΥ

Τέλος ὁ Λουσιέν Μπαρὺ, ὁ συμπαθητικὸς αὐτὸς φανταζίστας τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, λέει τὰ ἑξῆς χαριτωμένα:

«Ποῦ θὰ περάσετε τὸ καλοκαίρι σας; Ἀλλοῖμονον κυρία μου. Κεὶ ρωτᾷτε ἐμεῖς γι' αὐτό; Σὰς πληροφορῶ ὅτι πέτυσα ἐσπασα ἐπὶ ἕνα μῆνα τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ βρῶ μιὰ ἀπάντησιν στὸ φοβερὸ αὐτὸ ἐρώτημα καὶ δὲν τὴν βρῆκα! Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μείνω ὅλο τὸν Ἰούλιο στὸ Παρίσι. Καὶ ἂν δὲν ἐρχόταν, ἕνας σταγὼς φίλος, νὰ με ἀπαγάγῃ, κυριολεκτικῶς, στὴν ἰδιαιτέρα του πατρίδα, σ' ἕνα γωριουδάκι τῶν Βοσγίων, θάμμενα στὸ Παρίσι καὶ τὸν Αὐγουστο καὶ τὸν Σεπτέμβριο! Νὰ σὰς συμβουλεύσω λοιπόν, καὶ σὰς τὸ ἴδιο: Μπορεῖ νὰ μὴν εἰσθε τόσο τυχερὲς εἶσθε καὶ νὰ περιμένετε ἐπ' ἀπειρὸν τὴν καλοδουλὴ φίλη πού θὰ σὰς βγάλῃ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον.

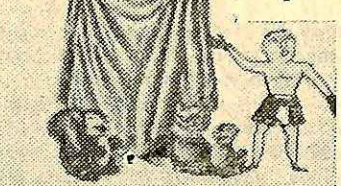
Μπορεῖτε ὅμως, νὰ κάνετε τὸ ἑξῆς: γράψτε σὲ τέσσερα χαρτάκια τὰ ὄνυμα τῶν ἰσχυρῶν ἐξοχῶν καὶ δέστε τα κόμπος στὸ μαντήλι σας, κατόπιν τραβήξτε στὴν τύχη ἕνα κόμπος! Εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ λύσις...

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Αὐτὰ λένε οἱ ἀστέρες. Οἱ ἀναγνώσται καὶ αἱ ἀναγνώστριάς μας, ἰδίως αὐτές, ἀφοῦ γι' αὐτὰς ἔγινε... ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία, ἂς κάνουν τὴν ἐκλογὴ τους. Ἐμεῖς... νίπτουμε τὰς χεῖρας. Δηλ. δὲν λέμε τίποτε.

Νέα ἀπ' τὸ Χόλλυγουντ

Ἡ χιονάτη
σώζει
τὸν
Σμέλιγκ

Ὡς γνωστόν, ὁ ἄλλοτε πρωτοπυγμάχος τοῦ κόσμου Μάξ Σμέλιγκ εἶναι Γερμανός. Ὁ Σμέλιγκ λοιπόν, ἀφοῦ κέρδισε ἀρκετὰ ἑκατομμύρια στὴν Ἀμερική, θέλησε καμμιὰ φορὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα του τὴν Γερμανία μ' ὅλα του τὰ ἑκατομμύρια, φυσικά. Οἱ συναλλαγματοὶ ὅμως, περιορισμοὶ εἶναι γιὰ ἕλον τὸν κόμπος. Ἐτσι, οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχές, δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ παραλάβῃ μαζί του καὶ τὰ ἑκατομμύρια πού κέρδισε στὴν Ἀμερική.

Τότε τοῦ ἔλθε τοῦ Σμέλιγκ μιὰ φαινή ιδέα: νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ τὸν Γκόλτ Ντίονεϊ νὰ δικαιώματα ἐκμεταλλεύσεως γιὰ ὅλη τὴν Γερμανία, τοῦ περιήρμου φίλου του: «Ἡ Χιονάτη καὶ οἱ ἑπτὰ νάνοι». Τὸ φίλμ αὐτὸ εἶχε ἰδιαιτέρως μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Γερμανία, ὅπου ἐξακολούθει νὰ πωλεῖται... ἀγρίως.

Ἐτσι ὁ Σμέλιγκ, καὶ τὸν ἀμερικανικὸ νόμον, πού εἶναι σήμερα ἕνας πανκός νόμος, θὰ σεβασθῇ καὶ τὰ δολλάρια του, θὰ εἰσποδῇ στὴν Γερμανία, ὅπου μωσὴν, δέβαινα, μάγκων αὐτὴ τὴν φορὰ!

Ἀβρότης
πού στοιχίζει ἀκριβὰ

Ὅ γνωστός σκηνοθέτης, Μίτσελ Λέϊζεν, τὴν ἔπαθε τελευταία, σὰν γυναικόπαις, ὅπως λέγει ὁ λόγος.

Ὅταν ἀρχισε νὰ «γυρνᾷ» τὸ φίλμ του «Ἡ ὁρὼν τοῦ μεσονυκτίου» σκέφθηκε ὅτι θὰ εὐχαριστοῦσε πολὺ τὴν πρωταγωνιστοῦ, Κλωντέτ Κολμπέρ, ἂν τῆς ἔσπελε κάθε μέρα καὶ ἀπὸ μιὰ ἀνθοδέσμη.

Γιὰ μερικὲς μέρες τὰ πράγματα πῆγαν καλὰ καὶ ἡ γοητευτικὴ Γαλλίδα σταρ, ἀντήριξε κάθε πρωὶ μὲ τὸ πύγλυ τῆς χαμόγελο τὸν σκηνοθέτη τῆς γιὰ τὴν καθημερινὴ του προσφορά.

Ἐαρινικά ὅμως, μιὰ μέρα ἡ ἄλλη βεντέτα τοῦ σπουνίου, Μαίρου Ἀστορ, ἔκανε ἕνα ὑπαινικτὸ γιὰ τὰ ἄνθη αὐτὰ πού ἀνεστάτουν τὸν λεπτότατο καὶ εὐγενικὸ σκηνοθέτη.

Εἶπε περίπου, ὅτι δὲν ἔδωπε τὸν λόγο νὰ παίρνουν ἄλλες ἄνθη καὶ ἄλλες νὰ μὴν παίρνουν.

Προθυμότερος ὁ Λέϊζεν ἔσπευσε ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα νὰ στέλνῃ ἕνα μπουκέττο καὶ στὴν Ἀστορ.

Σὲ λίγες μέρες ὅμως νέα παράπονα ἐπὶ... μεροληψία, αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τὴν Ἑλβὴν Μπάρι, ἄλλο ἀστὲρ τῆς ἰδίας ἐταιρίας.

Ὁ Λέϊζεν ἀναστῆναζε ἀλλὰ πρόσθεσε καὶ τρίτο μπουκέττο στὴν «Χρυσὴ» τῶν δύο ἄλλων.

Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἐσταμάτησαν τὰ πράγματα ἕως ἐδῶ.

Ἡ Χένττα Χόππερ ἤξιωσε κι' αὐτὴ νὰ ἔχῃ τὸ μπουκέττο τῆς καὶ τὸ ἔγχε, φυσικά!

Ὁ δυστυχὴς Λέϊζεν, εἶχε κάθε μέρα ἕνα φοβερὸ λογαριασμὸ νὰ πληρῶνῃ στὸν ἀνθοπώλη του, ἀλλὰ πάντως ἐπλήρωνε.

Καὶ μόνον ὅταν προσετέθη καὶ πέμπτος ἀπατητής, ὁ Ντόν Ἀμῆξ, αὐτὴ τὴν φορὰ, κατὰλαβε ὁ Λέϊζεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀθώας φάρσας πού τοῦ εἶχε σκαρώσει ἡ Μαίρου Ἀστορ!

Παρὰ ταῦτα, εὐγενέστατος ὡς τὸ τέλος, ἐξακολούθησε νὰ στέλνῃ τὰ τέσσερα μπουκέττα στὶς 4 κυρίες, μέχρι τέλους τοῦ γυρίσματος τοῦ φίλμ, πληρώνοντας καθημερινῶς γι' αὐτὰ, δολλάρια 24 καὶ 8 σέντς!

Οἱ... ἀνδροφέρνησες

Δημοσιεύουμε σ' ἄλλη σελίδα γιὰ τὴν ὥρα «Ἰαβέλλα» Ἐμπεργαστ πού εἶχε τὴν μανία νὰ ἐμφανίζετο ντυμένη ἄνδρας. Οἱ σύγχρονες ὁμόφυλες τῆς, δὲν εἶναι ἀπηλαγμένες ἀπὸ τὴν ἀδυναμία αὐτή.

Ἐπειὰ ἀπὸ τὴν Μαρίενη Ντῆτριχ, ἡ Ὀλβία ντὲ Χάδλιντ εὐχαριστῆται ἀρκετὰ νὰ φορᾷ ἄνδρικά. Στὴν εἰκόνα μας, ἐμφανίζεται ντυμένη ἀε-ροπόρος, μαζί μὲ τὸν συνάδελφόν τῆς Τζῶν Ἡϊν.

Βέβαια, αὐτὴ τὴν φορὰ πρόκειται κυρίως γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ ρόλου τῆς στὸ φίλμ «Τὰ φτερά τοῦ στόλου» ὁ-

λὰ ἡ Ὀλβία ἐδήλωσε ὅτι θὰ διατηρήσῃ καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ γυρίσματος τὴν στολή της τὴν ὁποία θὰ φορᾷ κάθε φορὰ πού θὰ ταξιδεύῃ μὲ ἀεροπλάνο. Καὶ ταξιδεύει... ἐναερίως, συχνά.

Στὸ περιθώριο τῆς ἐπιστήμης ΕΛΕΚΤΡΟ

Ὁ μεγαλειότερος ρομπὸτ τοῦ κόσμου
Ἡ μηχανὴ πού μιλάει καὶ χορεύει!

ΥΣΤΕΡ' ἀπὸ... κυροφρία δὲς ὁλόκληρων χρόνων, μέσα σ' ἑπέραντα ἐργαστάσια τοῦ Γουέστινγκχαουζ, στὸ Μάνσφιλντ, τῆς Ἀμερικανικῆς Πολιτείας τοῦ Ὁχάιο, εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὁ «Ἐλεκτρόν», ἕνας ἀπὸ τοὺς περειαίσθητα μικρόφωνα, τὰ ὅποια, μὴ χανικὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Τὰ ἐννεακίσια τόσα μετάλλινα κομμάτια πού ἀποτελοῦν τὸ σῶμα τοῦ «Ἐλεκτρόν» συναρμολογήθηκαν, οἱ διάφοροι κινητήρες του τοποθετήθηκαν ἐκεῖ πού ἔπρεπε καὶ ὁ ἠλεκτρικὸς του ἐγκέφαλος βρέσκαται τώρα σὲ πλήρη μαγνητικὴ δράσι.

Ὁ «Ἐλεκτρόν» χορεύει, μιλάει, μεταβιβάζει ἀπὸ τὰ χεῖρά του ὅς τὰ δάκκα καὶ καπνίζει σάν... ἀράπη. Τὴν κοῦραει καὶ τὴν πεῖνα ὅς τῃ γνῶρις, ὅς τῃ γνῶρις. Καὶ τὸ μῦθό του, μ' ὅλο πού εἶναι νεογέννητος, φθάνει τὰ 240 μέτρα. Πρόωρος ἀνάπτυξις!

Ὁ ἠλεκτρικὸς ἐγκέφαλος τοῦ «Ἐλεκτρόν» ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ σάραντα ὀγτώ ἐυκαθεστάτα ἐλατήρια, τὰ ὅποια δεχόμενα ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις, μεταδίδουν πῶστα, μέσα τῶν μαγνητικῶν νευρῶν, διάφορες διαταγὰς στοὺς κινητήρες, πού παίρνουν ὅλο ἐκτελεστικῶν ὀργάνων. Οἱ κινήσεις τοῦ «Ἐλεκτρόν» εἶναι ὅχι μόνον πολὺ πλοκαί, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀριθμῆς. Ὁ ρομπὸτ αὐτὸς μὲν νὰ στήσῃ τὸ κεφάλι του, νὰ στρίψῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, νὰ γυριεῖ κατὰ τὸν τρόπο τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων καὶ νὰ σφίγγῃ τὰ χεῖρά του σὲ μιὰ θεμελιῶ χειραψία πρὸς τὸν αὐτὸ τοῦ!

ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Τὰ χρώματα τὸν ἐπηρεάζουν τοιοῦτὰ τὸν «Ἐλεκτρόν», ἰδίως τὸ κόκκινο καὶ τὸ πράσινο. Μόλις τοῦ εἴδετε μιὰ δέσμη ἀκτίνων πού νᾶγουν ἕνα ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ χρώματα, ὁ «Ἐλεκτρόν» θὰ σὰς ἀπαντήσῃ ἀμέσως: «Πράσινο!» ἢ «Κόκκινο!» ἀναλόγως πού χρώματος πού τοῦ δείξετε.

Ὡστόσο, μ' ὅλο τὸ μηχανιστικὸ μῦθό του, ὁ «Ἐλεκτρόν» δὲν εἶναι παρὰ ὥρᾳ ἀπομίμησις ἀνθρώπου. Καὶ ἡ ὑπαρξὶς του δείχνει καθαρά τὰ ὅρια μέχρι τῶν ὁποίων φθάνει ἡ ἐπιστὴμη τῶν θνητῶν. Ὁ «Ἐλεκτρόν» ζυγίζει 120 κιλά καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐκτελέσῃ εἰκοσι πέντε διαφορὲς κινήσεις, ἀνεξάρτητῃ τῇ μιᾷ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, ὁ Ρομπὸτ αὐτὸς θὰ ἔσπευε νὰ ζυγίξῃ 2.500 κιλά, μὴ νᾶναι σὲ θέσι νὰ ἐκτελῇ μέγας μόνον ἀπὸ τῆς ἀναλίσθησες κινήσεις πού μπορεῖ νὰ ἐκτελῇ ἕνας ἄνθρωπος.

Ἀλλοτε, οἱ ρομπὸτ ἀπεκαλοῦντο αὐτόματα κι' ἀποκοῦσαν ζωὴ μὲ τὴ βοήθεια διαφόρων χειροκινήτων ἐργαλείων. Σήμερα, ὁ κύριος τῶν ρομπὸτ δίνει τίς προτάγες του ἐξ ἀποστάσεως, γι' αὐτὸν δὲ ἀκριβῶς τὸν ὁδοὶ ὁ σημερινὸς μηχανικὸς ἄνθρωπος ἔχει ὅψιν τρομακτικῶν τερασίων. Ὁ πολὺπλοκος μηχανισμὸς τοῦ, σὺ

στὸ ἐργαστάσιον, δὲν μπορεῖ νὰ χωρῇ σὲ σῶμα κανονικοῦ ἀνθρώπου.

Τὰ κυριώτερα ὄργανα τοῦ «Ἐλεκτρόν» εἶναι ἕνας μικρὸς ἠλεκτρικὸς πίναξ (κινητήρας), ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος στὶς ἐγχορμας ἀκτίνες φωτὸς καὶ ὠρισμένα ὑπερευαίσθητα μικρόφωνα, τὰ ὅποια, μὴλις προφερθοῦν ὠρισμένες λέξεις, ἀντιδρῶν κατὰ διαφόρους τρόπους.

ΠΩΣ «ΑΚΟΥΕΙ»

Ἡ λειτουργία τῶν μικροφῶνων αὐτῶν θυμίζει τὴ λειτουργία τοῦ αὐτομάτου τῆς λεσφῶν. Στὸ τελευταῖο αὐτὸ μηχανισμὸν κάθε κίνησις τοῦ ταμπλῶ, πού ἀντιστοιχεῖ σ' ἕνα ὠρισμένον ἀριθμὸ, προκαλεῖ ἕνα ὠρισμένον ἀριθμὸ ἠλεκτρικῶν ἐρεθισμῶν. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ρομπὸτ. Κάθε λέξις πού προφέρεται ἀπὸ τὸν κύριό του προκαλεῖ ἕνα ἐρεθισμὸ τοῦ ὑπερευαίσθητου μικροφῶνου, ἐρεθισμὸν πού μεταδίδεται πρὸς τὸ πῶς, σὲ κάποιο ἐλατήριο. Τρεῖς λέξεις καὶ ἐπομένως τρεῖς ἐρεθισμοὶ, σπαιματοῦν τὴ λειτουργία ὅλων τῶν ἐλατηρίων. Τέσσερις λέξεις, δηλαδὴ τέσσερις ἐρεθισμοὶ τὰ θέτουν πάλι σὲ κίνησι. Καὶ οὕτω καθέξῃς.

Σύμφωνα μ' αὐτὰ πού ἐξεθέσαμε, καταλαβαίνει κανεὶς ὅτι ἡ σημασία τῶν λέξεων πού προφέρει κανεὶς μπροστὰ στὸ κεφάλι τοῦ ρομπὸτ δὲν παίζει κανένα ρόλο, ἀλλὰ μόνον ὁ ἀριθμὸς τῶν λέξεων. Γιὰ νὰ ξεγελεῖται, ὅμως, ὁ ἄλλος, προσπαθεῖ ὁ κύριος τοῦ ρομπὸτ νὰ δίνη στίς τρεῖς αὐτὲς λέξεις τὴν ἀνάλογη ἔννοια.

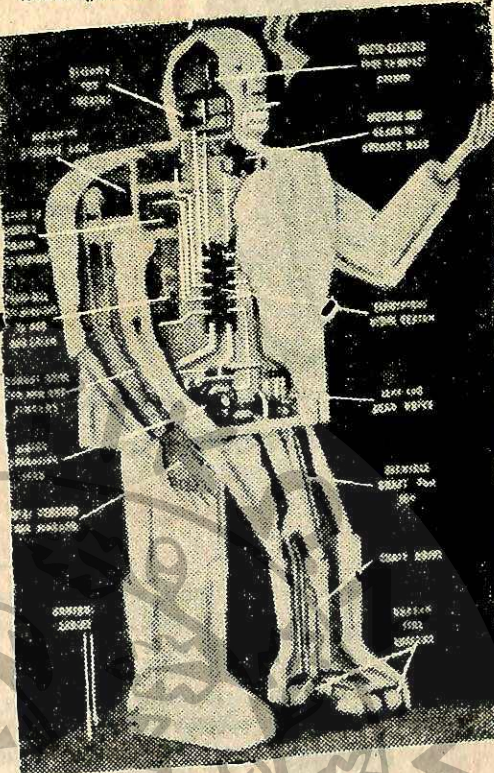
Παραδείγματα: Εἴπαμε ὅτι γιὰ νὰ σταματήσῃ ὁ ρομπὸτ κάθε κίνησις του, πρέπει νὰ προφέρουμε τρεῖς λέξεις, μπροστὰ στὸ ὑπερευαίσθητο μικρόφωνον πού ἔχει στὸ δεξιὸ αὐτί του. Νὰ προκαλέσουμε δηλαδὴ πάνω στὸ μικρόφωνον αὐτὸ τρεῖς διαδοχικοὺς ἐρεθισμοὺς. Μποροῦμε, λοιπόν, κάλλιστα νὰ προφέρουμε τρεῖς λέξεις ἀσύνδετες, χωρὶς κανένα νόημα: «Γκαπέ! Σκάφ! Κλουβί! Μποροῦμε, ὅμως, νὰ συνδυάσουμε τίς τρεῖς αὐτὲς λέξεις μὲ τὴν ἔννοια τῆς προσταγῆς πού θέλουμε νὰ δώσουμε: «Ἐλεκτρό! Φθάνει! Σταμάτα!»

ΠΩΣ «ΟΜΙΛΕΙ ΚΑΙ ΠΕΡΠΑΤΑ»

Καλὰ ὅλα αὐτὰ θὰ πῇ κανεὶς. Πῶς ὁ πακοῦτι, ὅμως, ὁ ρομπὸτ στὶς προσταγὰς πού τοῦ δίνονται μὲ διαφορὲς ἐγχορμας ἀκτίνες καὶ ἀπαντᾷ λέγοντας τὸ χρώμα πού τοῦ δείχνουν; Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται χάρις σὲ δύο φωτοηλεκτρικοὺς θαλάμους, πού βρίσκονται πίσω ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ «Ἐλεκτρόν». Μέσα στοὺς φωτοηλεκτρικοὺς αὐτοὺς θαλάμους ὑπάρχουν κατὰ εὐθείαν ἐλατήρια, τὰ ὅποια, μὴλις δεγθοῦν μιὰ δέσμη ἐγχορμῶν ἀκτίνων, θέτουν ες ἐνέργειαν δύο μικροὺς φωνα-

γραφικοὺς δίσκους, ἐπάνω στοὺς ὁποίους εἶναι χαραγμένες οἱ λέξεις «κόκκινο» καὶ «πράσινο». Ἀναλόγως, λοιπόν, τοῦ χρώματος πού προβάλλεται στὰ μάτια τοῦ ρομπὸτ, κανονίζεται καὶ ἡ ἐνέργεια τῶν ἐλατηρίων, ὥστε νὰ τεθῇ εἰς λειτουργίαν ὁ ἀνάλογος φωνογραφικὸς δίσκος!

Τὸ θάδισμα τοῦ «Ἐλεκτρόν» ρυθμίζεται ἀπὸ τέσσερις πλατεῖς κυλίνδρους ἀπὸ καουτσούκ, πού εἶναι κρυμμένοι κάτω ἀπὸ τὸ πέλας τῶν ποδῶν. Οἱ κύλινδροι αὗτοι λειτουργοῦν μ' ἕνα σύστημα ἀνασφιδῶν καὶ μ' ἕνα κινητήρα πού εἶναι τοποθετημένος μέσα στὸ στήθος τοῦ μηχανισμοῦ.

Ὁ μηχανισμὸς τοῦ περίφημου «Ἐλεκτρόν» ὅπως βλέπετε δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον.

Ἦνενά ἄλλα μοτέρ, μικροτέρων διαστάσεων, ἐξασφαλίζουν τίς κινήσεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν δακτύλων, τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ καπνίσματος!

Γιὰ τὸν «Ἐλεκτρόν» δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι τοῦ λείπει ἡ μιλιὰ. Χάρις σ' ἕνα πλήθος ἀπὸ φωνογραφικοὺς δίσκους, πού εἶναι ἀποθηκευμένοι μέσα στὸ στήθος του, ὁ ρομπὸτ τραγουδεῖ, ἀπαγγέλλει, ἐκφωνεῖ λόγους, κουνώντας ταυτοχρόνως τὰ χεῖρά του, ὥστε ἡ ἐντύπωσις νὰ εἶναι πρὸς ζωηρή...

Αναγγελία

Μέρες πολλές, τόχω σκοπό
ρὲ Βάγγο κάτι νὰ σοῦ πῶ
μὰ ντρέπομαι καὶ σιωπῶ
ἀγαπητό μου τέρας,
νὰ σοῦ τὸ πῶ μὲ ναι καὶ μὰ
—ἀν κ' ὡς γυναῖκα μὲ τιμᾶ—
πὼς Βάγγο θὰ γινῶ μαμὰ
ὅπως καὶ σὺ πατέρας!

Μέσα μου νοιώθω τὸ λοιπὸν
τὸ σκίρτημα τὸ χαρωπὸν
ἀπ' τὸν ἐρωτικὸν καρπὸν
τοῦ ἐρωτός μας, Βάγγο,
ποῦ μπρὸς σ' οὐτόνα φίλε Βά-
ἐγὼ ποσὼς δὲν ἀμφιβᾶ—
ὅτι αἰσθήματα ἀκριβᾶ
δὲν πιάνουν οὔτε φράγγο!

"Ἐτσι λοιπὸν ἀγαπητέ
κι' ὁσάκις μυριστῶ ποτὲ
τηγανιτοῦδια ἢ κεφτέ
τὰ θέλω παραχρήμα,
γιατὶ τὰ θέλει δηλαδὴ
μέσα μου, Βάγγο, τὸ παιδί
τοῦ κατὰ τρόπον ἀναιδῆ
τεινᾷ κι' εἶνε... κρίμα!

Η ΜΑΝΙΩ

Βλάβικες κουβέντες

ΑΕΡΑΜΥΝΑ

"Άκου, οδερφέ μου, πού λές κάτι μυστήριον καὶ κακεντρεχεῖς
πού ζοῦνε κι' ἔπειτα σοῦ λένε πὼς φταίει ὁ φονηᾶς!

Τὸ λοιπὸν κατὰ πού ξέρεις ἀπ' ἀνέκαθεν τόχω τὸ μπαλκονάκι
τοῦ σπιτιοῦ μου στὸ Ψηρρὴ σὰ στολισμένο ἐπιτάφιο! Μυριστικά δη-
λαδὴ πού μουσκοβολᾶνε καὶ λές, «δὲν μουδίνεις θε μου ἐφτὰ
ὀχτῶ μῦτες».

Τὰ πότιζα λοιπὸν τὰ προχτὲς καὶ πάνω στὴν ὥ-
ρα πέρναγε ἕνας με τ' ἄσπρα του. Λοῦτσα τὸ
λοιπὸν ὁ ἀνίδεος.

"Οπου πού λές μοῦ κρούει τὴν πόρτα καὶ
μοῦ ξηγιέται παρεξήγησι:

—Άφοῦ δὲν προσέχεις ρέ, μοῦ λείει, πλέρω τώ-
τὸ καθάρισμα.

—Τί λές ρέ; τοῦ λέω, νὰ προσέχω ἐγὼ ἡ ἐσύ;

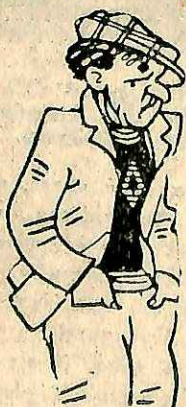
—Άφοῦ, μοῦ ἀπαντᾷ, ἐσύ εἶσαι ἀπὸ ψηλὰ ἐ-
γὼ τὸν ἀστρόνυμο θὰ παρασταίνω;

—Νὰ ξηγηθῇς ρέ τοῦ λέω... ἀεράμυνα, χνεχνέ!

Καὶ πάνω ἀδερφέ στὴν ὥρα μ' ἔθιξε μὲ κάτι
ξώφαλτσες κουβεντίτσες πού μοῦ πέταξε κι' ἀνα-
ψα. Τὸν ἄρπαξα τὸ λοιπὸν, τὸν ἐφτιαξα παστόνε
καὶ τὸν ἐκουτροβόλησα τίς σκάλες γιὰ νὰ μάθῃ
νὰ κάνῃ τὸν κάργα στὸ Ψηρρὴ καὶ νὰ κυττάξῃ νὰ μορφωθῇ περὶ
ἀεράμυνα ἑναντίον τῆς γλάστρας.

Τὸ μόνο ἄσκημο εἶνε πὼς τὸν πλέρωσα τὸ φίλο στὸ αὐτόφορο
«ἐπὶ αἰκίας» ἐκατὸ δραχμῶδες! Κι' ἄκου ρέ τὸ ξύλο νὰ τὸ λένε...
αἰκίας! Δὲν εἴμαστε καλά!

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλια, εἰδῶν-εἰδῶν

Ἱστοριοῦλες

Ο ΜΟΝΟΣ...

"Ἡ ξανθούλα Νινὴ, ἔχει κλει-
σαι τὰ εἰκοσι δύο καὶ ὅμως δὲν
ἔχει ἀκόμη φανῇ κανεὶς νὰ τὴν
ζητήσῃ. Στὴν ἀπελπισία τῆς
ἀποφασίζει, χωρὶς νὰ πῇ σὲ κα-
νέναν τίποτε, νὰ δημοσιεύσῃ σὲ
3-4 φύλλα ἀγγελίες πού νὰ
λένε τὰ γνωστὰ ἐκείνη ἀνεστὰ
δεσποινὶς ζητεῖ σοβαρὸν κύριον
δι' ἀλληλογραφίαν κτλ.». Ἐλ-
πίζει, ἔτσι νὰ θρῇ τὸν σύζυγο
πού δὲν ἐργότανε.

Καθὼς ὅμως, ἦταν καλὸ κο-
ρίτσι καὶ δὲν ἔκρυβε τίποτε τῆς
μητέρας τῆς, πηγαίνει καὶ τῆς
λέει τί ἔκανε.

— Δημοσιεύεις ἀγγελίες στίς
ἐφημερίδες; Καὶ γιὰ ποῖο λόγο;

— Γιὰ τοῦτο καὶ γιὰ κείνο...

Καὶ ἡ νεαρὰ ἐξήγησε τῆς μη-
τέρας τῆς τί ἔκανε καὶ γιατί.

— Αὐτὸ δὲν ἦταν διόλου σω-
στὸ Νινὴ, ἔκανε μὲ σοβαρότητα
ἡ μαμὰ. Τέλος πάντων ὅμως,
πῆρες ἀπάντησι;

— Μόνον νίαι.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς πού σοῦ
νράζει;

— Ὁ μπαμπάς!...

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

Μιλῶν δύο μαμάδες. Ἡ κα-
θεμιά τῆς ἔχει καὶ ἀπὸ μιὰ χα-
ριτωμένη μπαμπέζα.

— Ἐμένα ἡ κορούλα μου λέ-
γει ἡ μιά, παίζει καλὸ πιάνο
μὲ τέσσερα χέρια.

— ὦ! Ἐμένα περπατᾷ...
μόνον στὰ τέσσερα!... Εἶναι μό-
λις δύο ἐτῶν...

Φυσικά, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐπλήρωσε.

Τὸ χρέος τοῦ... Θεοῦ

(Μιὰ μικρὴ ἱστοριοῦλα)

"Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρουπου, ἐ-
πέστρεψε ἕνα ἀπόγραφο ἀπὸ τὸ ἐξοχικό του
σπίτι ὅπου συνήθε μέσῃ στὸ δάσος
κάποιον ἀγνωστὸν, ὁ ὁποῖος χειρονο-
μοῦσε σὰν ἕνας ἄνθρωπος πού μελετοῦσε
τὸ ὄβλο του. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὸν πλη-
σίασε καὶ ρώτησε:

— Τί κάνεις ἐδῶ;

— Παίζω σκάκι σεβασμιωτάτε

— Ὁλομόναχο;

— Ὁχι, οὐ τὸ θεό.

— Ἀ... Καὶ ὅταν γάνης δὲν
σοῦ στοιγίζει καὶ τίποτε.

— Πῶς! Πῶς νὰ γαμίνα. Ὁ κα-
λὸς Θεὸς πού τὸν εἶδε, κάποιον θὰ
μοῦ στείλῃ γιὰ ἐμπειρία τὸ κέρδος
του. Σήμερα ἔχω χάσει πέντε φορές καὶ
ὁ ἀπεσταλμένος εἶπε ἐσεῖς. Πάρτε
τίς.

Καὶ ἔδωσε στὸν ἀρχιεπί-
σκοπο τίς πέντε ἔσες.

Πέρασαν μέρες ἕνα ἀπόγευμα ὁ ἀρ-
χιεπίσκοπος περὶ πάλι ἀπὸ τὸ ἴδιο
μέρος. Ἡ ἴδια σκηνὴ: σὲ λίγο, ὁ ἴ-
διος διάλογος. Αὐτὴν φορὰ ὅμως μὲ
κάποιον διαφορά.

— Σήμερα ἔχω κερδίσει 500 λίρες σε-
βασμιωτάτε, ἔχων ἄγνωστον χαρούμε-
νος.

— Καὶ ποιὸς θ' εἶναι τὰ κερδι-
σμένα;

— Ὁ ἴδιος ἀπαιτούμενος τοῦ Θεοῦ
πού, εἰσέπραξε καὶ χαμένα!

Ἐνα σφύριγμα κούσθηκε καὶ δέκα
ἄνθρωποι ξεπήδησαν ἀμέσως πίσω ἀπὸ
τὰ δένδρα.

Φυσικά, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐπλήρωσε.

Ἀνέκδοτα

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

"Ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς τῶν Γάλ-
λων Πῶλ Ντερουλέντ, εἶχε πε-
ριπέσει κάποτε στὴν θυσιμένηα
τοῦ καθεστώτος, τὸ ὁποῖο ἔδα-
λε τὴν ἀστυνομία νὰ τὸν παρα-
κολουθῇ, ἀλλὰ ἐξ ἀποστάσεως
τὸ πολὺ ἐκατὸ μέτρον.

"Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως, ἐλά-
τωσε τὴν ἀπόστασιν αὐτὴν στὸ
δέκατο, πρᾶγμα πού ἐξενέυρισε
τὸν παρακολουθούμενον. Μὴν
μπορῶντας πιά αὐτὸς, μιὰ μέρα
ν ἀσυγκρατηθῇ στρέφεται ἀπό-
τομα καὶ δίνει μιὰ γερὴ κλω-
τσιὰ στὸν ἀστυνομικό.

Τὸ πρᾶγμα φυσικὰ ἀνεστάτω-
σε τὴν ἀστυνομία καὶ ὁ Ντερου-
λέντ ἐκλήθη νὰ ἀπολογηθῇ:

Ἀπόλαος ὁ ποιητὴς εἶπε:

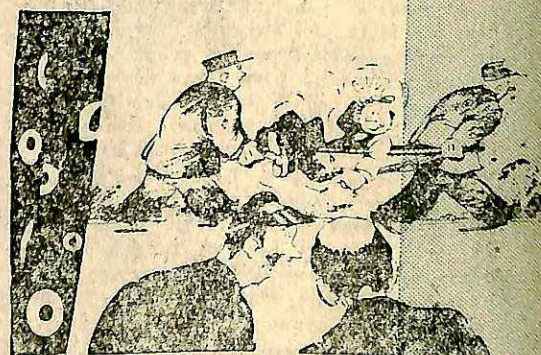
— Μετοήστε κύριοι, τὸ πόδι
μου, καὶ ἂν ἔχῃ μήκος ἐκατὸ
μέτρον τότε παραδέχομαι ὅτι ἐ-
κτύπησα τὸν ἀστυνομικό!

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Κίποτε ὁ Παντερέφσκυ προ-
σελήφθη σὲ γεῦμα στὸ σπίτι ἑ-
νὸς νεοπολύτου. Ὁ Παντερέ-
φσκυ ἐπῆγε. Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ
οικοδέσποινα τὸν παρακάλεσε...
κατὰ τὰ εἰωθότα ἀνὰ παιξὴν κά-
τι. Ὁ διάσημος μουσικὸς κά-
θησε στὸ πιάνο, ἀλλὰ διεπίστω-
σε ἀμέσως, ὅτι ἦταν ξεκούρη-
στο. Στράφηκε τότε ἀτάραχος
πρὸς τὴν οικοδέσποινα καὶ:

— Δὲν παρακαλεῖτε κυρία
μου, καὶ τὸ πιάνο σας νὰ
παίξῃ;

ΔΥΟ ΑΤΥΧΑ ΘΥΜΑΤΑ

ΘΥΜΑ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

— Εἶναι ὁ Α. Σαῖθ τῆς χαρτονομί-
κῆς ὑπηρεσίας. Γιὰ νὰ ἀλλάξῃ κάθε τό-
σο τὸν χάρτη τῆς Εὐρώπης, τραλλάθη!

ΘΥΜΑ... ΤΟΥ ΚΛΟΗΚΟΝΤΟΣ

— Δὲν ξέρω ἂν ἡ ἀστυνομία εἶδε τὸν
Ἀρθούρο, ἀλλὰ ὁ ἀστυνόμος μὲ συνέ-
πιασε νὰ μὴν ἀγγίσω τίποτε πρὸς τὸν ἐ-
πιστρέψῃ!

Δυσαρέσκεια

Τῶπες καὶ τῶκανες μωρὴ
—εἶσαι γυναῖκα τρομερὴ—
καὶ δὲν σὲ πιάνει πιά λουρί
μιὰ κι' εἶσαι πεισματάρη
καὶ πῆγες ρέ νὰ μοῦ σκαρῶ-
γιὰ τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ,
ἕνα λεχοῦδικο μωρὸ
γιὰ νὰ μοῦ φέ-λαχτάρη!

Κι' ἀφοῦ δὲν ἔχομε λεφτὰ
θὰ σοῦ τὸ στεῖ—ὀρθὰ κοφτὰ
μὲ δίχως λόγια περὶτὰ
εἰς τὸ θρεφοκομεῖο
γιατὶ δὲν θέλω ρέ Μανιώ
μὲ τὸ λεχοῦδι σου τὸ νιὸ
νὰ πάω ρέ μὲ τὸ στανιὸ
γιὰ τὸ φρενοκομεῖο!

Καὶ σοῦ τὸ λέω μονομιᾶ
προτοῦ νὰ δῶ ὅτι μοῦ μοιά-
δὲν ἔχω πρόθεσι καμιά
νὰ τὸ δεχτῶ γιὰ τέκνον
ἄλλοι νὰ φτιάχνουν τὸ παιδί
μὲ τρόπον λιαν ἀναιδῆ
κι' ἐγὼ νὰ ἔμπω δηλαδὴ
στό... σύλλοο... πολυτέκνων!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάρειός μου

Η ΜΠΟΜΠΑ

Μπράβο! Ἀφερὶμ! Ἀεροπιλάνο—ἄμυνα τοῦ γκιουζέλ πρᾶ-
μα ἦτανε Ἀμὰ ἐγὼ πάλε μπελᾷ μου Τακουίτσα ἰθρήκα καὶ μεᾶλος
ἱτρομάρα πῆρα!...

Μὲ ὄναϊκα μου Τακουίτσα σὲ ἰσκοτεινὰ κατόμαστε ἄμὰ ἀερο-
πιλάνο πολὺ ὥρα μπόμπες ἱρίχνανε καὶ ἐγὼ θαρέτηκα. Τσιγάρο λοι-
πὸν ἔβγαλα, σπέρτο ἀναμένο ἔκανα καὶ τσιγάρο
ἱρούφηξα.

Ἀμὰ σὲ κείνη ἱστιγμὴ πού σπέρτο ἀναμένο ἔ-
νηκε, μεᾶλο πρᾶμμα σὲ ἱκεφάλᾳ μου πεσμένο ἔ-
κανε.

Ἀπὸ ἱτρομάρα γόνάτᾳ μου ἱκομένα ἴνανε.

—Τακουί, εἶπα, μπόμπα τὰ ἔπεσε! Ἱκεφάλᾳ
μου καμπάνα ἔκανε, σπέρτο τὰ ἀνάψω τὰ ἱντῶ.
μπέ.

Ἱναῖκα μου σκασμένο στὰ ἔλια ἦτανε.

—Μὴ μπέ σπέρτο ἀνάβεις, ἀπαγορευμένο ἔνεται
εἶπε.

—Καὶ ἱμπόμπα μπέ; τί τὰ ἔνη;

—Σοῦτ μπέ, μπουνταλά ἐρίφ! Μπόμπα ντὲν
ἦτανε! σπέρτο ἀναμένο ἔκανες καὶ ἀγγούρι μεᾶ-
λο σὲ ἱκεφάλᾳ σου πεταμένο ἔκανα!

—Ἀλήτεια! μπέ;

—Ἀλήτεια! Ἀεροπιλάνο μπέ ἀγγούρια πετᾷ;

Ἱφοῦρκα μου ἀφρὸ χεῖλιά μου ἔβγαλα καὶ ἄμὰ σκοτεινὰ ντὲν
ἦτανε, Τακουί πινιμένο τὰ ἔκανα, πλερωμένο νὰ κάνω ἱτρομάρα
μου. Βαί — βαί!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τὸ ἀστέρι τῆς θάλασσας

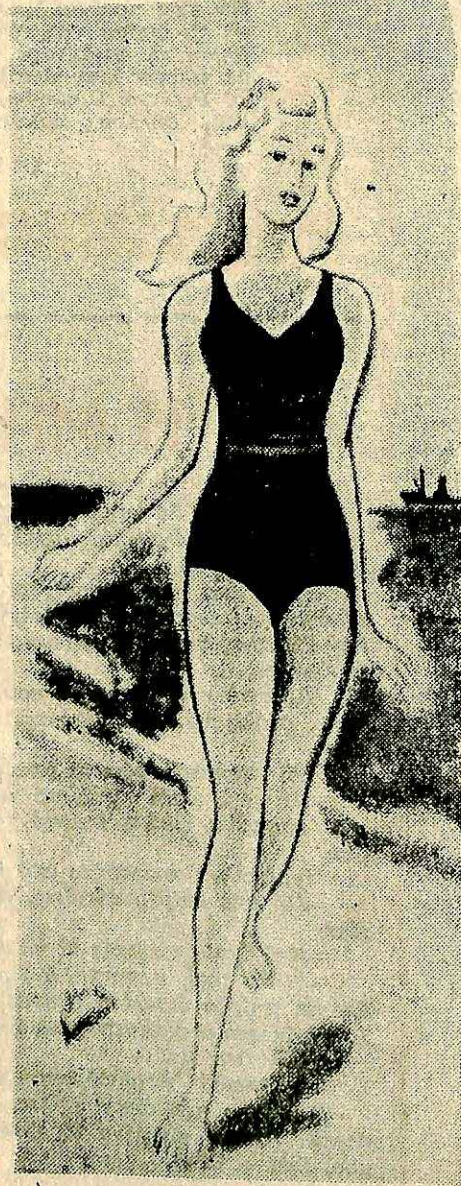
Ἔνα ὥραϊο διήγημα τῆς Σουζάνας Μαρσέλ

ΕΙΧΕ γεννηθῆ στὸ Σάλτομ, ἕνα μικροσκοπικὸ νησάκι, γεμάτο ἀλμύρα καὶ ἄμμο στὴ θάλασσα τῆς Βαλτικής. Τρεῖς χιλιόμετρα μακρὸς καὶ δύο χιλιόμετρα πλατὺς. Ὅλα σ' αὐτὸ τὸ κομμάτι τῆς στερεῆς μύριζαν θάλασσα. Καὶ τὸ ξύλινα χαρμίσματα καὶ τὰ ρούχα ποὺ φορούσαν καὶ τὰ φαγητὰ ποὺ ἐτρώγαν καὶ τὰ γένεια τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰ μαλλιά τῶν κοριτσιῶν. Πόσιμὸ νερὸ δὲν ὑπῆρχε στὸ νησί. Τῶς φερνε ὁ πατέρας τῆς Σίγκριδ ἀπὸ τὸ γειτονικὸ νησί, πηγαίνοντας μὲ τὴ βάρκα του γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, κάθε δευτέρου μέρα. Οἱ λιγστοὶ κάτοικοι τοῦ Σάλτομ, καμμιὲ εικοσαριά οἰκογένειες, ζούσαν ἀπὸ τὸ ψάρεμμα.

Τίποτα δὲν φύτρωνε στὸ ὑπερδύσειο αὐτὸ νησί, ποὺ ἦταν πασπαλισμένο ἀπὸ ἀλάτι καὶ ποὺ τῶς φερναν ὅλοι οἱ ἀερόφες. Καὶ ἡ Σίγκριδ, κόρη τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ νησιῦ, τῆς γκρίζας αὐτῆς θάλασσας καὶ τοῦ ἀχρωμοῦ αὐτοῦ οὐρανοῦ ἦταν κι' αὐτὴ ἀχρωμή, τραγικὴ καὶ ἄγρια.

Τὸ σῶμα τῆς, σῶμα θεινῆς, κολυμβήτριας ἦταν ἀρμονικὸ καὶ σφιγτοδεμένο. Τὰ μάτια τῆς εἶχαν ἕνα χρώμα γκρίζο ἀποσιτισμένο καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἦταν βλέμμα ναυτικοῦ. Τὰ μαλλιά τῆς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι καστανὰ ἢ ξανθὰ. Ὅμως, τὸ νερὸ τῆς θάλασσας καὶ ὁ ἀέρας, τὰ εἶχαν τόσο ἀποχρωματίσει καὶ τόσο ξεράνει, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ κιτρινωπὲς τοιχὲς ἀσπρῆς οὐρᾶς ἀλόγου. Καὶ τὸ δερμα τῆς ποὺ εἶχε καὶ ἀπὸ τὴν ἀλμύρα, καὶ τὸ χρώμα ξεροφτημένου φιδιοῦ μὲ πρὶντες γύρω ἀπὸ τὰ ρυτίδια καὶ τὰ μάτια. Τὸ σῶμα τῆς ὥστόσο, τὰ χέρια τῆς γονιὰ, ὁ σβέρκος τῆς νευρωμένος. Δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τ' ἄλλα κορίτσια τοῦ χωριοῦ ποὺ μετροῦσαν τίς θηλιές τῆς ντυνέλλας. Προτιμοῦσε νὰ τρέχει στὴν ἀκρογιαλία, νὰ ψάχνῃ γιὰ καθούρια καὶ νὰ παίξῃ μὲ τὰ κύματα.

Ἀπὸ πότε ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ ἀδύνατο νὰ τὸ θυμῆται. Τῶς μάθει ἀπαιλῶς, πρὶν περπατήσῃ. Κολυμποῦσε χωρίς νὰ κουράζεται καὶ ἀνέφουσε κάθε κίνηση. Κάποτε, δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ δέκα τῆς χρονιά, στονιμάτισε μὲ τ' ἄλλα ἀγόρια τοῦ χωριοῦ, ὅτι θὰ πῆγαινε κολυμπώντας ὡς τὸ ἀντικρινὸ νησί ποὺ ἀπέειρε ἕξ δόλοχτρος χιλιόμετρα. Ἐπῆσε στὴ θάλασσα χωρίς τὸν παλαιὸ καὶ τὰ παιδιὰ τὴν παρακολούθησαν ὥσπου γάθῃκε. Τὴν περμέναν νὰ ξαναγυρίσῃ ἐπὶ ὥρες δόλοχτρος, μὲ ἀγωνία. Καὶ ὅταν ἄρχισε νὰ σουσουπώνῃ, ἐτοιμαζόνταν νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους καὶ νὰ ποῦν ὅτι ἡ Σίγκριδ πνίγηκε. Τὴν ἔβλεπαν, ὅμως, στυμμένη, τὴν εἶδαν νὰ ἐπιστρέφῃ ἡσυχαῖα. Πῆγε ἀποσιτισμένη στὸ νησί, παρακολουθώντας ἀπὸ μακρὸν ἕνα πανηγύρι. Ἦσαν οἱ ἄνδρες γόσουαν κι' ἔπιναν μύδι. Δὲν τόλμησε νὰ τοὺς πλησιάσῃ, γιατί τὸ μανιὼ τῆς ἦταν ἐργειωμένο καὶ τοῦπι. Ἐκάνεσε, λοιπόν, στὴ θάλασσα καὶ ξαναγυρίσε.

Τὸ σῶμα τῆς ἦταν ἀρμονικὸ καὶ σφιγτοδεμένο.

ἐφημερίδος «Πολίτικεν». Κι' ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ μὲ σύστημα, νὰ μετᾷ τίς ἐπιδόσεις τῆς, νὰ εἶχε τὰ προηγούμενα ρεκόρ ποὺ εἶχε πραγματοποιήσει. Ἐμαθε νὰ κἀνθ βουτιές, μακροβούτια, διαφορὲς ἄλλες ἀποδοσίες καὶ δὲν ἔλεγε σὲ κανένα τίποτε, γιατί ἤθελε νὰ ἐτοιμασθῇ πρῶτα. Τώρα, διάβαζε ἐφημερίδες, ἤξερε τὰ ὄντα τῶν μεγάλων κολυμβητριῶν, τίς ἐπιδόσεις των...

— 199 —

Ἔνα καλοκαίρι, ἡ Σίγκριδ ἔλαβε μέρος στὸς κολυμβητικὸς ἀγῶνες ποὺ εἶχαν διοργανωθῇ στὴν ἀντικρινὴ ἀκτή. Κέρδισε μὲ μίαν εὐκολία, καταπληκτικῇ. Καὶ πολὺ σύντομα, τὴν ἔστειλαν στὰ μεγάλα νησιά τοῦ Βορᾶ, ὅπου ἀναδείχθη βασίλισσα τῆς δανικῆς Ριθιδίας.

Ἔνας ἡμιπροσάριος τοῦ Ἀμβούργου τῆς προσέφερε ἕνα συμβόλαιο γιὰ ἕνα νοῦμερο ἱπποδρομιῶν. Ἡ Σίγκριδ τὸ δέχτηκε κι' ἔκανε τὸν γύρο τῆς Γερμανίας, ἐπιδεικνύοντας τὴν ἀφθαστὴ κολυμβητικὴ τῆς δεινότητα, μέσα σὲ μεγάλο πρεπὲς πισίνες.

Ὅταν ἡ Σίγκριδ ἔγινε δεκάτῃ χρονῶν, ἡ Δανία τὴν ἔστειλε στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ Λὸς Ἀντζελες. Ἡ κόρη τοῦ Σάλτομ ἐγνώρισε τίς γαλλίτσες καὶ ζεστὲς θάλασσες τίς διεθνεῖς πισίνες καὶ τίς φωτογραφίες ποὺ τὴν ἔκαναν πρῶτο ὄνομα ἀπὸ τὸ φυσικόν. Εἶχαν πάει στὴν Καλιφορνία κι' ἄλλα κορίτσια, γεμάτα ομορφιά καὶ νάζι, ποὺ τὰ πολιορκούσαν οἱ ἄνδρες, χωρίς νὰ εἶναι ἕτοιμα κι' ἕνα βλέμμα οἰκτοῦ στὸ ἄγριο πρόσωπο τῆς Σίγκριδ. Τὴν ἡμέρα, ὅμως, τῶν ἀγῶνων, ἡ Σίγκριδ ἦταν ἡ δεινότερη, ἡ ἀληθινὴ δεινότης. Κι' αὐτὴν ἔπρεπε νὰ ἰδοῦν οἱ ρεπόρτερ καὶ οἱ φωτορεπόρτερ, καθὼς καὶ οἱ λεοντοῦδες ποὺ ἔχουν τὴν μανία νὰ ζήτουν αὐτογραφὰ.

Εἶχε πλουτίσει ἤδη ἀρετὰ ἡ Σίγκριδ, ξεδεύοντας λίγα καὶ παζαρώνοντας χωρίς ὑποχώρησι τὰ συμβόλαιά τῆς. Εἶχε γίνει τόσο πλούσια, ὥστε νὰ μπορῇ ν' ἀγοράσῃ δόλοχτρο τὸ νησί τῆς, μὲ τίς δαράκας του. Ἐξοικονομοῦσε, ὅμως, νὰ ἐργάζεται ἀκατάπαυστα, φιλοδοξώντας νὰ εἶναι παντοῦ ἡ πρῶτη, ἡ πιὸ μεγάλῃ, ἡ ἀήττητη. Μόλις ἄκουε τὸ ὄνομα ἡ τὴν ἐπίδοσι μιλῇ ἀντιπάλου, σούφρωνε τὰ φρύδια τῆς, κι' ἀγωνιζόταν γιὰ νὰ ρεκόρ. Κάθε μέρα, ὅμως, ποὺ περνοῦσε, τὴν ἐφώδιζε. Μέχρι τότε, ἡ Σίγκριδ δὲν ἦταν μόνον ἡ πιὸ τολμηρὴ καὶ ἡ πιὸ σθελετὴ κολυμβήτρια, ἀλλ' ἦταν καὶ ἡ πιὸ νέα.

Ὅταν αὐτοὶ θὰ ἔπαινε νὰ εἶναι ἡ νεώτερη πρωταθλήτρια, μὲ τί θάπρεπε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἐπίσημο αὐτὸν τίτλο; Θάπρεπε τότε νὰ κερδίσῃ ὅσο μποροῦσε περισσότερα λεπτὰ, ξεπερνώντας στὰ κούρτ βλες τίς ἐξ ἐπαγγέλματος πρωταθλήτριες. Ὅσο ἔπρεπε νὰ βρῇ κατ' ἄλλο. Τὸν κινῆσε τὸ δὲν τὸν εἶχε σκεφθῇ. Τὸν σκέφθη... ὁ ἄλλος γι' αὐτὴν: Ὁ Σάν Ντέβο, ὁ ἄμερικανὸς ἡμιπροσάριος. Τὴν εἶχε προσέξει στὸ Λὸς Ἀντζελες, τὴν ξαναεἶδε στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ Βερολίνου. Εἶχαν φανερῶς ἡ ἀγωνία τοῦ Βερολίνου. Εἶχαν φανερῶς τὴν ἀγωνία τῆς. Πολὺ γρήγορα θὰ γινόταν ἀνέλικη καὶ οἱ Ὀλυμπιακοὶ τῶν Γόκιο ἢ τοῦ Ἐλσινγκφορ δὲν θὰ τὴν ἐκλάμπαν. Γιατί τότε, τὰ ἐπαγγελματικὰ τῆς συμβόλαια θὰ τὰ υπέγραφε μόνη τῆς χωρίς τὸν πατέρα τῆς καὶ οἱ πόρτες τῶν σταδίων θὰ ἐκλείναν μπροστά τῆς, μπροστὰ σὲ μίαν κολυμβήτρια ἐξ ἐπαγγέλματος.

Ὁ Ντέβο τὴν ἄκουσε ἀμίλητος, κυττάζοντας τὴν ἀπὸ μακριά, καὶ ἔλεγε: «Σίγκριδ, ἡ κόρη τοῦ Σάλτομ, ἡ κόρη τοῦ Σάλτομ, ἡ κόρη τοῦ Σάλτομ...»

τίχοντας τὰ ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, τὰ κακοχτενισμένα μαλλιά τῆς, τὰ φακίδες τοῦ προσώπου τῆς. Μὰ τὴν σκέψη του, ὅμως, τὴν ρετούσαριζε... Γιατί ὅχι; Δὲν τῆς εἶπε τίποτε, ἀλλὰ μόλις ἐπέστρεψε στὸ Χόλλυγουντ, μίλησε μὲ τὸν Λεβενστάιν, τὸν μεγάλο παραγωγὸ ταινιών. Καὶ ὁ κύβος ἐρείφη. Ἡ μικρὴ κολυμβήτρια τῆς Δανίας μὲ τὸ ἄγριο πρόσωπο, ἡ Σίγκριδ Τόρντενσεν θὰ γινόταν δεινότερη τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἀρχισαν οἱ διαπραγματεύσεις, ἀπ' εὐθείας μεταξὺ τοῦ Ντέβο καὶ τῆς προστατευμένης του. Ἀλλὰ μὴ ζῶντ᾽ ἐκπληξίς τὸν ἀνέμενε τὸν Ντέβο. Ἡ Σίγκριδ τοῦ τηλεγράφησε ἀπὸ τὴν Κοπεγχάγη ὅτι δεχότανε κατ' ἀρχὴν ἕνα κινηματογραφικὸ συμβόλαιο, ζητοῦσε, ὅμως, μισθὸ «φθασμένης» δεινότητας καὶ σίγουρες ἐγγυήσεις. Ἀλλ' ὁ Λεβενστάιν εἶχε συμπεριθῇ. Κάποια μυστικὴ φωνὴ τοῦ λέγε ὅτι κρατοῦσε στὰ χέρια του μίαν ἐλέδα χρυσουραίου. Καὶ ἡ Σίγκριδ ἐφύλαξε στὸ Χόλλυγουντ μὲ τίς φακίδες τῆς καὶ μὲ τὰ ἀκατόνιστα δόντια τῆς.

Τῆς νοίκιασαν μίαν ὁμορφὴ βίλλα μὲ ἀπέραντον κήπο, κοντὰ στὴ θάλασσα κι' ἀμέσως ἄρχισε ἡ σκληρὴ δουλειά τῆς ἐκπαιδεύσεως. Τῆς ἐπιδόσαναν τὰ δόντια ποὺ ἦταν πολὺ μακρὰ καὶ τὰ καλοδομημένα χείλη τῆς ἀνοίχθηκαν σ' ἕνα χαμόγελο μαργαριταριῶν. Τὰ μαλλιά τῆς ποὺ δὲν εἶχαν κανένα γόμμα ἔγιναν ξανθὰ, οἱ μακροὲς βλεφαρίδες τῆς ἀπέκτεσαν σκιά. Καὶ ἡ κόρη αὐτὴ μὲ τὸ σφιγτοδεμένο κορμὶ ποὺ ἦταν συνθησικμένη νὰ τρώγῃ τὸ δανικὸ βούτυρο μὲ τὸ κιλό καὶ νὰ γεμίζῃ τὸ στομάχι τῆς μὲ ζαμπόν, πατάτες, καὶ ζυμαρικά, ἦταν τώρα ὑπογεωμένη νὰ τρέφεται μὲ σαλάτες. Πολλὲς φορές, ἐνόμιζε ὅτι δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀνδῇ σ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Ὅμως, τὸ τσέκ ποὺ θὰ εἰσέπραττε ἀπὸ τέλος κάθε ἐβδομάδας καὶ ξαναπαιόνε ἄλλοι. Ὅχι, γιατί ἀγαποῦσε πολὺ τὰ λεφτά. Δὲν ἐξόδεσε τίποτε, δὲν ἔδωαινε ποτέ καὶ φοροῦσε διαρκῶς μίαν θαυμάσιον πυτζάμα. Τὸ γόμμα, ὅμως, αὐτὸ ἦταν ἡ τρανότερη ἀπόδειξις τῆς αἰτίας τῆς. Ἐστοίχιζε τώρα ἡ Σίγκριδ 30.000 δολάρια τὴν ἐβδομάδα!

Τὸ ποῖο φιλμ τῆς Σίγκριδ ἔκανε πάταγο. Κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς κριτικούς ποὺ τὴν ἐξεβίασαν, τὴν ἐβάφτισε «Ἀστέρι τῆς Θάλασσας» πράγμα ποὺ τῆς ἄρεσ πολὺ. Τώρα ἔπρεπε, χωρίς ἀγοραπρία, νὰ γυρίσῃ κι' ἕνα δεύτερο φιλμ, γιὰ νὰ στερεώσῃ τὴν καλλιτεχνικὴ τῆς φήμη. Αὐτὴ τὴν φορὰ, τῆς ἔδωσαν γιὰ παρτενὰρ τὸν Ρίτσαρντ Φαίντερ, τὸν ἀκατανίκητον αὐτὸν γόητα ποὺ ἔκανε θραῦσι στὶς γυναῖκες, χωρίς ν' ἀγαπήσῃ καμμιὰ σ' ἀλήθεια.

Κι' αὐτὸ ποὺ δὲν εἶχε φοβηθῇ ποτέ τῆς ἡ Σίγκριδ, ἔγινε. Ἀγάπησε τὸν Ρίτσαρντ, χωρίς δέβαινα νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κι' αὐτός.

Πρὸς εἰς τὴν ὥρα οἱ μεγάλοι μισθοὶ καὶ τὰ μεγάλα σουξέ; Τίποτα πιά δὲν εὐχαριστοῦσε τὴν Σίγκριδ, μὰ κι' ὁ ἄνδρας ποὺ τῆς εἶχε πάρει τὴν καρδιά, δὲν γόριζε νὰ τὴν ἰδῇ. Καὶ ἡ κόρη τῆς Βαλτικής, ἀφίηνοντας τὰ φῶτα τοῦ Χόλλυγουντ, ξαναγύρισε στὸ νησάκι τῆς, ἀποφασισμένη νὰ μείνῃ ἐκεῖ γιὰ πάντα...

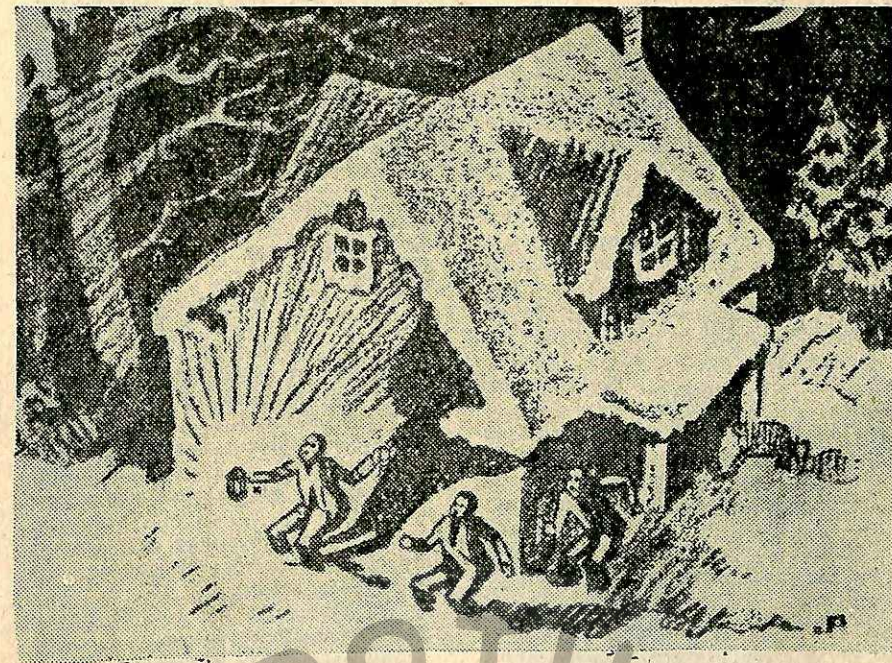
ΣΟΥΖΑΝΝΑ ΣΑΝΤΑΛ

Ὁ νέος ποὺ...τραβήχθηκε στὸν οὐρανὸ

Μιά παράξενη ἱστορία

Ἦταν παραμονὴ Χριστουγέννων τοῦ 1889. Εἰκοσι καλεσμένοι ἦταν καθεσμένοι γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ Τόμας Λέστερ ἰδιοκτήτου ἐπαύλεως τοῦ Σάουθ Μπέν, στὴν Ἰνδιάννα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἦσαν καὶ οἱ εἰκοσι πρό-

φορές. Καὶ κάθε φορὰ ἀλούσαν πρὸ ἀδύνατη, σὰν αὐτὸς ποὺ τὴν ἔδωζε, νὰ ἀνέβαινε ὁλόενα καὶ ψηλότερα. Ἀδίκαια ἔβλεπαν ὅλη τὴ νύχτα στὰ γύρω. Ὁ νέος δὲν βρέθηκε. Ἀπελπισμένος ὁ μικρὸς ὄμιλος ἐπέστρεψε σίτι.

Ἐφάσαν ὄρες μὲ φανούς...

σωπα σημαίνοντα τῆς περιφέρειας, δικηγόροι, γιατροὶ καὶ ὁ μεθοδιστὴς πάστορ, Ρέβερεντ Σάμουελ Μαλλεφί. Μὲ ἄλλους λόγους, δὲν ἦσαν πρόσωπα ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ μεγαλοποιήσουν τὰ παράξενα γεγονότα ποὺ διεραματίστηκαν ἐκεῖνη τὴ νύχτα.

Ὁ οἰκοδεσπότης, εἶχε ἕνα γυιό, ἡλικίας εἰκοσι ἐτῶν, τὸν Ὀλίβερ.

Κατὰ τὰς δέκα καὶ ἐνὶ ὅλοι μιλῶσαν εὐθυνα καὶ γελοῦσαν, ὁ πατέρας τοῦ Ὀλίβερ, εἶπε τοῦ γιου του νὰ πάῃ καὶ νὰ φέρῃ ἕνα κάδο νερὸ ἀπὸ ἕνα πηγάδι, ποὺ βρισκόταν σὲ ἀπόστασι ἐξομῆντα πέντε μέτρων ἀπὸ καί. Οἱ καλεσμένοι, θαυμάζονταν ἀργότερα ὅτι ὁ Ὀλίβερ ὑπήκουσε ἀποθύνοντα στὸν πατέρα του καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ τὸ πόσιον κατσοφισμένο. Δὲν περῶσαν, ὅμως, πέντε λεπτά καὶ διαπεραστικὲς κορυφὲς ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πηγαδιοῦ. Τὰ γέλια καὶ οἱ ὁμιλίες ἐπαύσαν ἀμέσως μέσα στὸ σπίτι. Ὁ πατέρας τοῦ νέου ἀκολούθησεν καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους γύρισε ἐξω φωνάζοντας:

— Ὀλίβερ, ποῦ εἶσαι;

Οἱ ὑπὸ φῶτος φώτισαν μὲ φανάρια τὰ γύρω ἀπὸ τὸ πηγάδι, ἀλλὰ δὲν εἶδαν τίποτε. Πρὸς μεγάλη τους ὥς ἐκπληξῇ ἄκουσαν τὴν φωνὴ τοῦ νέου νὰ λέγῃ πάλιν ἀπὸ τὰ κεφάλαια τους:

— Βοήθεια! Μὲ ἀρπάξανε!

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἐπανελήφθη πολλὰς

Τὰ ἀρχεῖα τοῦ Φόρτ-Γουάιτς, περιέχουν τίς καταθέσεις ποὺ ἔγιναν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Χίρλς τοῦ Σικάγου ἀπὸ τὸν πάστορα Μαλλεφί, καὶ ἀπὸ ἄλλους μάρτυρας, ἀπολύτως ἀξίους ἐμπιστοσύνης, τῆς παράξενης ἐκείνης ἀπαγωγῆς.

Ἀν ὁ Ὀλίβερ εἶεν ἀπαιθῇ ἀπὸ κανένα ποὺ γινώριζε, δὲν θὰ ἔλεγε τὸ ὄνομα του, ἀντὶ νὰ φώναζε ἀπλῶς: Μὲ ἀρπάξανε. Τὸ γεγονός δὲ αὐτὸ δὲν πείθει ὅτι ἀπῆλθε ἀπὸ ἕνα ζῶο, ἢ ἀπὸ κανένα ὑπερφυσικόν ὄν. Καὶ ὅπως δὲν ὑπῆρχαν γύρω οὔτε δέντρα ὑψηλὰ οὔτε σπίτια καὶ ἡ φωνὴ ἐρχόταν ἀπὸ ψηλά, ὑπετέθη ὅτι θὰ τὸν πῆρε ἡ ἀγκυρα κανονοῦ παραπικροῦ ἀεροστάτου, ποὺ εἶχε πέσει γιὰ λίγο καὶ ἀνυψώθη κατόπι πάλι στοὺς αἰθέρας.

Ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ ὑπόθεσις ἀπεδείχθη ἀβάσιμη.

Ὁ πατέρας τοῦ νέου ἐδημοσίευσε τότε ἀγγελίες σ' ὅλες τίς ἐφημερίδες, προσπαθώντας νὰ βρῇ τὰ ἴχνη τοῦ εξαφανισθέντος. Ἀπαντήσεις πῆραν πολλές, ἀλλὰ καμμιὰ τους δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὴν ἄλλη.

Ἐνας ἰσχυρῆς ὅτι τὸν εἶδε νὰ ἀλητεύῃ στὸ Τέξας. Ἐνας ἄλλος τὸν συνήντησε ὑπάρχον στὴν Νέα Ὑόρκη. Κάποιος τρίτος, ὁδηγὸ λεωφορείων στὸν Καναδὰ κ. οὐ κ. Στὴν πραγματικότητά ὅμως, ἡ τῶν τοῦ νεαροῦ Λέστερ, ὑπῆρχε καὶ παραμένει ἀληθινὸ μυστήριον.

ΟΥΪΣΤΟΥΣ ΜΑΖΟΡ

'Η όνειρομαντεία συγχρονίζεται. Τί λέγει ένας : Νέος 'Ονειροκρίτης

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου.)

Αν δήτε ότι ανεβαίνετε σκάλα, ή ύπομονή σας θα στεφθή από την επιτυχία.

"Αν δήτε ότι κατεβαίνετε την σκάλα, ή επιτυχία της επιχειρήσεώς σας, θα κινδυνεύση να μετατραπή σε αποτυχία.

"Αν πέφτετε από σκάλα, θα αποτύχετε τελείως.

"Αν δήτε αστραπή προς τα δεξιά σας, θα έχετε θριαμβευτική επιτυχία.

"Αν ή αστραπή είναι προς τα αριστερά, σας απειλεί κάποιο κακό.

"Αν δήτε έκλειψη ήλίου, θα κινδυνεύσετε με θάνατο.

"Αν δήτε έκλειψη σελήνης, θα πάθετε σοβαρά νευρασθένεια, ή θα αποτύχετε στις δουλειές σας.

"Αν δήτε σκίυρο, θα έχετε πιστή φίλιζ.

"Αν δήτε έλέφαντα, θα νικήσετε άσφαλώς.

"Αν δήτε ότι παχύνετε, σημαίνει ότι θα έχετε άφθονιαν και ευημερίαν.

"Αν δήτε ότι περτίζετε γε ένεδρα, θα σας προδώσουν και επικίνδυνον τρόπον.

"Αν δήτε σμαράγδι, θι επιτύχετε πνευματικώς.

"Αν δήτε δάνειο θα χρίσετε χρήματα.

"Αν δήτε λιθίν, θα έχετε ειρήνη καί προστασία.

"Αν δήτε μελάνι, θα τήρατε μια ελδηση που δεν την περιμένετε.

Το παιδί είναι ως ένόπιον πότε καλό και πότε κακό σημάδι.

"Αν δήτε παιδί άσχημο, θα έχετε κογενειακή επιτυχία.

"Αν δήτε παιδί άσχημο, θα έχετε στενωόριες και φασαρίες.

"Αν δήτε ότι τιμωρείτε παιδί, θα επαναρρωθή μια άδικία.

"Αν δήτε παιδί άρρωστο, θα σας κάνουν προτάσεις όχι έντιμες.

"Αν δήτε παιδί νεκρό, θα έχετε χωρισμούς και λύπες.

"Η κόλασις, είναι σημάδι πολύ κακό (φυσικά). Θα πέσετε θυμα οχδουσιών, και θα διατρέξετε κινδύνους.

"Η άπαγωγή, σημαίνει έρωτικην ή άλλην— επιτυχίαν.

"Αν δήτε ένθους, σημαίνει, ότι πρέπει να δυσπιστήτε γιατί ή δυσπιστία σας αυτή θα σας είναι σωτήρια.

"Αν δήτε έντασιασμό, θα παντρευθήτε προσεγώς." Αν είστε παντρεμένος θα παντρευθή ένας από τους δικούς σας.

"Αν δήτε ότι σας θάβουν, θα κατασταφώτε ή θα περάσετε μια μεγάλη άρρώστεια.

Το σπαθί είναι επιτυχία και νίκη.

"Αν δήτε να σας τσιμπά άγκάθι, θα δοκιμάσετε πιέσεις.

"Αν άφαιρήςτε άγκάθι, θα άπαλλαγήςτε από ένα βάρος και από φροντίδες.

"Αν δήτε καρφίτσα να σας τσιμπά, θα πληγωθήτε στον έγωισμό σας.

"Αν δήτε να θγάξετε καρφίτσα, θα επαναρρωθή το άδικο που σας έγινε.

"Αν δήτε πνεύματα, θα έχετε ειρήνη και προστασία.

Αν δήτε άστρα με ώχρό φώς, θα έχετε φτώχεια.

"Αν τα άστέρια είναι λαμπερά, ή τύχη σας θάνει καί αυτή το ίδιο.

"Αν δήτε διάττοντας, θα πραγματοποιηθούν τα όνειρά σας.

"Αν δήτε άστέρια να σβύνουν, θα πενήθησετε σύντομα.

Τά δώρα, είναι πάντα άσφάλεια χρημάτων.

"Η έξορία, αισθηματική απογοήτευσις, οής.

"Αν δήτε διανομέα ταχυδρομικό στον ύπνο σας, τότε θα πάρετε την άλλη μέρα γράμμα.

"Αν δήτε πείνα και λιμό θα διατρέξετε σοβαρώτατο κίνδυνο.

"Αν όνειρευθήτε οικογένεια, θα έχετε ευτυχία και ευημερία.

"Αν δήτε φάντασμα λευκοφωμένο, θα απολαύσετε υγεία και ευτυχία και θα επιτύχετε στις δουλειές σας.

"Αν το φάντασμα είναι μαυροφωμένο, θα θλιβήτε, θα εξαπατηθήτε ή θα πενήθητε.

"Αν το φάντασμα μιλά, θα σας δώσουν μια πολύτιμη συμβουλή την όποιαν πρέπει να ακολουθήσετε.

"Αν δήτε φάντασμα ντυμένο, σας απειλή σοβαρά άρρώστεια.

"Αν το φάντασμα είναι νεκρό, θα ζήσετε πολλά γρόνια και ευτυχισμένος.

"Αν δήτε πολλά μαζί φαντάσματα, θα περάσετε ταυτοχρόνως ίσως και πείνα...

"Αν δήτε ότι σηκώνετε φορτίο, οι κόποι σας θα άνταμειωθούν.

"Αν δήτε πολύθρόνα, θα αλλάξετε θέση.

Αν δήτε νεράδα νέα και ώρεια, ή πόθοι σας θα πραγματοποιηθούν.

"Αν δήτε νεράδα γρηά και άσχημη, θέλουν το κακό σας.

"Αν δήτε γυναίκα με λευκά, περιμένετε ένα ευτυχές γεγονός.

"Αν δήτε γυναίκα με μαύρα, θα έχετε προσεγώς άρρώστεια.

"Αν δήτε γυναίκα γυνή, θα δοκιμάσετε παθητικότητας έρωτας.

"Αν δήτε έγκυο γυναίκα, θα έχετε άφθονία και ευημερία.

"Αν δήτε πολλές μαζί γυναίκες, θα σας γελάσουν θα σας προδώσουν και θα έχετε καυγάδες, (φυσικά!...).

"Αν δήτε παράθυρο άνοιχτό, θα έχετε εύκολη επιτυχία.

"Αν το παράθυρο είναι κλειστό, θα άποσπώρητε έναν κίνδυνο.

"Αν είναι σπασμένο, θα υπερπηδήσετε εμπόδια.

Αν δήτε πέταλο αλόγου, θα κάνετε εύχρηστο ταξίδι.

"Αν δήτε σίδερο που σιδηρώνουν, θα έχετε οικογενειακή ευτυχία.

"Αν δήτε σίδερο πυρωμένο στη φωτιά, θα μπλέξετε σε επικίνδυνες επιχειρήσεις.

"Αν δήτε φωτιά να καίη, κίνδυνος.

"Αν δήτε φωτιά σβυσμένη, κατάπτωσις, έρείπιζ.

"Αν ανάβετε φωτιά, περιμένετε κανένα σοβαρό γεγονός.

"Αν ή φωτιά καπνίζει μόνον, τότε θα έχετε φασαρίες και καυγάδες.

"Αν φωτιά δεν καπνίζει, θα έχετε κέρδη και χαρές.

"Αν δήτε πυρκαϊά, θα αισθανθήτε μεγάλη χαρά.

Φύλλα γλωρά άν όνειρευθήτε θα πραγματοποιήσετε τα σχέδιά σας.

"Αν δήτε φύλλα ξερά, θα περάσετε σοβαρά άσθένεια.

"Αν δήτε κουκιά, θα διατρέξετε σοβαρό κίνδυνο.

"Αν δήτε ξερά σūκα, ό έρωας σας θα μαραθθ.

"Αν δήτε κλωστή, θα έξασθενήση ή δραστηριότης σας.

"Αν δήτε κλωστή σε καρούλι, θα έχετε δεσμών διαρκείας.

"Αν δήτε κλωστή να σπάνη, άπειλή θανάτου.

"Αν ή κλωστή είναι μπερδεμένη, θα ένετε να καταβάλλετε μεγάλη προσπάθεια.

Τά άνθη πότε είναι κακός και πότε καλός οίονός.

"Αν δήτε π. γ. άνθη λευκά, θα έχετε πένθος.

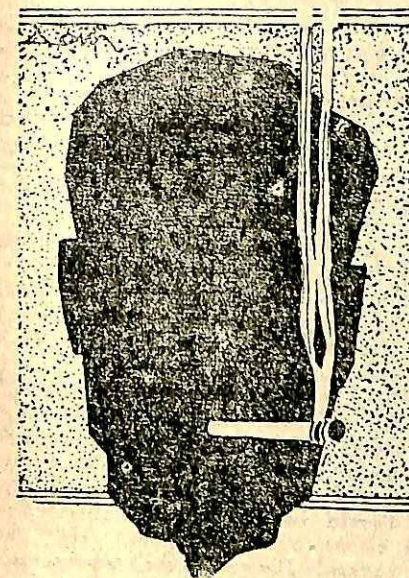
"Αν δήτε άνθη μαύρα, θλίψεις και θάνατοι.

"Αν δήτε άνθη κόκκινα, προσεχής θεραπεία.

"Αν δήτε άνθη φρέσκα, θα διασκάδατε σε έξοχή.

"Αν δήτε άνθη κόκκινα, προσεχής μάσατε άπογοητεύσεις, θα ξεχασθήτε.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον
ΕΝΑ ΚΟΣΜΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

Η ΑΦΡΟΚΡΕΜΑ του Λονδίνου είχε συγκεντρωθή εκείνο το βράδυ στην βίλλα του ναυπηγού σέρ "Οσβαλντ Κέιλερ, στο γραφικό προάστιο Ντάινλεικ, όπου ο άριστοκράτης αυτός, γένος πατριαρχικής οικογενείας, τελούσε τους γάμους του με την χαριτωμένη μίς Ρούθ Στήν, μοναχονόρη του ευπατρίδου Ρέτζινάλδ Στήν, ό οποίος είχε διακριθή ως άριστοστής εις την Αίγυπτον και ακολουθούσε εις τας "Ινδίας.

"Η μεγαλοπρεπής βίλλα είχε καταλλήλως διακοσμηθή και παρουσιάζε καί το φαντασμαγορικό. Στις μεγάλες της αίθουσες κυκλοφορούσαν τζέντλεμαν με μεγάλα όνόματα και γυναίκες που λαμποκοπούσαν από ομορφιά, διάθεση, ζωηρότητα και θαρρύτητα κοσμήματα.

Σε μια μικρή αίθουσα, μεταξύ αιθούσας χορού, και μπουφέ, καταλλήλως διακοσμημένη και έπιπλωμένη, είχαν έκτεθη τα θαρύτεια δώρα των συγγενών και φίλων του ζηλευτού ζεύγους. Μολονότι το καθένα από τα δώρα αυτά αποτελούσε μια περιουσία, ό άριστοκράτης "Οσβαλντ Κέιλερ δεν τα είχε εκθέσει μέσα σε βιτρίνες. Αυτό θα ήταν άνάμοστο. Οι προσκεκλημένοι ήταν έλοι ένας κι ένας καί, άν τα έκλεινε μέσα σε χρυσάλλινες βιτρίνες, το πράγμα θα σχολιαζόταν. Τα άρράδιασε επάνω σε τραπέζια μαζί με σπάνια λουλούδια και άνέθεσε σε έναν από τους υπαλλήλους του μεγάρου του με λιθόρεα, να μην άπομακρυνθί άπ' την μικρή αυτή αίθουσα, όχι τόσο για να προσέχη τα θαρύτεια δώρα, όσο για να δίνη μερικάς εξηγήσεις στους προσκεκλημένους που πού εισήρχοντο για να τα θαυμάσουν.

Είπαμε ότι το καθένα από τα δώρα αυτά, αποτελούσε και μια περιουσία, μικρή ή μεγάλη. Εξαφώριζε ώστόσο ένα, το δώρο του ευπατρίδου Ρέτζινάλδ Στήν προς την μοναχονόρη του Ρούθ. Ήταν ένα "Ινδιάνικο πλατινένιο διαγυλίδι, άριστοόργημα τέχνης μεγάλου και ύπομονητικού "Ινδού καλλιτέχνη, ό οποίος, για να τό άποπερατώση χρειάσθηκε ένα έλδκληρο έξάμηνο. "Η δουλειά του ήταν τόσο λεπτή, ώστε ό καλλιτέχνης δεν μπορούσε να τό επάξεργασθί περισσότερο του τετάστου της ώρας ήμεροσπίως, έρογασμένος δέ με ισχυρό μεγεθυντικό φακό. Μπριγιάν διαφόρων άπονοήσεων σημάτιζαν κίνησες πάνω άπό ένα μοναδικό

Τά κατορθώματα του Λωποδύτη Φάντασμα

'Η λύσσα του Τσάο-τσέν

ατόν κόσμο μονόπετρο, που κάποτε είχε δοικήσει ένας θαύματος και πανίσχυρος μαγαργιάς στον Ρέτζινάλδ Στήν, όταν αυτός είχε κάνει την πρώτη του έπιανεψη στο παραμυθένιο ανάκτορο του "Ινδού μεγιστάνος, ως άριστοστής της Μεγάλης Βρεταννίας. Τώρα, ό ευπατρίδης Ρέτζινάλδ Στήν, το δώρο, στην μοναχονόρη του, έπ' ευκαιρία των γάμων της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον
ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΕΘΙΜΟ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ

Την τελετή της στέφους θα έδεχόταν ένα ωραίο έθιμο της "Αγγλικής άριστοκρατίας που επαναλαμβάνεται κάθε φορά που τελείται άριστοκρατικός γάμος, ό πλειστηριασμός του πρώτου φιλιού της νύφης υπέρ ενός όποιονδήποτε φιλανθρωπικού σκοπού. Άυσως μετά την στέφι, πριν άκόμη ό γαμβρός σιλήση την νύφη, ή νύφη τοποθετείται στην έσπίλισσα σε ένα φωτείγ, έχοντας δίλογυρά της τους συγγενείς της και αρχίζει με όλους τους κανόνες, ό πλειστηριασμός του πρώτου της φιλιού! "Εκείνος που θα προσφέρει το μεγαλύτερο ποσό, κερνι το δικαίωμα να την σιλήσει πρώτος, το δε ποσό διατίθεται υπέρ ενός φιλανθρωπικού σκοπού, όπως είπαμε και πιο πάνω. "Εννοείται ότι στον πλειστηριασμό λαμβάνει μέρος και ό γαμβρός και έτσι, το πράγμα λαμβάνει εύθυμο πείσμα!

"Η τελετή της στέφους πλησίαζε στο τέλος της, όταν ένας ροδοκόκκινος και παχύσακος άνδρας άκαθόριστης ηλικίας που χάζεσε στον πρώτο κύκλο, έννοιωσε ένα χέρι να περνά σιλικά στο μπράτσο του καί, στρεφόμενος ξαφνιασμένος, αντίκρυσεν έναν νεό με γελαστή φυσιογνωμία και άόληπτο παράστημα.

— Σί! "Εδώ!

— Αυτό σε παραξενεύει φίλτατε ένσπένκτω Σούμερ; Βρίσκομαι στον κύκλο μου... άν δεν έπαφες να με θεωρής άριστοκράτη.

— Κάθε άλλο φίλτατε Μάρτεν Ντάλ.

"Οχι! μόνο δεν έπαφα να σε θεωρώ άριστοκράτη αλλά θα ήθελα και να σε συμβουλέψω να μη ξεγνης πως είσαι άριστοκράτης.

— Και σύ; Πώς έδω; "Ομολογώ πως δεν συνιζόμενα να σε συναντήσω.

— Και βέβαια! Πώς μπορούσε να σ' αναπαύης τέτοιο πράγμα! "Εγώ δεν είμαι άριστοκράτης.

— Δεν έννοω αυτό ένσπένκτω.

— "Εν πρώτοις, σε παρακαλώ να μη μου δίνης τον τίτλο μου απόψε. "Οχι! γιατί αυτός δεν με τιμά, αλλά, νά! "Ελαβα το θάρρος ή την άνάδειτα να άυτοπροσκληθώ και έγω λόγους να θέλω τό ένδοξο. Πού ξέρεις τί μπορεί να νίκη έδώ μέσα από τη μια στιγμή στην άλλη; Κυκλοφορούν τόσες φήμες γυναικες! Άνωσούνται τόσα κολλίς και τόσα σχολαστικά που κοίτονται με μια γουστή τούχα από τα αυτιά ώραίων γυναικών! "Ο πειστικός μπορεί άξιδόνα να έμπνεύσει και

μιά περιπέτεια σε κανένα "Λωποδύτη Φάντασμα! Δε βρίσκες;

— Ούμ... χμ... Ξέρω τό... Μπορεί και νάχης δίκιο... Δε λέω... ό πειρασμός.

Αλλά ή τελετή της στέφους τελειώνει σίτοτε. Θα λάβης δέδωτα μέρος στον πλειστηριασμό...

— Άστείρευται! Στην τιμή που θα σθώσι αυτό το φιλι, δεν θάναι φιλι. Θα νά... μαγαριά! "Υστερα, είναι καί καί άλλο. Μεταξύ μας Μάρτεν. Τό μεσημέρι... έσγαπα σκορδαλιά!

"Ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ άπομακρύνθηκε χαμογελώντας και ύστερα ά

μακρύνθηκε χαμογελώντας και ύστερα ά

"Ο Μ. Ντάλ άπομακρύνθηκε χαμογελώντας.

πο λίγα λεπτά, άρχισε ό περίφημος πλειστηριασμός, συνοδευόμενος από γελιές, πεισμα, λογοπαίγνια, ψιθυριστά κουσούμπιό. Οι προσκεκλημένοι άποσκούσαν πιά μια μάζα. "Οσοι δεν ήταν στον πρώτο κύκλο καθόνονταν στις μύτες για να παρακολουθήσουν τις φάσεις της πεισματικής σκηνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον
Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ ΠΑΙΞΙΟΔΟΤΕΙ...

Ξαφνικά, ό ένσπένκτω Σούμερ που στοιωγμένος παρακολουθούσε άκατάστατα την σκηνή, έλλαξε ύφος και γούμα, στράφηκε προς όλες τις

ΣΕΡΓΙΟΣ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟ-
ΛΟΓΙΑΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η χήρα Κα Ντεβαρέν, πλούσιονό-
τη, επιχειρηματίας και διουήχανος, τοῦ
Παρισιού, ἔχει δύο κόρες, τὴν Μισελίν
καὶ τὴν Ζάν. Τὴν τελευταία αὐτὴ τὴν
εἶχε υιοθετήσει προτοῦ καμὴ τὴν Μισε-
λίν. Ἡ Κα Ντεβαρέν, εἶχε στὰς ἐπιχει-
ρήσεις τῆς καὶ ἕνα μηχανικό, τὸν Πιέρ,
ἕνα νέο μὲ εὐρύτατο μέλλον, τὸν ὁποῖον
συμ-αθοῦσε πολὺ, καὶ τὸν ὁποῖο ἀρρα-
θωνίσσε με τὴν Μισελίν, αὐτὴ θυώ, δὲν
τὸν ἤθελε τὸν γάμο αὐτό, τοσοῦτω μάλ-
λον ὅσο ἔχει σχετισθῇ με τὸν νεαρό πρί-
γκηπα Σέργιο Πανίν, τὸν ὁποῖο εἶχε
γνωρίσει ἡ ἀδελφὴ τῆς Ζάν ἀπὸ Λονδίνο
καὶ με τὸν ὁποῖο συνεδεθῇ ἀποθραυστικῶς.
Με τὸν πρίγκηπα ὅμως εἶναι ἐρωτευμέ-
νη καὶ ἡ Ζάν, ἡ ὁποία στὸ τέλος παν-
τρεύεται τὸν ἡλικιωμένο Τραπεζίτη Καί-
βρολ.

Παρὰ τοὺς δύο θυώ, αὐτοὺς γάμους
ἡ κατάσταση δὲν ἀλλάζει οὐσιαστικῶς.
Ἡ Ζάν ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγαπᾷ τὸν Σέρ-
γιο, γι' αὐτὸ ὅταν τὸ πρίγκηπικὸ ζεύγος
πηγαίνει στὴ Νίκαια, τὸ ἀκολουθεῖ καὶ
τὸ ζεύγος Καίβρολ. Ἀνήσυχη ἡ Κα
Ντεβαρέν φεύγει καὶ κείνη συνοδευ-
ομένη ἀπὸ τὸν Μαρσέτλ. Ἐκεῖ ἡ Κα
Ντεβαρέν παίρνει κατὰ μέρος τὴν Μι-
σελίν, καὶ συγκαταλαμβάνει τῆς ἐπιστῆ-
την προσοχῇ. Αὐτὴ θυώ, τῆς δηλώνει
ὅτι ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν Σέρ-
γιο. Ἡ Ζάν στὴν ὁποία καταφεύγει ὁ
Σέργιο, ἀπ' αὐτὸ ἡ Κα Ντεβαρέν τῆς ἐξο-
μολογεῖται τὰ πάντα καὶ ἡ Κα Ντεβαρέν
τῆς ὑπόσχεται νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ βγῇ
ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο. Θὰ τὴν πάρῃ νὰ φύγῃ
μακριά. Ὅταν θυώ ἔμεινε μόνη ἡ Ζάν
ὁ Σέργιο ποὺ ἦταν κοιμημένος μέσα στὸ
δωμάτιο καὶ τὰ ἄκουσε ὅλα, βγαίνει καὶ
τῆς κἀνῃ μὴ καίνουριαν ἐρωτικὴ ἐξο-
μολόγησι. Μονομιὰς στὸ τέλος ἡ Ζάν ἀ-
φήνεται στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ Μισελίν
θυώ καὶ ὁ Πιέρ, ὑπῆρξαν μαρτυροὺς
τῆς σκηνῆς αὐτῆς. Ἡ Μισελίν προ-
νέει ἀλλὰ δὲν ἀντὶ τὴν Πιέρ νὰ κἀνῃ
τὸ παλαιό. Ἀγαπᾷ πάντα τὸν Σέργιο.
Σὲ λίγο θυώ, ἐμφανίζεται ὁ πρίγκηψ
καὶ ἐνφ' ἡ Μισελίν φεύγει, ὁ Πιέρ δὲν
ἀντὶ καὶ τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι τὰ εἶ-
δε ὅλα. Ἐπακολουθεῖ μὴ ζωηρὴ σκηνὴ
καὶ στὸ τέλος ὁ Πιέρ ὑποβάλλει τοὺς ὁ-
ρους του. Ὁ Σέργιο, δὲν θὰ ζανανογιή-
σῃ τὴν Ζάν διανοητικῶς, ὅλη νὰ νύνη
μαζί του. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μισελίν ζη-
τάει τὴν γὰρ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς νὰ ἐπι-
στῇ στὴν Παρίσι ὅταν ἐπιστρέψῃ ἡδὴ
ἡ Κα Ντεβαρέν. Ὁ Σέργιο συγκατανεύ-
ει καὶ τὴν ἄλλη ἐβδομάδα φεύγουν. Στὸ

Παρίσι ἡ ζωὴ συνεχίζεται σὺν νὰ μὴ
συνέβη τίποτε. Ὁ Σέργιο, ἐπιωφελοῦ-
μενος καὶ ἀπ' τὴν ἀπουσία τοῦ Πιέρ σ'
ἕνα ὄρυξο, συναντᾷ συχνὰ ἐξω με-
τὴν Ζάν, σ' ἕνα σπιτάκι ποὺ τῆς εἶχε ἐ-
πιπλώσει. Ὑστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ θυώ, οἱ
δύο ἐραστές ξεθαρεύουν καὶ ἀρρίζουν
τοὺς μοναχικοὺς περιπάτους στὴν ἐξοχή.
Σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς περιπάτους τὸν
θυώ βλέπει ἡ Κα Ντεβαρέν ποὺ ἐπέστρε-
ψε ἀπὸ τὸ Σαιν Κλό.

Οἱ δύο ἐρασταὶ τὴν βλέπουν καὶ αὐτοὶ
καὶ τρέχουν στὸ αὐτοκίνητό τους. Ἡ Κα
Ντεβαρέν καταταραχμένη ἐπιστρέφει στὸ
Παρίσι λίγο μετὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ
ζεύγους. Πηγαίνει ἀμέσως καὶ βρίσκει
τὸν Σέργιο στὸν ὁποῖο κατόπιν ζωηροτά-
της σκηνῆς, δηλώνει ὅτι τοῦ κόβει κάθε
πίστωσι καὶ ὅτι στὸ ἐξῆς ὁδὸν νὰ κἀνῃ
μαζί της. Κατόπι ἀπ' αὐτὸ, πηγαίνει καὶ
βρίσκει τὸν Καίβρολ, σὺν ὁποῖον ἐπίσης
συνιστᾷ νὰ κόβῃ κάθε οικονομικὴ ἐνίσχυ-
σι στὸν Σέργιο. Ὅταν ἔφυγε ἡ Κα Ντε-
βαρέν, ὁ Μαρσέτλ, στὸ γραφεῖο τοῦ ὁ-
ποῖου ἔγινε ἡ τελευταία σκηνή, μιλάει
μετὴν Καίβρολ. Ὁ Μαρσέτλ τοῦ λέγει:
— Ἄν ζούσαμε σ' ἄλλη ἐποχῇ, δὲν θὰ
μοῦ φαίνόταν καθόλου παράξενο ἂν μαθαί-
ναμε κάποιον πρῶτ' ὅτι βρεθῆκε κάποιον τὸ
πτώμα τοῦ πρίγκηπος.

20ον

ΕΝ μιλάτε στὰ σοβάρ, εἶπε ὁ
Καίβρολ με ἀμφιβολία.
— Μιλάω πολὺ πρὸ σοβάρ
ἀπ' ὅτι μπορεῖτε νὰ φαντασθῆ-
τε, συνέχισε ὁ Μαρσέτλ. Καθὼς γνωρίζε-
τε θυώ, ζοῦμε στὸν 20ον αἰῶνα καὶ δὲν
ἐπιτρέπεται νὰ χρησιμοποιῇ κανεὶς τὰ
αγκυρία ἢ τὰ δηλητήρια μετὰ τὴν ἰδίαν εὐ-
κολία ποὺ τὰ μετρημαζώντουσαν κάποι-
τε. Γι' αὐτὸ ἀναγκάζονται οἱ ἄνθρωποι
ποὺ δὲν ἀλλοφρονεῖνται, νὰ ζοῦν σὺν
τὸν σκόλο μετὰ τὴν γάτα, μέχρις ὅτου ἐρ-
χεται ὁ φυσιολογικὸς θάνατος νὰ τοὺς
ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριο αὐτό. Τότε
χαρίζουν ἐπάνω στὴν πλάκα τοῦ τάφου
τὴν γραφὴ: «Στὴν ἀγαπητὴ μου πεθερά»
ἢ «Στὸν ἀγαπητό μου γαμβρό».

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχετε βρεξή γιὰ
ἀσπεία.
— Ἐγώ; Θέλετε νὰ κἀνετε μὴ πρῶ-
της τάξεως δουλειά; Προσπαθήστε νὰ
βοηθεῖτε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ ἀνελθῇ καὶ
νὰ ἀπαλλάξῃ μὴ πάντα τὴν κυρία Ντε-
βαρέν ἀπὸ τὸν γαμβρό της. Ἄν ἐπιτύχῃ
σὰς ὑπόσχεσιν καὶ βῇ καὶ στοίχημα ὅτι
ἡ οἰκοδόμησις θὰ πληρώσῃ με μεγάλη
τῆς εὐχαρίστησις ἕνα ἐκατομμύριο. Μοῦ
φαίνεται περιεργὸ πὼς δὲν τὴν γνωρίζε-

τε καλύτερα τὴν κυρία Ντεβαρέν, ἐφό-
σον μπαίνετε τὸσα χρόνια τώρα μέ-
σα στὸ σπίτι. Σὰς τὸ λέω καὶ θυμηθῆτε
το. Ὑπάρχει μεταξύ τους θανάσιμος μίσος
καὶ κάποτε θὰ φάῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.
Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο; Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω.
Ἔχουν κι' οἱ δύο τίς ἴδιες πιθανότητες.

— Τί νὰ κάνω, θυώ, ἐγώ σ' αὐτὴν
τὴν ὑπόθεσι, εἶπε ὁ Καίβρολ. Ὁ πρίγ-
κηψ ὑπολογίζει στὴν ὑποστήριξή μου.

— Πηγαίνετε νὰ τοῦ πῆτε νὰ πᾶψῃ
νὰ ὑπολογίσῃ.

— Ὅχι. Προτιμᾷ νὰ ἐρῇ αὐτὸς στὸ
γραφεῖο μου. Θὰ τοῦ τὸ πᾶ πρὸ εὐκολα
ἐκεῖ. Ἀντίο Μαρσέτλ.

— Ἀντίο κυρία Καίβρολ. Δὲν μοῦ εἶ-
πατε, θυώ, ποῖος νομίζετε ὅτι θὰ ἐπι-
κρατήσῃ.

— Πρὶν ἐκφρασθῇ γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ
τὸν ἄλλον θέλω νὰ ξέρω με τίνας τὸ μέ-
ρος εἶναι ἡ πρὶγκήπισσα.

— Βλέπω ὅτι σὰς ἐνδιαφέρουν πολὺ οἱ
κυρίες, εἶπε πονηρὰ ὁ γραμματεὺς τῆς
κυρίας Ντεβαρέν.

— Ὁ Καίβρολ γέλασε μισοκολακωμέ-
νος ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ καὶ βγήκε ἀπὸ
τὸ γραφεῖο. Ὁ Μαρσέτλ κάθισε τότε στὸ
γραφεῖο του, πῆρε μπροστὰ του ἕνα ἐπι-
τολόγραφο καὶ ἄρχισε νὰ μονολογῇ συλ-
λογισμένως.

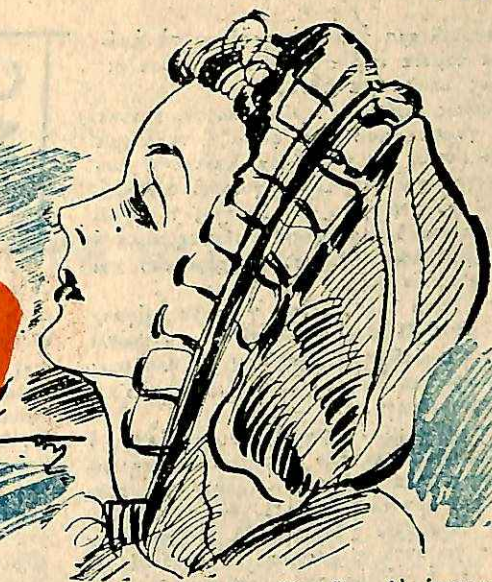
— Πρέπει νὰ γράψω τώρα στὸν Πιέρ
ὅτι ὅλα εἶναι ἐν τάξει, ἐδῶ. Ἄν ἤξερε
τὴν ἀλήθεια, εἶναι ἄξιος νὰ κινήσῃ νὰ
ἐρῇ ἐδῶ ἄρον-ἄρον καὶ νὰ κἀνῃ καμμιά
ἀνοησία.

Ἀρχισε νὰ γράφῃ.

Τὸ κτίριο στὸ ὁποῖο εἶναι ἐγκατεστη-
μένα τὰ γραφεῖα τοῦ Καίβρολ δὲν πα-
ρουσιάζει καμμιά ἐξαιρετικὴ ἐμφάνισι.
Εἶναι ἕνα διπλοτοῦ σπιτί. Ἡ φάτσα του ἔ-
χει μαυρίσει ἀπὸ τὴν πολυκακία. Ἡ σκά-
λα ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ἐπάνω πάτωμα εἶναι
στρωμένη με ἕνα στενόμακρο χαλί φα-
γωμένο ἀπὸ τὰ πατήματα τῆς πολυκα-
κίας πελατείας τοῦ τοραπεζίτη. Οἱ ἐσω-
τερικὲς πόρτες εἶναι τζαμένιες καὶ ὑπο-
ρεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς ἐπάνω τους διάφο-
ρες ἐπιγραφὰς τοῦ ἀκόλουθου περιεγρομέ-
νου. «Πληρωμὴ τοκομεριδίων» «Χρημα-
τιστηριακὴ ἐντολή». «Ἀνταποκριτὰ ἐ-
ξωτερικῶν» κ.λπ. Τὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο
τοῦ Καίβρολ βρίσκεται στὴν δεξιὰ ἄκρη
καὶ ἐπικοινωνεῖ μετὰ τὰ διαμερίσματα τῆς
κατοικίας. Τὰ πάντα εἶναι μέσα στὰ γρα-
φεῖα τοῦ Καίβρολ ἀπλά, σοβάρ καὶ ὑπ' ὀ-
ρίζουν τιμωρία. Ὁ Καίβρολ δὲν ἐνδια-
φέρθηκε ποτὲ νὰ ἐξωραίσῃ τὰ γραφεῖα
του γιὰ νὰ βῇ ἐστῆς στὰ μάτια τῆς
πελατείας του. Ὅταν ἄνοιξε τὴν τοραπε-
ζική του ἐπιχείρησι τὸ οἰκονομικὸν του
ζήτημα ἦταν περιορισμένο. Καὶ ὕστερα, ὅταν
προώδεσε ἡ δουλειά του, ὅταν αὔξησε ἡ
πελατεία του καὶ ἐμνήλωσαν τὰ κέρδη
του, ὅταν ἄρχισε νὰ διαχειρίζεται τερά-
στι ποσά, δὲν ἀλλάξε καθόλου τὴν συ-
νήθειές του.

ΠΑΝΙΝ

ΤΕΡΡ. ΟΝΕ

Ἐκεῖ, μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον,
ἀνάμεσα στὸ ἀδιάκοπο πῆγαινε κι' ἔλα-
τὸν ὑπαλλήλων καὶ τῆς πελατείας, ἤρθε
τὸ ἄλλο πρῶτ' ὁ Πανίν νὰ συναντήσῃ τὸν
Καίβρολ. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔ-
παιρνε ὁ πρίγκηψ τὸν κόπο καὶ τὴν ἐνό-
χλησι νὰ πᾶῃ ὁ ἴδιος νὰ βρῇ τὸν τραπε-
ζίτη. Συνήθως τὸν καλοῦσε. Τὸν ἐμπα-
σαν μέσα στὸ γραφεῖο με ἐνδείξεις ἐξαι-
ρητικῶς σεβασμοῦ. Τὸ ὄνομα τῆς κυρίας
Ντεβαρέν τὸν περιέβαλε κι' αὐτὸν με
τὸν φωτισμένο τοῦ πλούτου. Ὁ Καίβ-
ρολ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέση του καὶ πῆ-
γε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ. Ὁ πρίγκηψ ἤ-
ταν ἐκνευρισμένος ἀλλὰ ἔκανε τὸν ἀδιά-
φορο. Πῆγε καὶ κάθισε στὴν θέση τοῦ
Καίβρολ καὶ προσφέροντάς του τσιγάρο:
— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου, πῶς τὰ πᾶ-
τε; Περιμένω ἀπὸ χθὲς ἐκεῖνο ποὺ μοῦ
εἰχτε ὑποσχεθῇ.

Ὁ Καίβρολ τὸν κύτταξε ἀμήχανα.
Δὲν περιμένα ὅτι ὁ Σέργιο θὰ ἐμπαί-
νε μέσα στὸ θέμα τοῦ δανείου καὶ μάλι-
στα με τόσο ἀπαιτητικὸ τόνο.

— Νὰ σὰς πῶ...
Ὁ Σέργιο ποῦσε τὰ φρύδια του.
— Μήπως ξεγύσαστε τὴν ὑποχρέωσι
ποὺ ἀνελάβατε ἀπέναντί μου; τὸν ρώ-
τησε.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Καίβρολ με τρα-
πημένη φωνή σὺν νὰ ἤθελε μετὰ τὸν τρέ-
πο αὐτὸ νὰ κερδίσῃ
καὶ. Δὲν ξεγύσασα.
Ἀλλὰ συνήτησι
γὼς τὴν κυρία Ντε-
βαρέν.

— Καὶ τί σχέση
μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ συ-
νάντησις σας μετὰ τὴν
κυρία Ντεβαρέν μετὰ τὸ
δικὸ μας ζήτημα; Σὲ
τί μποροῦσε νὰ ἐπη-
ρεάσῃ τίς ἀποφάσεις
σας;

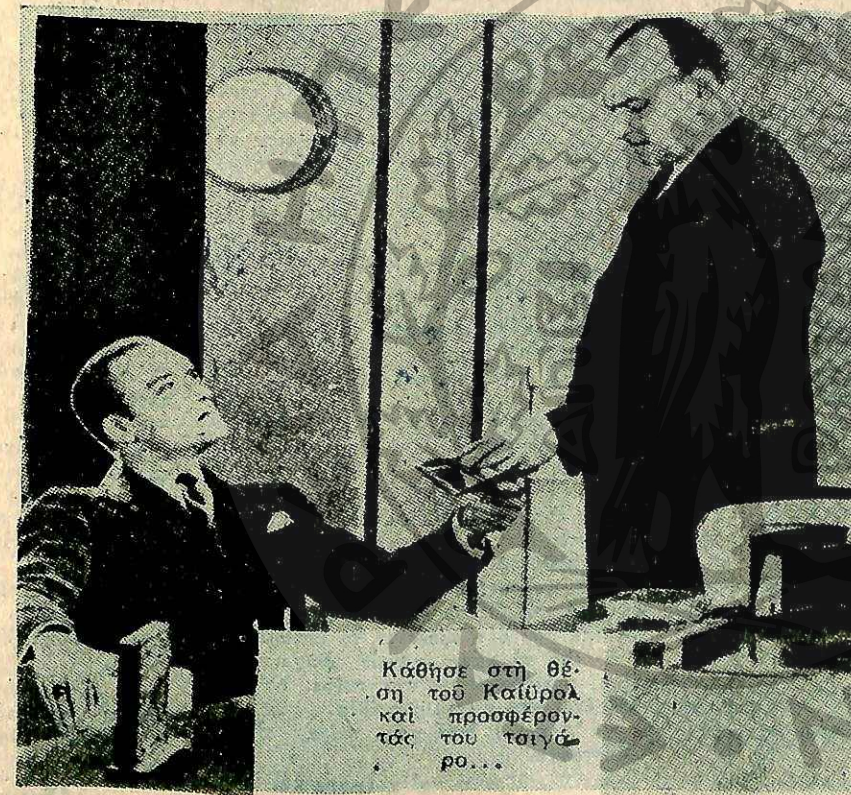
— Διάβολε. Τίς ἄλ-
λαξε ἐντελῶς εἶπε ζω-
ηρὰ ὁ Καίβρολ. Ἡ
πεθερά σας μοῦ δημι-
ούργησε μὴ φοβερὴ
σκηνὴ καὶ μοῦ ἀπη-
γύρεψε μετὰ τὸν πρὶν
κατηγορηματικὸ τρό-
πο νὰ σὰς δανείζω
στὸ μέλλον λεπτὰ.
Καταλαβαίνετε ἀγα-
πητέ μου πρίγκηψ
ὅτι ἡ θέσις μου ἀπέ-
ναντι τῆς κυρίας Ντε-
βαρέν εἶναι ἐξαρετι-
κὰ λεπτή. Ἐχει κε-
σάλα μετὰ στὴν
δουλειά μου. Πολὺ
σοβάρ κεφάλαια. Σ'
αὐτὴν χροστάω ὅλη
μου τὴν σκευερνὴ ὑ-
πόστασι. Αὐτὴ με ἔ-

κανε νὰ ὀρθοποδίσω. Δὲν μπορῶ νὰ φα-
νῶ ἀχάριστος καὶ νὰ ἐναντιωθῶ στὴς ἐ-
πιθυμίες της. Ἐλάτε σεις στὴν θέση μου.
Κοιτάζετε πόσο δύσκολο μοῦ εἶναι νὰ
πείθῃ νὰ πάρω ἀπόφασι ἢ νὰ δυσχεραίνω
σας ἢ νὰ μὴν ὑπακούσω στὴν κυρία
Ντεβαρέν.

— Λίανι περιττὸ νὰ κλαίτε, εἶπε ὁ
Σέργιο γελώντας περφορντικῶς. Κατα-
λαβαίνω πολὺ καλὰ τὴν στενοχώρια τῆς
Ἰύσας ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους ποὺ τοὺς
ἀρέσει νὰ τὰ ἔχουν καλὰ μετὰ τὴς γεω-
μετρίας. Εἶναι κι' αὐτὸς ἀέθλιος ἕνας
τετὸς νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ πράγματα.
Νὰ ἴσους θυώ ποὺ θὰ σὰς βγάλῃ ὁ τρι-
πος αὐτός.

— Πρίγκηπά μου, τὰς δεβαιώνω ὅτι
εἶμαι φοβερὸ στενοχωρημένος, ὡς καὶ ὁ
Καίβρολ. Ὁ δρόμος ποὺ ἐπαινοῦν ἡ συζῆ-
τησις δὲν τοῦ ἄρесе καθόλου.

— Σκεθῆτε, λιγάκι, συνέχισε. Δὲν
ἔρω τί τῆς ἔχετε κάνει τῆς πεθεράς
σας ἀλλὰ ἔχει γίνει ὁμοῖο μαζί της. Ἐγώ
στὴν θέση σας δὲν θὰ τὰ χαλοῦσα μετὰ τὴν

Κάθισε στὴ θέ-
σι τοῦ Καίβρολ
καὶ προσέρον-
τάς του τσιγά-
ρο...

κυρία Ντεβαρέν. Ἰσα-ἴσα, θὰ ὑποχωρῶ
σὰς μερικὰ καπρίτσια της. Τί τὰ θέ-
λετε. Οἱ γυναῖκες πᾶντονται μετὰ τὸ μέλι καὶ
ὄχι μετὰ τὸ ξύδι.

Ὁ Σέργιο σηκώθηκε καὶ διακόπτον-
τάς τον με μὴν ἀπότομη χειρονομία.
— Ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε ὡς τραπε-
ζίτης ἔχετε δικήν καὶ σὰς παραδέχομαι
ἀπολύτως. Ἀλλὰ ὡς ἡθικολόγος εἰσάστε
γελούς.

Καὶ χωρὶς νὰ πῇ τίποτε περισσότερο
ὁ Πανίν, πῆρε τὸ καπέλο καὶ τὸ υπα-
στούν του καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἀ-
φήνοντας τὸν Καίβρολ σὲ πολὺ στενόχω-
ρη θέσι. Προχωροῦσε στὸν διάδρομο
στοιχωροῦντας νευρικά τὸ μπαρστὸν
του. Τὸν θαρῆνιζαν ἕνας κρυφὸς θυμὸς
καὶ μὴ φοβερὴ ἀνησυχία.

Ἡ κυρία Ντεβαρέν τοῦ εἶχε στερέψει
με μὴ τῆς μὴν λέξη τὴν πηγὴ ἀπὸ τὴν
ὁποία ἀντλοῦσε ἐπὶ τρεῖς μῆνες τώρα τὰ
χορήματα ποὺ ζώδεσε. Ἐπρεπε τὸ ἴδιο
βράδυ νὰ πληρώσῃ ἕνα ματοπακτικὸ

χρὸς στὴν λέσχη
καὶ δὲν ἤθελε νὰ κα-
ταφύγῃ στοὺς γνω-
στοὺς τοκογλύφους
τοῦ Παρισιού. Κατέ-
βαινε τίς σκάλες θυ-
σιάζοντας σὲ βαθιὰς
σκέψεις. Πῶς νὰ βγῇ
ἀπὸ αὐτὴν τὴν δύσ-
κολήν θέσι; Νὰ πᾶ
νὰ συναντήσῃ τὴν κυ-
ρία Ντεβαρέν καὶ νὰ
συμβουλευθῇ μαζί της,
ὅπως τὸν εἶχε συμβου-
λεύσει ὁ Καίβρολ;
Ἀδύνατον. Γιὰ μὴ
στιγμὴ ἄρχισε νὰ με-
τανοῇ γιὰ ὅλας τίς
τελὲς σπατάλες ποὺ
εἶχε κάνει καὶ ποὺ
τὸν εἶχαν φέρει στὴν
σημειωρὴν του κατὰ-
στασι. Μετὰ τὸ εἰσό-
δημα ποὺ τοῦ εἶχε
παρῶσῃ ἡ πεθε-
ρά του θὰ μποροῦσε
νὰ ζῇ θανάσιμα. Εἶχε
πετάξῃ ὅμως τὰ λε-
πτά ἀπὸ τὸ παράθυρο
καὶ

το αποτέλεσμα ήταν να φράζουν τα άκοντα ταμεία από τα οποία αντλούσε δι-
αρκώς καινούργια πλούτη.

Καθώς διέσχισε την εξώπορτα άκουσε μια γνωστή φωνή να φωνάζει το όνομά του. Γύρισε και είδε τον Χέρτσονγκ που του χαμογέλυσε με το γνωστό κινιμα-
τικό του χαμόγελο. Ο Σέργιος τον χαι-
ρέτισε και θέλησε να προσπεράσει αλλά ο
επιχειρηματίας άπλωσε το χέρι του και
έφραξε τον δρόμο.

— Γιατί φεύγετε έτσι γρήγορα πρίγκι-
πά μου; Μήπως γεμίσανε το πορτοφόλι
σας και ροδώσατε μη σας το κλέψουν;
Χωρίς να θέλει ο Πανίν έκανε μιά αρ-
νητική κίνηση.

— Πώς; Δεν φαντάζομαι να έκανε ο
Καίσαρ αυτήν την απρέπεια να μη τι-
μίσουν την αίτησή σας! Αλλά... για στα-
θίσει... Δεν τα χαλάσατε γύρω με την κυ-
ρία Ντεβαρέν; Ποιος μου μίλησε αλ-
θινα γι' αυτό το ζήτημα; Άκουσα να λε-
νε ότι η πεθερά σας διηγόταν με δυνα-
τή φωνή όστε να την ακούν όλοι, πως
θα σας κόψη κάθε πίστωση... Και αν
κρίνω από την δυσχεστερημένη έκφραση
του πορτοφόλι σας, πρέπει να υποθέσω
ότι αυτός ο άνθρωπος ο Καίσαρ υπήκουσε
στις δυνάμεις της.

Ο Σέργιος προσπαθούσε να πη κάτι
άλλα του ήταν αδύνατον να διακόψει τον
χαίμαρρο των λόγων του Χέρτσονγκ. Έ-
κτος αυτού ο μεγαλοεπιχειρηματίας τον
κυστούσε με έναν παράξενο τρόπο σαν να
ήθελε να διαβάσει με τα μάτια του τις
εσωτερικές του σκέψεις ή να μαντεύσει
το περιεχόμενο του πορτοφόλιού του. Έν-
τελώς ασυνείδητα, ο πρίγκιψ έβαλε το
χέρι του επάνω στην τσέπη που είχε το
πορτοφόλι του σαν να ήθελε με τον τρό-
πο αυτό να κούψει την γυναικότητά του.

— Τι ιστορίες είναι αυτές που μου λέ-
τε, καθώθησε να πη επί πέλους με ένα
προσποιημένο γέλιο;

— Μα νομίζω ότι οι ιστορίες αυτές
πρέπει να σας ενδιαφέρουν εξαιρετικά, έ-
πλην της με φιλικό ύφος ο Χέρτσονγκ. Έ-
λθετε. Μιλήστε μου με ειλικρίνεια. Άρ-
νήθηκε ο Καίσαρ να σας δώσει χρήμα-
τα; Είναι τιποτένιος. Πόσα σας χρεώ-
ζονται; Σας φθάνουν εκατό χιλιάδες φρά-
γκα;

Έδραζε από την τσέπη του ένα χαρ-
νέ με τσέκ, συμπλήρωσε μερικούς αριθ-
μούς, έκοψε ένα τσέκ και το πρόσφερε
στον πρίγκιπα.

— Δεν είναι σωστό να βρίσκεται ένας
άνθρωπος σαν και σας σε τόσο δύσκολη
θέση, είπε.

— Μα σας παρακαλώ, απάντησε ο
πρίγκιψ και έσπρωξε πίσω άλαστα το
χέρι που κρατούσε το τσέκ.

— Δεγθίτε. Δεν υπάρχει ούτε καν λό-
γος να το θεωρήσετε υποχρέωση. Δεν α-
ξίζει τον κόπο. Μάλλον ευχαρίστηση μου
κάνετε.

Έπιασε τον πρίγκιπα από το μπρά-
τσο και άρχισε να προχωρή μαζί του
σινι-σινά.

— Έχετε βλέπω και το άμάξι σας έ-
δω. Όμοια. Πάστε με λίγο μαζί σας.
Έγινε να μιλήσουμε μαζί μερικά πρά-
γματα. Το δικό μου άμάξι μπορεί να μ'α-
κούσει κανένας. Η κατάσταση στην ό-
ποια βρίσκεσαστε δεν μπορεί να διαφέ-
ρει έτσι. Έχω κάποιον τρόπο για ν' αλ-
λάξουν τα πράγματα.

Χωρίς να περιμένη την συγκατάθεση
του Πανίν ανέβηκε στο άμάξι και κάθη-
σε δίπλα του.

— Σας είπα και άλλοτε —δεν ξέρω αν
το θυμάσαστε— ότι ίσως μπορέσω να σας

Ο ΠΡΙΓΚΗΡ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

φανώ κάποτε χρήσιμος. Πήρατε τότε
πολύ υπερήφανα ύφος και γι' αυτό δεν
θέλησα να επιμείνω. Καθώς βλέπατε ό-
μως, η ημέρα αυτή έφθασε. Μου επιτρέ-
ψετε να σας μιλήσω ελεύθερα; Μου α-
ρέσει να μιλάω πάντοτε έτσι και νομίζω
ότι δεν κάνω άσχημα.

— Λέγετε, απάντησε ο Σέργιος γεμά-
τος περιέργεια.

— Καθώς καταλαβαίνω βρισκόσαστε
για την ώρα σε πολύ δύσκολη θέση. Τα
έξοδά σας είναι τεράστια και τα είσο-
δήματά σας μηδαμινά.

— Έ! Και;

— Μα μην άρχίζετε πάλι τις διαμαρ-
τυρίες. Άρνηστε με να τελειώσω. Γι-
στέρα από τον γάμο σας ανοίξατε το
σπίτι σας κατά τον μεγαλοπρεπέστερο
τρόπο. Ασυμμέτρους δαξιώσεις, πολυτελέστα-
τη υπηρεσία, σταυλίο για τις κούρες
με λίγα λόγια ζωή μεγάλου κυρίου. Δυσ-
τυχώς, για να κρατηθεί κανείς τόσο ψη-
λά πρέπει να ζοδεύει ανυπόλογιστα. Έ-
τσι κατέληξε να φάτε και τα εισοδήματά
και τα κεφάλαια. Για την ώρα είσατε
κατά τα 3/4 κατεστραμμένος. Δεν φαν-
τάζομαι να σκεπύετε ν' αλλάξετε τρό-
πο ζωής και να προσπαθήσετε να ζήσετε
με τα λίγα εισοδήματά σας; Δεν είν' έ-
τσι; Πρέπει λοιπόν να βοηθή κάποιος
τρόπος για να μπορέσετε να συνεχίσετε
την σημερινή σας ζωή που, κατά τους υ-
πολογισμούς μου, χρειάζεται κανένα εκα-
τομμύριο φράγκα τον χρόνο και μάλιστα
χωρίς μεγάλες χαρούρες στα χαρτιά και
χωρίς τεράστια έξοδα για τις γυναίκες.

— Βλέπω ότι ξέρετε να λογαριάζετε
θαυμάσια, είπε ο Σέργιος χαμογελώντας.

— Αυτή είναι η δουλειά μου, απάντη-
σε ψυχρά ο άλλος. Υπάρχουν λοιπόν δυο
τρόποι για να μπορέτε να έχετε στην δι-
άθεσή σας αυτό το εκατομμύριο. Ο ένας
είναι να συμμορφωθείτε με τα καθήκοντα
της πεθεράς σας και να αποφασίσετε να
ζήτε υπό την κυριαρχία της. Την ξέρω
πολύ καλά την κ. Ντεβαρέν. Υπό τους
δρους αυτούς θα σας έδινε ευχαρίστως το
εκατομμύριο.

— Υπό τους δρους όμως, αυτούς δεν
το δέχομαι ενώ.

— Τότε δεν μένει άλλος τρόπος: παρ-
α να δηγίτε μόνος σας από την σημερινή
δύσκολη θέση σας.

— Και πως, ερώτησε κατάπληκτος ο
Σέργιος;

Ο Χέρτσονγκ τον κύταζε με ύφος έ-
πίσημο και είπε:

— Ακολουθώντας τον δρόμο που θα
σας υποδείξω ενώ και στον οποίο θα με
έχετε οδηγό. Θα μιλήτε άπλουστα και
σείς στις επιχειρήσεις.

Ο πρίγκιψ κύταζε τον Χέρτσονγκ έν-
τατικά προσπαθώντας να μαντέψει τις
σκέψεις του. Ήταν αδύνατο. Τα χαρακτη-
ριστικά του δεν πρόδιναν το παραμικρό.

— Για να κάνη κανείς επιχειρήσεις,
είπε, χρειάζεται να έχη πείρα. Κι' εγώ
δεν έχω την παραμικρή ιδέα.

— Άρχει ή δική μου πείρα, είπε ο
Χέρτσονγκ.

— Χρειάζονται και χρήματα και δεν έ-
χω ούτε από αυτά.

— Δεν σας ζητώ χρήματα. Σας προσ-
φέρω μάλιστα όσα θέλετε.

— Τότε ποιά θα είναι η προσωπική
μου συμβολή στις επιχειρήσεις;

— Οι σχέσεις σας, η εκτίμησή που έ-
χει ο κόσμος για τον γαμβρό της κυρίας
Ντεβαρέν, το κύρος του ονόματός σας.

— Οι σχέσεις μου είναι εντελώς προ-
σωπικές και αμφιβάλλω πολύ αν θα σας
χρησιμεύσουν σε οτιδήποτε. Η πεθερά
μου με έχθρεύεται και δεν θα κάνη το
παραμικρό για μένα. Όσο για το όνομά
μου, αυτό δεν ανήκει σε μένα. Ανήκει
πρό πάντων στους προγόνους μου.

— Οι σχέσεις σας θα μου χρησιμεύ-
σουν. Αυτό είναι δική μου υπόθεση. Η
πεθερά σας δεν μπορεί να αλλάξει το γε-
γονός ότι είσατε άνθρωπος της κόρης της
και αυτό είναι αρκετό για να ζυγίσετε
χρησάφι. Όσο για το όνομά σας, η με-
γάλη του αξία είναι ακριβώς ότι το έφε-
ραν τόσο ευγενείς πριν από σας. Πρέπει
λοιπόν, να λέτε ευχαριστώ στους προγόν-
ους σας και να προσπαθήσετε να έπωφε-
ληθήτε της μόνης κληρονομιάς που σας
έφησαν. Άλλωστε δεν πρόκειται να κά-
νετε τίποτα που θα μπορούσε να δυσχε-
ρήσει τους προγόνους σας μέσα στους τά-
φους τους. Αν αυτόι ήταν πρίγκιπες και
κυριαρχούσαν επάνω σε ύποτελείς έμαίς
είσατε πρίγκιπες της οικονομικής ζωής.

Η δική μας άριστοκρατία είναι εξ' ίσου
υπερήφανα και ισχυρά σαν την δική τους.
Η κυριαρχία της ευγενούς καταγωγής
έληξε. Τόπο στην κυριαρχία του χρήμα-
τος.

Ο Σέργιος άρχισε να γελάει. Τώρα κα-
ταλάβαινε που ήθελε να καταλήξει ο Χέρ-
τσονγκ.

— Όνειρεύομαι μιά μεγάλη επιχείρη-
ση που θα απλώνεται στα τέσσερα σημεία
του κόσμου, συνέχισε ο Χέρτσονγκ. Το ό-
νομά της μονάχα τα λέει όλα: «Παγκό-
σμιος πίστις». Θα κάνουμε όλων των εί-
δων τις δουλειές. Δάνεια σε διάφορα κρά-
τη, εκμετάλλευση ορυχείων, εγκαταστά-
σεις σιδηροδρομικών γραμμών, εργοστάσια
ναυπηγεία. Θα είμαστε οι μεγαλύτεροι
πρωτοί της υφ' όλην και από την μίαν
άκρη της γης ως την άλλη δεν θα γί-
νεται το παραμικρό δάνειο, δεν θα γίνε-
ται καμιά σκληρή δουλειά, χωρίς να
πληρώνουν και σ' έμάς μερίδιο. Η δύνα-
μής μου θα είναι τεράστια. Κανένας δεν
θα μπορεί που να με άνησιν. Ο όριζος
που ανοίγεται μπροστά σας είναι άπε-
ραντος. Και τα όνειρά μου δεν σταματούν
εδώ. Έχω ιδέες. Τεράστιες ιδέες. Έ-
λθετε μαζί μου. Έπωφεληθήτε της ευ-
καιρίας που σας προσφέρω. Είσατε, φι-
λόδοξος άνθρωπος αλλά η φιλοδοξία σας
περιορίστηκε ως τα σήμερα σε μικροπρα-
γματα. Λίγη πολυτέλεια, λίγη κουλούρης.
Τι είναι όλα αυτά μπροστά στα όσα σας
προσφέρω εγώ; Δεν θα είσατε πια ο
πρώτος μέσα σε ένα στενό κοινωνικό κύ-
κλο. Θα είσατε ο πρώτος μέσα σε όλον
τον κόσμο. Και που πάντων θα έχετε στα
χέρια σας, την μεγαλύτερη δύναμη, την
δύναμη στην οποία δεν αντιστάθηκε καμ-
μιά άλλη ως τα σήμερα. Την δύναμη του
χρήματος.

Οι λόγοι αυτοί του Χέρτσονγκ είχαν φέ-
ρει τον Σέργιο άνω-κάτω. Δεν φανταζό-
ταν ποτέ ότι θα του έκαναν τόση εντύ-
πωση.

— Αυτό που μου υπόσχεσθε μου φαί-
νεται τόσο άπίστευτα ώστε φοβάμαι ότι
θα μου ζητήσετε μιά αντίλλαξη στην
ψυχή μου.

(Μονόλογος στο επόμενο)

Κυρία μου,

είσθε ευγενής όταν ξέρετε να μιλάτε!

Η ΕΥΤΕΝΕΙΑ, η άδρότης καλλί-
τερα, είναι το άμάρταντο λου-
λούδι που στολίζει— που πρέ-
πει να στολίζει, δηλαδή— τη
ζωή μας. Ίδιαίτερος ή άδρότης είναι
η αρετή που πρέπει να στολίζει την
γυναίκα σπανίως, όμως, η αρετή αυ-
τή είναι συμφύει με την φυσική α-
δρότητα της γυναίκας. Συνήθως απο-
κτάται με την ανατροφή και την ε-
πίδαση του περιβάλλοντος.

Όσο, όμως, κι' αν είμαστε ευγενείς
πάντα κάτι θα μας λείπει για να εί-
μαστε ιδεωδώς άδροι και λεπτοί. Γι-
πάρχουν μερικές αποχρώσεις της ευ-
γενείας, ασύλληπτοι εκ πρώτης όψης,
που κάνουν εντούτοις την καθου-
τό άδρότητα. Άς πάρουμε μιά περι-
πτωση από τις πιο συνηθισμένες.

Πά, πρέπει, π.χ., να πη μιά
γυναίκα «όχι» σ' ένα άνδρα που την
αγαπά και που εκείνη δεν αγαπά;

Πά, πρέπει πάλι να πη «όχι»
στον άνδρα που αγαπά;

Πά, πρέπει ακόμα να λέγη
«όχι» σ' ένα παιδί, σε μιά φίλη, σ'
ένα άνωτερο, σ' έναν κατώτερο;

Παραλλήλως, πως πρέπει να λέγη
το «ναι» στα ίδια αυτά πρόσωπα;
πως πρέπει να λέγη το «θέλω» την
ροθερή αυτή λέξη που τόσες φορές
καίει τα γέλια μας, αλλά που κατορ-
θώνουμε κάποτε να την καταποδύμε, α-
ναλωνίζοντας τις συνέπειές της;

Και πρώτα-πρώτα το «όχι».

Πρέπει να έχετε ως άρχη σας ότι
δεν πρέπει να κάνετε ποτέ έναν έρω-
τευμένο μαζί σας, άνδρα ή θήρ σας,
Τουάντιον, μπορείτε με το τάκτ και

την άδρότητά σας, να κάνετε τον ίδιο
αυτό άνδρα φίλο σας άφωτισμένο χω-
ρίς διόλου να ενδώσετε στο αίτημά
του. Άφήσατε τον να καταλάβη— αν
πράγματι συμβαίνει αυτό— ότι αγαπά-
τε άλλον. Αν είναι, ζηλιάρης, αυτό
θα τον κάμη να υποφέρει, δεν θα τον
πληγώσει, όμως, στην ματαιοδοξία
του.

Αν όμως δεν αγαπάτε άλλον; Οά
του πητε ότι τον ζηλεύετε, που μπο-
ρεί και αγαπά, ότι θα θέλετε πολύ
νάστε στη θέση του...

Είναι τώρα και η άλλη περίπτωση:
αγαπάτε αλλά και θέλετε να πητε
«όχι». Η περίπτωση αυτή παρουσι-
άζεται συχνότερα από την άλλη. Εί-
σθε, να πούμε ένα κορίτσι που το
περιορίζουν πολύ οι γονείς του. Άγα-
πάτε, όμως, ένα νέον ο οποίος σας
παρακαλεί να κάμετε μαζί ένα περι-
πάτο. Είσθε σε δύσκολη θέση. Πρέπει
να το άνησιν, αλλά πως; Ίτυ-
στηρίζοντας ότι είσθε ένα καλοανατε-
θραμμένο κορίτσι που δεν θέλει να πα-
ρακούη στους γονείς του; Όχι; θέ-
βαια. Θα γινόσαστε γελοία. Τότε: Ό-
σο θα σας φανή αυτό λίγο παράξενο,
θα σας συμβουλευόμαστε εντούτοις να
χρησιμοποιήσετε τον διπλωματικώτε-
ρο τρόπο που μπορεί να γίνει: να πη-
τε άμέσως και απ' ευθείας όχι. Ό-
τι άναπημένος σας αν είναι λογικός, θα
θυμάται διαισώτως με την άνηση αυ-
τή παρ' ότι με μιά έλπίδα που θα του
δίνετε, έλπίδα που θα άπεδεικνύετο
στο τέλος καθούως κοροϊδία. Το όχι,

σας λοιπόν αυτό το τίμιο και ειλικρί-
νές, είναι και αυτό μιά ευγένεια.

Άς πάρουμε μιά άλλη περίπτωση.
Είσθε παντρεμένη και θέλετε να πητε
και σείς καμιά φορά του συζύγου σας
«θέλω». Βέβαια, το πράγμα δεν είναι
καλοαναθεωρημένη γυναίκα δεν είναι
εύκολο, όταν είναι κυριολεξία. Μπο-
ρείτε όμως, να το πητε κι' έτσι:

— Δεν θέλετε Γιώργο μου— άς
πούμε ότι τον λένε έτσι...—να πηγαί-
ναμε στο σινεμά;

Η αν έχετε ότι εκείνος δεν το θέ-
λει, πατε διπλωματικώτερος.

— Θα έβλεπα τόσο Γιώργο μου, να
βλεπα αυτό το σίμ...

Αυτό βέβαια, για ένα άνδρα που α-
γαπά την γυναίκα του, είναι ένας μι-
κρός έχθισμός, πάντως όμως είναι
ευγένεια. Δυστυχώς, έτσι είναι καμω-
μένα τα πράγματα του κόσμου αυτού,
ώστε να μη μας είναι δυνατόν να
συμβιβάζουμε μερικά άσυμβίβαστα. Την
επιθυμία μας π.χ., για ν' α' τι, με την
διάθεση ή την θέληση του άλλου...

Θα υπορούσαμε να σας άναφέρουμε
και άλλες άκονη πολλές περιπτώσεις,
αλλά δεν πρόκειται εδώ να επαναλα-
θούμε, έστω και εν υέρει, τον όδηγο
καλής συμπεριφοράς που έδημοσίευ-
σε κάποτε η «Εβδομάδα». Αρκούμεθα
λοιπόν, στο να σας δώσουμε παρακάτω
έναν πίνακα με τις πιο απ' εύ ο υ-
σεις περιπτώσεις, το όποιον και συμ-
βουλευσθε, αν το επιθυμήτε...

ΜΙΑ ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Πώς θα πητε:	Σ' έναν άνδρα	Σ' ένα παιδί	Σε μιά φίλη	Σ' έναν άνωτερο	Σ' έναν κατώ- τερο
ΝΑΙ	Ίσως	Αν είσαι φρό- νιμος.	Άσφαλώς.	Ναί.	Ευχαρίστως.
ΟΧΙ	Πολύ θάθελα, αλλά...	Όχι.	Λυπούμαι.	Θά προσπα- θήσω.	Λυπούμαι.
ΘΕΛΩ	Θά ήσουν τόσο καλός αν ήθε- λες...	Θέλω	Δεν θα σε δια- κρέδαζε ίσως...	Θάθελα τόσο, αν ήταν δυνα- τόν...	Θά θέλατε...
ΒΑΡΕΘΗΚΑ	Ω! σε παρα- καλώ	Βαρέθηκα.	Δεν ξέρω τί έχω σήμερα...	Καλά, κύριε.	Ποτέ ν' α' σας μιλήσω σ' τέ- τις μέρες...
ΔΕΝ ΞΕΡΩ	Μου είναι άδιάφορο.	Είσαι πολύ μικρός.	Θά το ξέρης εσύ...	Ζήτησα να πλη- ροφορηθώ.	Θά τα ξανα- πούμε.
ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΚΡΙΒΟ	Σου έχω άγο- ράσει ήδη...	Θά το σπάσης άμέσως.	Είμαστε άκό- μη στις 28.	Δεν έχω σήμε- ρα την επιθυμία	Όχι για την ώρα.

μέ. Την άλλη, όμως, την πρόσηνη και τα πουκάμισα;

Τότε, η δεσποινίς Κολέν κάθισε σ' ένα φωτέϊο και με το σαγόνι στις γροθίες των χειρών της, προσεπάθησε να διακρίνει καθαρά μέσα της. "Όπως όλες οι γυναίκες και οι άνδρες που ζουν όλονα-χοι, η Κλαίρη είχε αποκτήσει τη συνήθεια να εξετάζει τη συνείδησή της, πράγμα που τη βοηθούσε να βγαίνει από τις δύσκολες στιγμές της ζωής της... Σήμερα, όμως, η αυτοεξέταση αυτή δεν την ωδήγησε πουθενά. Το μόνο βέβαιο ήταν ότι με κανένα λόγο δεν εσκόπευε η Κλαίρη να γείρει όλα αυτά τα στον συνάδελφό της Σαρμέ. Τα είδη αυτά είχαν αγοράσει για τον... κύριον Κολέν. Ναι, σύμφωνοι; Το πράγμα ήταν κομινό, αλλά, τέλος πάντων, έτσι ήταν. Η Κλαίρη άρχισε να πιστεύει στην υπέρση του κυρίου Κολέν. Πώς να προσφέρει, όμως, μια γραβάτα ή τρία πουκάμισα σε κάποιο πρόσωπο που δεν υπήρχε; Να «ταυτ» δώσει» ήταν αδύνατο. Θα μπορούσε, όμως, ανά το τα στείλει!

Μόλις έκανε τον συλλογισμό αυτόν, η Κλαίρη σηκώθηκε. Έβαλε κατά μέρος τη γκρενά γραβάτα και την άλλη με τα πουκάμισα την έκλεισε σ' ένα πακέτο και τώκανε ένα ωραίο δέμα. "Υστερα, φόρεσε το καπέλλο της και αφού έστειλε ένα χαμόγελο στην καθρέφτη, πήρε το δέμα και ξανακατέβηκε τη σκάλα.

Ο κ. Φουριέ ήταν ακόμα υποστηλά στο θυρωρείο. Στο πέρασμά της τη ρώτησε: — Για περίπατο; — "Όχι, πηγαίνω στο ταχυδρομείο.

Τότε, ο κ. Φουριέ, βιάζοντας κάτι φακέλους που είχε στην τσέπη του, είπε με δειλία:

— Κι' εγώ για καί πηγαίνω. Θα μου επιτρέπατε να σας συνοδεύσω;

Ποτέ άλλοτε η δεσποινίς Κολέν δεν χαμογέλασε τόσο γλυκά προς έναν άγνωστον, όσο αυτή τη φορά, που είπε στον κ. Φουριέ:

— Πολύ ευχαρίστος...

Προχώρησαν κάμποσο διάστημα και ξαφνικά η δεσποινίς Κολέν ανήγγειλε:

— Πάω να ταχυδρομήσω αυτό το δέμα για τον άνδρα μου.

— "Α! Έχανε ο κ. Φουριέ.

— Ναι, για τον άνδρα μου, επανέλαβε η δεσποινίς Κολέν.

Και τού εξήγησε ότι ο άντρας της ήταν περιδεδυμένος μια μεγάλης φαρμακευτικής εταιρείας και ταξίδευε τώρα στις αποικίες της Βορείου Αφρικής. Έπειδή, όμως, είχε μεγάλη εμπιστοσύνη στο γούστο της γυναίκας του, άφησε σ' αυτήν την φροντίδα της ανανέωσης της γκαρνταρόμπας του.

Στο ταχυδρομείο, μετά θαρσύνετον διαταγμό, η Κλαίρη έγραψε τη διεύθυνση του «συζύγου της»: Κύριον 'Ανρί Κολέν, ξενοδοχείον «Ευρώπη», Λεωφόρος 'Ελευθερίας, αριθ. 64, Καζαμπλάνα, Μαρόκον.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο κ. Φουριέ περίμενε την δεσποινίδα Κολέν στην πόρτα του ταχυδρομείου, καπνίζοντας. Έπιστρέφον μαζί στο σπίτι.

Και άρχισε για την δεσποινίδα Κολέν μια περιπέτεια μοναδική, άνευ προηγούμενου. Το επόμενο Σάββατο αφού αγόρασε στη «Γκαλερί Λαφαριέ» ένα ζευγάρι μεταξωτές κάλτσες, πήγε ύστερα σ' ένα κατάστημα ανδρικών ειδών κι' αγόρασε ες ζευγάρια ανδρικές κάλτσες.

Αυτό κατήντησε πιά μια ακατανίκητη

συνήθεια για την Κλαίρη. Κάθε Σάββατο-τόβραδο, πήγαινε κι' αγόραζε διάφορα ανδρικά είδη, ξεδεύοντας χωρίς λύπη τα περισσευούμενα λεφτά που τοποθετούσε άλλοτε στη Ταμειοθήκη. Και χωρίς να γράφει ποτέ το όνομα του αποστολέως, ταχυδρομούσε τα διάφορα δέματα σε φανταστικές διευθύνσεις. Γιατί ο κ. Κολέν ταξίδευε διαρκώς, λόγω του επαγγέλματός του.

Κατά τους δυο μήνες που επακολούθησαν, ο ανύπαρκτος κ. Κολέν διέσχισαν απ' άκρου εις άκρον το Μαρόκον, κατόπιν δέ πέρασε στο 'Αλγέρι. Κι' ένα ωραίο πρωί που η δεσποινίς Κολέν είδε μια ωραία τουριστική ρεζλάμα της Κορσικής, ο σύζυγος της βρέθηκε ξαφνικά στην πατρίδα του Μεγάλου Ναπολέοντος.

— Έφθασε στην Κορσική; ρώτησε ο κ. Φουριέ, τρομαγμένος, μόλις το άκουσε. Θα επιστρέψει, λοιπόν, στο Παρίσι; — Μάλλον, απήντησε η δεσποινίς Κολέν.

Πέρασαν τρεις ολόκληρες μέρες, χωρίς να ξαναφανή ο κ. Φουριέ. Τέλος, το Σάββατοβράδυ, την ώρα που η Κλαίρη έβγαине απ' ένα κατάστημα κρατώντας ένα κουτί ανδρικά μανδήλια, τον συνήνσε τυχαίως μπροστά της. Το ύψος του ήταν περίπου.

— Τί σας συμβαίνει, κύριε Φουριέ; — Φεύγω! Είμαι πολύ αδύνατος και πρέπει ν' αλλάξω κλίμα. Θα εγκατασταθώ στην Κουανή 'Ακτή.

— "Ω! Πόσο αίσθητή θα μου είναι η απουσία σας κύριε Φουριέ.

— Μά δεν θα είσθε πιά μόνη.

— Τί είπατε; ρώτησε η Κλαίρη έκπληκτη.

— Ο κ. Κολέν θα επιστρέψει. Νά επιστρέψει ο κ. Κολέν; Αύτη η ιδέα δεν της είχε έλθει ποτέ της δεσποινίδος Κολέν. Και όμως, τώρα το καταλάβαινε πολύ καλά, ότι κάποιον έπιστρέφουν και στην πατρίδα τους οι περιδεδυμένοι παροχρηματοδότη!

— Ναι, είπε με σωνή σδυμένη. Θα γυρίσει, ίσως ποτε το τέλος της άλλης εβδομάδας... Πότε σκοπεύετε να φύγετε για την Κουανή 'Ακτή;

— Πολύ γρήγορα. Την Τετάρτη ή την Πέμπτη.

— Κρίμα! Δεν θα τον γνωρίσετε τον άνδρα μου. Είμαι βέβαια ότι θα σας άρεσε η συντροφιά του.

— Ναι, βέβαια... από όσα μουπате...

Βάδισαν κάμποση ώρα, κατά μήκος της όδου Ριβολί. Σ' όλο αυτό το διάστημα, η καρδιά της Κλαίρης χτυπούσε δυνατά. Και κάποια στιγμή:

— Κύριε Φουριέ, είπε. Φοβίμην μήπως πάθω τίποτε ο 'Ανρί.

Και καθώς ο κ. Φουριέ την κύτταζε ευδρόντητος, η Κλαίρη συνέχισε:

— Ο άντρας μου δεν σκοπεύει να έλθω με το πλοίο της γκαμής. Νοίκιασε ένα ψαοδικο καΐκι, γιατί του άρεσει πολύ η θάλασσα. Δεν ξέρετε, όμως, την Μεσόγειο... Δεν ξέρω γιατί, αλλά έχω ένα μυστο πουαίσθημα...

— "Ω! κυρία Κολέν, μή λέτε τέτοια πράγματα!

Η δεσποινίς Κολέν αντεπένναζε διαβίβ. — Μά είναι ανώτερο των δυνάμεών μου. Μου είναι αδύνατο να διώξω τη γαλήνη αυτή σκέψη. Και γι' αυτό δεν θέλω να φύγετε. Η συντροφιά σας μου είναι απαραίτητη στη δύσκολη αυτή στιγμή. "Αν μένστε λίγες μέρες ακόμα...

Και τα δάχτυλά της έφριξαν τα δικά του.

ΒΙΑΜΑ ΣΟΡ

'Ο Μύλος της αγάπης

Το αυτοκίνητο προχωρούσε άργα στον λευκό εξοχικό δρόμο, για να μπορέσουν οι επιβάτες του ν' απολαύσουν καλλίτερα τα μαγευτικά τοπία, από τα οποία περνούσαν.

Δεξιά ή γαλανή θάλασσα, αριστερά οι θειρισμένοι άγροί, ανάμεσα στους λόφους και τα οπαρμένα εδώ κι' εκεί λευκά σπιτάκια με τις κόκκινες στέγες τους. 'Ο αέρας μύριζε ταυτόχρονα από ιδώδιο και κορμένο χόρτο.

Οι δυο επιβάτες του άμαξιού, ένας μεσόκοπος κύριος με ψαρά μαλλιά και μια νέα δέκα οκτώ χρόνων, ζωηρή και χαριτωμένη, η οποία διέθυνε το αυτοκίνητο, δεν χόρταιναν να θαυμάζουν την ομορφιά του τοπίου.

— "Ω! μπαμπά! φώναξε ξαφνικά η νέα, κύτταξε αυτόν τον παλιό μύλο... Θαρρείς ότι τοποθετήθηκε εκεί επίτηδες για να στολίση το τοπίο!

Πραγματικώς, ήταν ένα όμορφο συμπλήρωμα στην τοποθεσία εκείνη, ο έρειπωμένος κύτος μύλος που άλλοτε θα άλθε το σιτάρι των χωρικών. Οι πελώριες πτέρυγες του ήταν τώρα ακίνητες. Η αίχμηρή στέγη του, άφηνε να φαίνονται τα άπογυμνωμένα δοκάρια της και ανάμεσα στις γκρίζες πέτρες του τα χελιδόνια είχαν κτίσει τις φωλιές τους.

Η Γενεθιέδη Τριλιάκ είχε σταματήσει το άμαξι για να περιεργασθί καλλίτερα το παλιό κτίριο.

— Είναι άκατοικητος... Μπαμπά, θέλεις να πάμε να τον ιδούμε από κοντά;

Ο βιομήχανος χαμογέλασε, αλλά έπειδή έκανε πάντοτε όλα τα καπρίτσια της λατρευτής, μονακρίτης κόρης της, κατέβηκε από το άμαξι λέγοντας:

— Πάμε, μικρούλα μου. 'Αλλά συνήθως τα έρείπια είναι καλλίτερα όταν τα βλέπεις από μακριά.

— "Ω! μπαμπά, ίσως αυτό κάμη εξαίρεση...

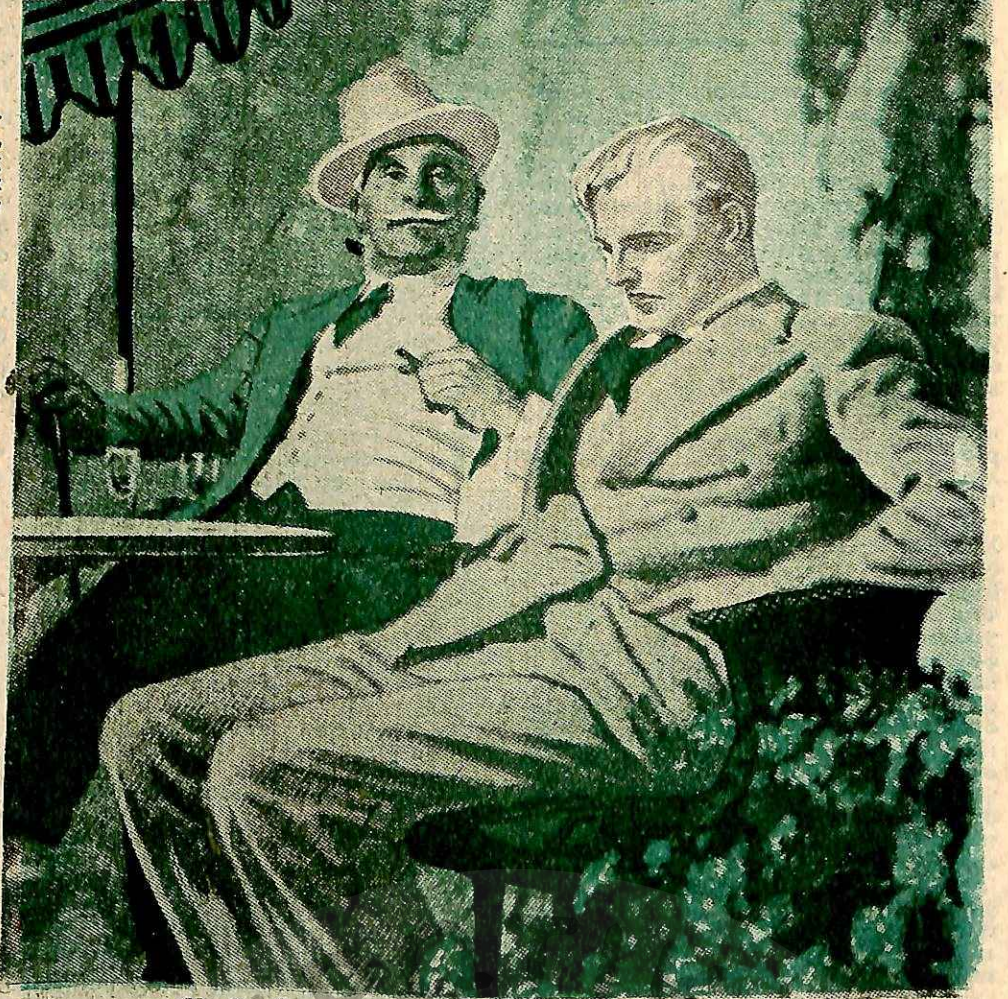
Με γοργό βήμα, ανέβηκαν τον λόφο όπου λογιζόγης αγριολούλουδα άνθοουσιν.

— Είναι μοναδικό το θέαμα απ' εδώ! φώναξε η νέα μ' ένθουσιασμό. 'Ο ποταμός μοιάζει με μια άσημνια κορδέλλα... Έπειτα το σκοτεινό έκείνο δάσος... 'Απ' εδώ ο απέραντος ορίζοντας της θάλασσας... Τί όμορφία!

Η Γενεθιέδη έφριξε μια τελευταία ματιά ολόγυρά της και με λύπη άκολούθησε τον πατέρα της που είχε απομακρυνθεί ήδη.

— Αν θέλεις, μπορούμε να επιστρέψουμε, πρότεινε ο 'Ανρί Τριλιάκ γελώντας. Μη ξεχνάς ότι πρόκειται να επισκεφθούμε τις σπηλιές. 'Ελπίζω να βρούμε εκεί κανένα κέντρο όπου θα μπορούσαμε να πιούμε μια λεμονάδα, γιατί δίψασα τρομερά μ' αυτή τη ζέση και τη σκόνη.

Ο 'Ανρί Τριλιάκ, ένας πλούσιος βιομήχανος των περιχώρων του Παρισιού, είχε έρθει κατά συμβουλή

— Νομίζω ότι είναι καιρός να παντρευθί η Γενεθιέδη...

'Ενα' αυτότελές ρομάντσο του Ρομπέρ Μπουλάν

του γιατρού του για ν' αναπαυθί δυο μήνες στην εξοχή, ώστε να συνέλθει από την υπερκόπωση της έντατικής εργασίας του. Είχε νοικιάσει μια όμορφη βίλλα στο Ρουαγιάν και με την κόρη του έπαιρνε εκδρομές στα τριγύρω αξιοθέατα μέρη.

Την ημέρα εκείνη είχαν ξεκινήσει για το Μεσέρ, μια πολίχνη κοντά στη βραχώδη ακτή που φημίζεται για τις σπηλιές της.

Όταν τελείωσαν τον περίπατό τους στις παράξενες εκείνες σπηλιές που κινούν την περιέργεια των περιηγητών, πατέρας και κόρη, πήγαν και κάθισαν σ' ένα είδος φυσικής ταράτσας που προεξείχε στην κορυφή των βράχων και είχε περιφραχθί μ' ένα παραπέτο. Έκει, ύπληχαν τραπέζια και μια γερόντισσα, μ' ένα φακιόλι και μια γερόντρη να τους υπηρετήση. Τους πρότεινε να πάρουν ένα μεζέ, γιατί είχε έτοιμάσει ένα ωραίο πατέ από κουνέλι και είχε δροσερή μύρα να τους φέρη.

— Είσαι από τον τόπο, κυρούλα;

ρώτησε η Γενεθιέδη, αφού τούς σερβίρισε.

— Ναι, κόρη μου, εδώ γεννήθηκα και εδώ ελπίζω ν' αποθάνω.

— Τότε, θα ξέρης ίσως τί είναι ο παλιός εκείνος μύλος στον λόφο;

— "Αν τον ξέρω; Και βέβαια τον ξέρω! Είναι ο «Μύλος της 'Αγάπης».

— "Ω! τί χαριτωμένη όνομασία! φώναξε η νέα, γιατί λέγεται έτσι;

— Είναι μια ολόκληρη ιστορία...

— Θα ήθελα πολύ να την μάθω. Μ' άρέσουν τόσο πολύ οι παλιές ιστορίες. 'Ασφαλώς θα είναι ωραία, αν κρίνω από τον τίτλο...

— Δεν έχεις άδικο, κόρη μου, είναι πραγματικώς μια όμορφη ιστορία και όλοι εδώ την θυμούνται... Πέρασαν από τότε πολλά χρόνια, πενήντα ίσως γιατί ενώ ήμουν μικρή παιδούλα τότε σαν εμένα...

Η γερόντισσα χαμογέλασε στην ανάμνηση αυτή του παρελθόντος και εξακολούθησε:

— Την εποχή εκείνη, ο μύλος γύριζε και δούλευε καλά, σταθερά. Γιατί ο μυλωνάς κι' η μυλωνού ήταν

Μου επιτρέπατε να σας συνοδεύσω; είπε ο κ. Φουριέ.

Ο μύλος της αγάπης

Δυο γέροι αγαπημένοι. Ένα χαριτωμένο ζευγάρι! Από τους γονείς μου ξέρω ότι είχαν παντρευθεί από αγάπη... Μια άγαπη πραγματική, κόρη μου, όπου δεν υπήρχε χρηματικός υπολογισμός στη μέση, όπως στη σημερινή εποχή. Μια άγαπη που διατηρήθηκε σταθερή ως το τέλος. Είχαν γηράσει και άσπρισει, μα η αγάπη τους ήταν δροσερή όπως όταν ήταν είκοσι χρόνων... Τους είχαν ως παράδειγμα στον τόπο... Η άγαπη του ζεύγους Γκαγιερά είχε καταντήσει παροιμιώδης σχεδόν...

—Σήμερα περισσότερο από χθές και λιγότερο από αύριο... μουρμούρισε η Γενεβιέθ μ' ένα ελαφρύ γέλιο για να κρύψει την συγκίνησή της.

—Ναι, κόρη μου, είναι όπως το λές, άποκριθηκε η γερόντισσα που δεν ήξερε τον γνωστό στίχο, αλλά έθρισκε ταιριασμένη την έννοιά του. Η αγάπη τους όλοένα και μεγάλωνε... Κάποτε, ένα βράδυ του φθινοπώρου, ο γέρος πέθανε. Την επομένη το πρωί, εξακολούθησε η γερόντισσα χαμηλώνοντας την φωνή, όταν μπήκαν στον μύλο, τους βρήκαν ξεπλωμένους τον ένα κοντά στον άλλο... τον Γκαγιερά και την γυναίκα του. Όταν εκείνη βεβαιώθηκε ότι ο άνδρας της είχε πεθάνει, πλάγιασε δίπλα του και παρέκαλεσε τον Θεόν να την πάρει κι αυτήν. Η προσευχή της εισακούστηκε... Αφού τους ένωσε στη ζωή, ο Θεός δεν θέλησε να τους χωρίσει στο θάνατο και από την λύπη της, η γερόντισσα πέθανε.

Η γυναίκα σώπασε. Ούτε ο Τριλιάκ, ούτε η Γενεβιέθ μπόρεσαν να μιλήσουν. Η αφήγηση αυτή τους είχε συγκινήσει βαθύτατα.

—Από τότε, πρόσθεσε η γερόντισσα, ο μύλος έμεινε άκατοικητος. Βλέπετε, δεν είχαν παιδιά και κανείς άλλος δεν θέλησε να κατοικήσει εκεί. Θαρρούσαν ότι το φάντασμα της αγάπης των πλανιόταν εκεί μέσα, ήταν σαν ένα μέρος ιερό, όπου μπάνει κανείς με σεβασμό... μ' ευλάβεια.

—Το έννοω... είπε η νέα σιγά... —Οι χωρικοί ισχυρίζονται ότι οι Γκαγιερά δεν εγκατέλειψαν ολότελο τον μύλο. Κάθε άνοιξη, ένα ζευγάρι χελιδόνια έρχεται εκεί και φωλιάζει... το ίδιο πάντοτε. Αυτό γίνεται από τότε που οι μυλωνάδες πέθαναν. Λένε πως είναι η ψυχή τους που δεν μπορεί να φύγει από τον τόπο της ευτυχίας των... Σήμερα, οι άνθρωποι δεν ξέρουν πια ν' αγαπούν, πρόσθεσε η γερόντισσα κουνώντας το κεφάλι της. "Ισως γι' αυτό διατηρείται τόσο ζωντανή η ανάμνησις της ιστορίας αυτής της τρυφερής αγάπης.

Είχαν τελειώσει το γεύμα τους και ο κ. Τριλιάκ υπενθύμιζε στη κόρη του ότι η ώρα ήταν περασμένη. —Γενεβιέθ, μη ξεχνάς ότι θα έρθουν οι Γκατιέ άποψε στο σπίτι μας. —Έχεις δικήν μπαμπά, φεύγουμε. Ο κ. Τριλιάκ πλήρωσε τον λογαριασμό, πρόσθεσε ένα γενναίο φιλο-

δώρημα για την γερόντισσα και την άποχαι, έτσαν.

—Στο καλό, κόρη μου, είπε η γυναίκα, σάς εύχομαι ένα σύζυγο σαν τον άνδρα της μυλωνάς.

—Ευχαριστώ κυρούλα, το πατέ μου μάς σερβίρισε ήταν ωραίο και η αφήγησίς σου ακόμα πιο ωραία. Θα έρθουμε πάλι καμιά μέρα να πιούμε την μπύρα μας με κανένα δρεκτικό μεζέ.

Είχε άρχισει να νυχτώνει, όταν ξεκίνησαν στον δρόμο της επιστροφής. Οι βράχοι έπερναν μια κοκκινωπά χροιά, καθώς τους φωτίζε ο ήλιος με τις τελευταίες του ακτίνες. Το πρώτο αστέρι φάνηκε στον ούρανό, ακριβώς πάνω από τον παλιό μύλο, σαν ένα σύμβολο της αγάπης που είχε κατοικήσει εκεί μέσα και που δεν είχε σβύσει ακόμα...

Β'

ΤΟ Ρουαγιάν έχει ποικιλία διασκέδασαν και η Γενεβιέθ που άρσεσκάν στον κόσμο, δεν είχε στιγμή ησυχίας. Ομορφη, έξυπνη και πλούσια όπως ήταν, είχε πολλούς που την τριγύριζαν, αλλά η Γενεβιέθ ήταν ήδη μνηστευμένη με τον Ζάκ ντε λα Φρενέρ, ένα νέο που άγαπούσε τα σπόρ, ένα νέο μοντέρνο, ευκατάστατο, με αυτοκίνητο δικό του και ένα μικρό γιωτή, με το οποίο έκανε εκδρομές.

Η Γενεβιέθ που ήταν κι αυτή φίλη των σπόρ, συμφωνούσε στα γούστα του. Ο Ζάκ της είχε πηγαίει όταν άπεφάσιζαν να μνηστευθούν.

—Δεν ζούμε πια στην εποχή του ρωμαντισμού, αγαπητή μου, ώστε μη περιμένεις να σου λέω τρυφερότητες και σαχλαμάρες... Έπειδή όμως είσαι καλή παίκτρια του τένις θα παίζω μαζί σου με χαρά, όσες παρτίδες θέλεις.

Η Γενεβιέθ βρήκε χαριτωμένο τον τρόπο αυτό της μνηστείας. Γελούσε όταν έβλεπε καμιά φίλη της μνηστευμένη, να ρίχνει τρυφερές ματιές στον μνηστήρα της και αυτός να της φιθυρίζει γλυκόλογα. Αυτά ήταν κακόμοια περασμένες εποχές. Ο Ζάκ είχε δικήν, έπρεπε να ζήσουν σύμφωνα με τις μοντέρνες ιδέες. Είχαν καταρτίσει το πρόγραμμα της ζωής των. Έλευθερία και για τους δυο, όχι περιττές έρωτήσεις. Ο καθένας θα έλεγε στον άλλον όσα ήθελε να του έμπιστευθώ. Ο Ζάκ θα διατηρούσε τους φίλους του, τη λέσχη του, τις αθλητικές συγκεντρώσεις του. Η Γενεβιέθ θα εξακολουθούσε την δική της ζωή, με τα τσάγια, τις επισκέψεις, τις φιλικές δεξιώσεις. "Αν ο κύριος προτιμούσε να πάει στη θάλασσα για το καλοκαίρι, και η κυρία στο βουνό, ο καθένας θα πήγαινε μόνος του όπου ήθελε. Η στενή οικειότητα, έλεγε ο Ζάκ, είναι ο μεγαλύτερος εχθρός της συζυγικής ευτυχίας.

Οι δυο νέοι τα είχαν σκεφθεί και αποφασίσει όλα, όλα... έκτός της αγάπης. Ούτε την άναφερναν ποτέ την αγάπη, ήταν ένα αίσθημα «του παλιού

ου καιρού», ένοχλητικό, περιττό και λιγάκι γελοίο. Από τότε όμως που είχε επισκεφθεί τον «Μύλο της Αγάπης», η Γενεβιέθ σκεπτόταν πράγματα που ποτέ δεν είχε βάλει με το νου της. Ο σύνδεσμος αυτός δυο ατόμων και στο θάνατο και πέραν του τάφου, είχε μέσα στην απλότητα του ένα σπάνιο και συγκινητικό μεγαλείο.

Η νέα δεν μιλούσε στις φίλες για την έκδρομή της του μύλου, γιατί δεν θα μπορούσαν να καταλάβουν την συγκίνησή της για την ιστορία αυτή. Έξ άλλου, φοβόταν τις εφρωνικές επικρίσεις των για ένα αίσθημα που προκαλούσε τον σεβασμό των απλοϊκών ψυχών των χωρικών του τόπου. Η ίδια, άλλωστε, άπορούσε για την συστολή της.

Η Γενεβιέθ επέστρεψε στο Μεσέρ, αλλά μόνη της. Πήγε μιά, δυο... τρεις φορές.

Αναπολούσε με την φαντασία της, κάτω από την γλυκιά σκιά των μεγάλων θουδών πετρώων του μύλου, την εικόνα εκείνων που άλλοτε κατοίκησαν εδώ: αυτός, ένα γερό παλληκάρι, ήλιοκαμμένος, με το τραγουδι στα χείλη ενώ ο άνεμος άλθε το σιτάρι, αυτή, όμορφη και δροσερή, σβέλτη στο νοικοκυριό της. Κι όταν τα δλέμμάτα τους αντίκρυζονταν, άστρφταν από ευτυχία.

Κατόπιν περνούσαν τα χρόνια, που λύγισαν το λεβέντικο κορμί του και μάραναν την όμορφιά της υγείας της γυναίκας. Άλλά στα μάτια τους έλαμπε η ίδια τρυφερότης και τα χέρια τους ένώνονταν με την ίδια λαχτάρα...

Κι' άλλα χρόνια διάβηκαν... Είναι ρυτισμένοι, ισακισμένοι! Πόσο γελοίο και παλιοκαιρικό θα φαινόταν το γέρικο αυτό ζευγάρι των έρωτευμένων, αν δεν τους περιέβαλε ο θρύλος μ' ένα φωτισμένο θαυμασμού και σεβασμού! "Αγαπημένοι σαν τους Γκαγιερά". Τι όμορφη φήμη!

Οι ώρες περνούσαν και η Γενεβιέθ δεν έπροσχε τη φυγή τους. Η αλήθεια είναι ότι διάβαιναν τόσο αλάφρες, ψιθυρίζοντας: «Σιγά, αδελφούλες μου... μη ταραξέτε την μικρούλα αυτή στην οποία το παρελθόν ανέλαβε να διδάξει την αγάπη!»

Μια αλλαγή γινόταν τώρα στην καρδιά της. Η καρδιά της ξυπνούσε. Θαρρούσε πως μέσα στην ανεπιροπόλησή της, το γέρικο ζευγάρι, πιασμένο από τα χέρια, πλησίαζε και της έλεγε: «Άκουσε, κόρη μου, τη μαγική φωνή που ήχει εδώ μέσα! Άγαπήθηκαμε τόσο πολύ μέσα στον παλιό μύλο μας, ώστε οι τοίχοι έχουν έμπισθη από την πνοή της αιώνιας αυτής τρυφερότητας. Άκουσε την φωνή του περιβάλλοντος που θά σε ειδήξει πολλά πράγματα... πράγματα που άγνωστ... που άξίζουν καλλίτερα από τις διασκεδάσεις, την έλευθερία, την ψευτική επίδειξη την τόσο ανούσια, που ποθούν! Άκουσε, νιώσε και θυμήσου την συγκινητική ιστορία του

παλιού μύλου...»

Κι' η Γενεβιέθ άκουγε μ' όλη την ψυχή της μ' όλη την ένταση της προσοχής της.

«Πρέπει να μιλήσω στον Ζάκ, σκεπτόταν. Ναι, θά προσπαθήσω να τον πείσω... Γελιόμαστε και οι δυο για την πραγματική έννοια του γάμου. Δεν είναι μόνον μια κοινή υλική ζωή, αλλά είναι μια όμοιότης αίσθημάτων, ιδεών, αντίληψεων και γούστων».

Το ίδιο εκείνο βράδυ, ο Ζάκ επέστρεψε από το Βιάρριτζ όπου είχε άναδειχθεί νικητής στους ναυτικούς αγώνες.

—Έκαμε καλό ταξίδι, Ζάκ; —Θαυμάσιο!... Βλέπω ότι η διαμονή σου εδώ σε ώφέλησε, Γενεβιέθ... Διασκεδάσεις;

—Ναι, βέβαια... Άλλά πέσμου, Ζάκ, με σκεπτόσουν στο διάστημα της άπουσίας σου; τον ρώτησε δειλά.

Εκείνος την παρατήρησε με άπορία και αμέσως γέλασε εύθουμα:

—Φυσικά, σε σκεπτόμουν, τι παράξενη έρώτησις... Άλήθεια, δεν σ' έρώτησα, έκαμε τίποτε ευχάριστες εκδρομές, τις όποιες θά μπορούσαμε να ξανακάνουμε μαζί;

—Ω! ναι, παλλές. Άκοιώς ήθελα να σου προτείνω, να επισκεφθώμε ένα παλιό μύλο, τον οποίο άνακαλύψαμε ο μπαμπάς κι' εγώ, τις προάλλες. Είναι έρειπωμένος και σκεπασμένος με κισσό, με αϊγόκλημα και κλιματίδες...

—Αν βρίσκεται σε τέτοια χάλια, άμφισβállω αν έχη κανένα ένδιαφέρον, είπε ο Ζάκ.

Τότε η Γενεβιέθ του άφηγήθηκε την ιστορία της μεγάλης αγάπης του ζεύγους των μυλωνάδων. Ο Ζάκ χαμογέλασε.

—Όμολογώ, είπε, ότι είναι ένα σπάνιο παράδειγμα άφωσιώσεως. Θά είναι παλιά ιστορία, βέβαια;

—Πενήντα χρόνων τουλάχιστον. Βρίσκω άξιοθαύμαστη αυτή την άγáπη... και θά ήμουν ευτυχής αν η δική μας ήταν σαν εκείνη, πρόσθεσε χαϊδευτικά.

—Βεβαίως, αλλά, αγαπητή μου, η σημερινή ζωή διαφέρει πολύ. Στον αιώνα των άεροπλάνων και του ηλεκτρισμού, δεν περισεύει καιρός για τις άνόητες αυτές αισθηματικότητες. Ο ρυθμός της ζωής είναι πολύ γοργός. Έσύ ή ίδια θά έπληττες αν είχες ένα σύζυγο όλοένα κοντά σου να σου λήν γλυκανάλατες τρυφερότητες. Υπάρχει πάντοτε η άγáπη, φυσικά, αλλά με τρόπο διαφορετικό.

—Πιθανόν να έχης δικήν, Ζάκ, είπε η νέα με κρυφό άναστεναγμό. Όταν όμως άγαπά κανείς, δεν μπορεί να πλήττει ποτέ με τον σύντροφό του. Η παρουσία του άγαπημένου θά είναι πάντοτε γλυκεία...

—Απατάσαι, Γενεβιέθ, γέλασε ο Ζάκ. Ξεχνάς ότι η μονοτονία γεννά την πλήξη... Έλα, πάμε να πιούμε ένα κοκταίλ στο μπαρ του Καζίνο και να χορέψουμε λιγάκι.

Η βραδεία πέρασε ευχάριστη για τον Ζάκ, αλλά η Γενεβιέθ ήταν μελαγχολική, άναμεσα στα γέλια και στο κέφι της παρέας της. Και άργά την νύχτα, καθώς έτοιμαζόταν για να πλύνει στο κρεβάτι της, διαλογιζόταν:

«Α! αν ήθελε, πόσο τρυφερά θά τον άγαπούσα. Αυτός όμως...»

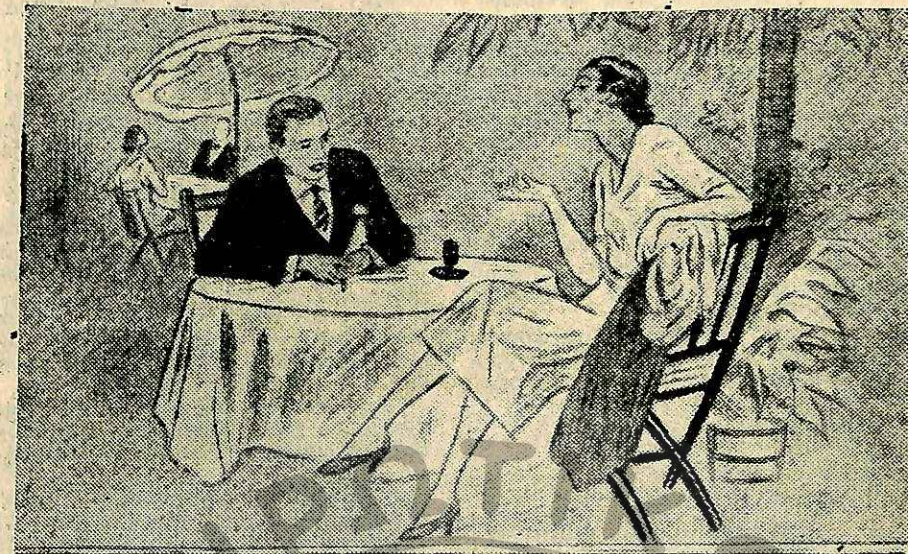
Καταλάβαινε ότι κάτι είχε αλλά-

ζει μέσα της, κάτι που έφερνε ένα έμπόδιο άνάμεσά τους. Και σ' αυτό, έφταιγε ο παλιός μύλος. «Είμαι άνόητη, μουρμούρισε, δεν πρέπει να ξαναπάω εκεί. Ο Ζάκ έχει δικήν. Θά ζήσουμε πιο ευτυχείς με τις μοντέρνες ιδέες».

Η λογική προτείνει, αλλά η καρδιά άποφασίζει... Έτσι, την επομένη κι' όσας, η Γενεβιέθ έγκατέλειψε την παρέα της και τον μνηστήρα της στην έκδρομή που είχε άποφασίστη την προηγούμενη το βράδυ, και μόνη της διευθύνθηκε πάλι στον «Μύλο της Αγάπης».

Της φάνηκε ότι ξανάβλεπε ένα παλιό φίλο, του οποίου οι συμβουλές ήσαν πολύτιμες. Τι θά έλεγε όμως ο Ζάν αν τις άκουγε;

«Βλέπετε, μικρούλα μου, η αλήθινή ευτυχία δεν βρίσκεται στον πλούτο, ούτε στην πολυτέλεια, ούτε στις διασκεδάσεις... Όλα αυτά είναι διαισθητικά όπως ο άνεμος στην πεδιάδα. Ένα μονάχα είναι αληθινό: η άγáπη!»

Όλα είχαν συμφωνήσει μεταξύ τους.

—Η άγáπη! έπαναλάβαινε ο χορός των τσιτζίκιων, των χελιδονιών και των λουλουδιών.

«Δεν θά είσαι πάντοτε νέα και όμορφη, εξακολουθώσε ο παλιός μύλος. Θά έρθη η μέρα που ο κόσμος ό οποίος σε θαυμάζει σήμερα, θά σ' εγκαταλείψει για να δεχθώ άλλες πιο νέες και πιο γοητευτικές. Θ' άναφανούν οι πρώτες λευκές τρίχες, ενδείς ότι ο χειμώνας πλησιάζει... Τι θά σου μείνη τότε; Θά έχης οικοδομήσει άπάνω στην άμμο. Η έστία σου δεν θά σου δώση άποζημιώσεις, άφού έσύ όταν ήσουν νέα, δεν της είχες φέρει τίποτε. Μικρούλα μου, δεν πρέπει ποτέ να θυσιάζης την φλόγα χάριν της λαμπρής άκτίνας που σε θαμύωσε προς στιγμή. Άν έέρης να την διατηρήσης, η άγáπη είναι η ιερή φλόγα που δεν σβύνει ούτε πέραν του τάφου!»

Συλλογισμένη, με το πηγούνι άκουμπισμένο στην παλάμη της, η Γενεβιέθ άκουγε την γλυκεία συναυλία. Της φαινόταν πως τα σπόρ, οι διασκεδάσεις, οι φίλοι, δεν είναι κανένα ένδιαφέρον. Ένας άλλος σκοπός της είχε άποκαλυφθώ ξαφνικά, ο πραγματικός σκοπός της ζωής.

Ίσως ο Ζάκ να παρατήρησε κά-

ποια αλλαγή στη μνηστή του, αλλά πιστός στη θεωρία του ότι ο καθένας είναι έλεύθερος, δεν της έλεγε τίποτε για την ξαφνική προτίμησή της στους μοναχικούς περιπάτους. Η Γενεβιέθ όμως υπέφερε για την άδι-αφορία που, άναρωτιόταν αν δεν ήταν προτιμώτερο να εξηγηθώ μαζί του, τελειωτικά. Ο μόνος που άνησύχησε για την άλλαγή της νέας ήταν ο πατέρας της. Την ρώτησε με τρυφερότητα. Δεν μπόρεσε όμως να της άποσπάση το μυστικό της και άπεφάσισε να έπισπύση την έπιστροφή του στο Παρίσι, μήπως η έξοχική ζωή ήταν η χίτλια της άδι-καίολόγητης μελαγχόλις της.

Γ'

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ, δύο μήνες πέ-ρασαν με τις τόσες άσχολίες που δημιουργεί η ζωή στην πρωτεύουσα. Τσαγιά, δεξί-οι, σείς, θέατρα, ράπτριες, έκθέσεις και

τόσα άλλα. Η Γενεβιέθ προσπα-θούσε να πείσει τον έαυτό της ότι ήταν πιασμένη γι' αυτή τη ζωή... Η ευτυχία της θά βρισκόταν στα ταξίδια, στην έλευθερία της, μ' ένα σύζυγο καλόδολο που ποτέ δεν θά έφερνε πρόσκομμα στα καπρίτσια της.

Όστόσο, όταν ο πατέρας της την ρωτούσε αν είχε άποφασίσει με τον Ζάκ για την ήμερα του γάμου, εκείνη το άνέβαλε όλοένα.

—Τόσο πολύ βιάζεσαι να φύγω από κοντά σου; τον ρωτούσε γελώντας.

Μια όμορφη φθινοπωρινή μέρα, έ-να μικρό λευκό αυτοκίνητο, στάθηκε στον δρόμο προς το Μεσέρ. Η Γενεβιέθ, τυλιγμένη σ' ένα ά-ξιδιατικό πανωφόρι, με μια έσάρπα δεμένη στο κεφάλι, κατέβηκε από το άμάξι και άνηφόρησε τον λόφο, όπου βρισκόταν ο παλιός «Μύλος της Αγάπης».

Ο κ. Τριλιάκ είχε φύγει για όκτώ μέρες σ' ένα ταξίδι υποθέσεων, στο Βέλγιο. Τότε, της Γενεβιέθς της ήρθε μια παράξενη ιδέα, την οποία άπέκρουσε στην άρχη, αλλά στο τέ-

'Ο μύλος της αγάπης

λος της οϊζώθηκε τόσο έπιμονα, ώστε δεν μπόρεσε ν' αντισταθί. "Ηθελε νά ξαναδεί τον παλιό μύλο των Γκαγιερά.

Ξεκίνησε μιά χαρραυγή, αφού είδο-ποιήσε την υπηρέτριά της ότι θα πήγαινε για μερικές ημέρες στην εξοχή. Η πιστή Ζανέτ, ήταν συνηθισμένη στα καμώματα της νεαρής κυρίας της και δεν παραξενεύτηκε.

Μόλις η Γενεβιέθ βρέθηκε στο περιβάλλον του οποίου διατηρούσε μέσα της την νοσταλγική ανάμνηση, της φάνηκε ότι αναγεννιόταν.

Ξαπλώθηκε στο χορτάρι, με τα χέρια της ενωμένα κάτω από τον στήνα και αφέθηκε, στις όνειροπολήσεις της.

'Ο Ζάκ θα πήγαινε στο σπίτι της και ασφαλώς, θα παράξενευόταν για την ξαφνική αυτή ανάχωρήσή της. Και τότε, ποιός ξέρει... ίσως θα έρχόταν νά την αναζητήσει εδώ. Ποιός ξέρει αν τὸν περιβάλλον αυτό, δεν θα επενεργούσε στην ψυχή του, με τις ανάμνησεις της αγάπης, που περιέκλειαν οί ραγισμένοι τοίχοι... Ποιός ξέρει αν ὁ «Μύλος της 'Αγάπης» δεν θα επανέφερε τον πολύ μοντέρνο μνηστήρα της, στις ιδέες του παλαιού καιρού.

Ξαφνικά, η Γενεβιέθ ανάκαθισε. Μιά πλούσια ανδρική φωνή τραγουδοῦσε ένα παλιό σκοπό του τόπου:

«Φεύγοντας ὁ καλός μου,
Τὴν καρδιά μου πήρε,
Πεθαίνω ἀπὸ ἀγάπη,
'Αφὸ δική του εἶμαι...»

—Τὸ τραγουδί τῶν Γκαγιερά! μουρμούρισε ἡ νέα καὶ σηκώθηκε. Πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους, εἶδε ἕνα νεαρό χωρικό, μὲ τὸ ποικιμίσο ἀνοιχτό στὸ στήθος. Ἦταν μελαγχολικός καὶ καλοκαμωμένος καὶ εἶχε ἐξυπνὴ φυσιογνωμία.

Καθὼς τὴν εἶδε, ὁ νέος κοντοστάθηκε καὶ τὸ τραγουδί του κόπηκε ἀπὸτομα. Ἀμέσως κατόπιν, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της. Ἡ Γενεβιέθ τοῦ χαμογελοῦσε.

—Συγγνώμη, δεσποινίς, εἶπε, δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ συναντοῦσα κανέναν ἐδῶ.

—'Εγὼ πρέπει νὰ ζητήσω συγγνώμη, κύριε. Ἵσως νὰ εἶναι ἀδικοκρισία μου πού ἦρθα στὸν μύλο, γιατί δὲν ξέρω μήπως εἶναι ιδιοκτησία κανενός.

—Πραγματικῶς, μὰς ἀνήκει... Ἀλλά, δεσποινίς, πρόσθεσε ζωηρά, μὴ νομίζετε ὅτι τὸ λέγω γιὰ νὰ σὰς ἐμποδίσω νὰ ἐρχεστε! Πολὺς κόσμος ἐρχεται ἐδῶ. Ὁ μύλος αὐτὸς εἶναι ἀγαπητὸς σ' ὅλη τὴν περιφέρεια.

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γοητεύτηκε καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ πού ἦρθα.

—Θὰ σὰς εἶπαν ἴσως τὴν ἱστορία τῶν Γκαγιερά; ρώτησε ὁ νέος ξεθαρομένος κάπως.

—Ναί, καὶ μὲ συγκίνησε πολὺ. —Τὸ λέτε ἐλικρινῶς; Φανταζόμουν ὅτι μονάχα οἱ... ἐντόπιοι μπόρουν νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀγάπη πού ἔνωσε δύο γέροντες καὶ στὸν θάνατο ἀκόμα.

—Εἶναι κάτι τόσο σπάνιο... τόσο ὠραίο!

Ὁ νέος τὴν παρατηροῦσε τώρα μὲ περιέργεια καὶ μὲ συμπάθεια.

—Εἰστε Παρισινή;

—Ναί... Ἐσεῖς, εἰστε ἀπὸ τὸ Μεσ-σέρ;

—Ναί, ὁ πατέρας μου εἶναι ιδιοκτήτης τοῦ κτήματος πού βλέπετε ἐκεῖ πέρα, κοντὰ στὰ δάσος. Ὅλα αὐτὰ τὰ χωράφια καὶ ὁ μύλος μὰς ἀνήκουν... Ὁ γέρο Γκαγιερὰ ἦταν βλέπετε... θεῖος τοῦ πατέρα μου.

—'Α!... μουρμούρισε ἡ νέα.

Τὸν παρατηροῦσε καὶ αὐτὴ τώρα. Ἔτσι σὰν αὐτὸν φανταζόταν τὸν Γκαγιερὰ στὰ νειάτα του.

—Ἐρχομαι συχνὰ στὸν «Μύλο της 'Αγάπης», ἐξακολούθησε ὁ νέος. Ἡ τέλεια εὐτυχία πού στεγάστηκε ἐδῶ μέσα, ἡ βαθεῖα ἀφοσίωσις, ἡ τόσο πιστή, μὲ κάνει νά...

Σώπασε δισταζόντας. Ἐκείνη τὸν ἐνθάρρυνε:

—Σὰς κάνει νά...

—Συγχωρεῖτε τὴν ἀπλοϊκότητά μου, δεσποινίς... Ἐμεινα ὅπως βλέπετε, ἕνα μεγάλο παιδί... Ἐρχομαι ἐδῶ, καὶ ζητῶ ἀπὸ τὸν παλιό μύλο μου, νὰ μοῦ στειλῇ μιά μέρα μιὰν ὁμοία εὐτυχία σὰν αὐτὴ πού στάθηκε ἐδῶ μέσα...

Ἐνῶ μιλοῦσε, ὁ νέος εἶχε καθήσει στὸ χορτάρι καὶ μὲ ἀφέλεια, σὰν νὰ εἶχε ἀπέναντί του μιὰ παλιὰ γνώριμο, ἄρχισε νὰ τῆς λέη τις ἐλπίδες του καὶ τὰ ὄνειρά του. Ἡ Γενεβιέθ τὸν ἀκούει, μὲ μιὰ γλυκεῖα συγκίνηση, γιατί τὰ λόγια του συμφωνοῦσαν τόσο πολὺ μὲ τοὺς δικούς της πόθους, μὲ τὰ δικά της ὄνειρα.

Πέρασαν ἔτσι μιὰ ὥρα εὐχάριστη, ὥστόσο ὁ ἥλιος ἔγειρε χαμηλὰ στὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ Γενεβιέθ πετάχθηκε ὀρθή.

—'Ω! φώναξε, νύχτωσε καὶ ὅλας. Φεύγω...

Τὰ λόγια της αὐτὰ διέκοψαν τὴν γοητεία. Σηκώθηκε καὶ ἐκείνος μὲ λύπη.

—Ὀνομάζομαι Ἐτιέν Φρεμόν, τῆς εἶπε σιγὰ σὰν νὰ ζητοῦσε μιὰ ὁμοία ἀπάντηση καὶ ἡ Γενεβιέθ τὸν ἀντε-λήφθη.

—'Εγὼ λέγομαι Γενεβιέθ Τριλιάκ. Τοῦ ἔτεινε φιλικὰ τὸ χέρι, παραγμένη ἀπὸ τὸ φωτεινὸ βλέμμα του πού εἶχε μιὰ ὀρόσητη παράκληση.

—Ὁρεθούαρ δεσποινίς, ἡ ἀντίο; —Ὁρεθούαρ, τοῦ εἶπε ζωηρά. Γιατί στὸ διάστημα τῆς διαμονῆς μου ἐδῶ, θὰ ἐρχομαι κάθε μέρα στὸν «Μύλο της 'Αγάπης»... Ἀν τὸ ἐπιτρέ-πετε, φυσικά, πρόσθεσε μὲ πονηρία, ἀφὸ ὁ Μύλος σὰς ἀνήκει.

Τὰ μάτια τοῦ Ἐτιέν ἐλαμψαν μὲ χαρά:

—'Αν τὸ ἐπιτρέπω; Ἀστυεύετε ἀσφαλῶς. Ὁ παλιὸς μύλος μου θὰ εἶναι εὐτυχὴς νὰ σὰς δεχθῇ πάλι. Ἡ νέα γέλασε, χαρούμενη δίχως νὰ ξέρη γιατί, γιὰ τὴν ἀθῶα ὁμολογία του καὶ τρέχοντας κατέβηκε τὸν λόφο ὥς τὸ αὐτοκίνητό της.

Ἐκείνος τὴν συνόδευσε ὥς ἐκεῖ καὶ στάθηκε ὥστόσο τὸ ἀμάξι χάθηκε στὴν καμψή τοῦ δρόμου.

Καὶ τὸ βράδυ ἔκεινο, ὅταν ἡ Γενεβιέθ πλάγιαζε στὸ στενὸ κρεβάτι τοῦ ξενοδοχείου, τὸ Ρουαγιαίν, ὅπου εἶχε κρατήσει ἕνα δωμάτιο, ἀποκοι-μήθηκε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ὅπως στὸ στήθος της, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγ-στήσει τὴν εἰκόνα τοῦ ὠραίου μυ-

λωνά πού τῆς εἶχε στειλεῖ ὁ Μύλος τῆς 'Αγάπης.

Δ'

Ἡ Γενεβιέθ ἐρχόταν κάθε μερὰ στὸν Μύλο. Καὶ κάθε φορὰ, δειλὰ στὴν ἀρχή, πῶς θαρρετὰ κατόπιν, ὁ ιδιοκτήτης τοῦ Μύλου ἐρχόταν καὶ αὐτὸς. Συνωμιλοῦσαν γιὰ χίλια δυὸ ζητήματα. Ὁ Ἐτιέν — ἔτσι λεγόταν ὁ νέος — δὲν εἶχε τὴν ἀπότομη κάπως καὶ ἀνυπό-κριτη φιλία τοῦ Ζάκ. Στὸ φέρισμό του εἶχε μιὰ εὐγενική λεπτότητα καὶ ἡ Γενεβιέθ, παρὰ τὴν κατὰστα-ση τοῦ ξυπνητοῦ ὄνειρου στὸ ὁποῖο ζοῦσε, παραξενεύτηκε στὸ τέλος μὲ τὴν ἐκλεκτὴ κοῦβέντα καὶ τὴν ἐμφυ-τη εὐγένεια τοῦ συντρόφου της. Μιά μέρα, δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ καὶ τὸν ρώτησε σχετικὰ:

—'Ω! ἀποκρίθηκε ὁ νέος γελῶν-τας γιὰ τὴν ἐκπληξή της, ἔχω λάβει κάποια μὲθοδον. Ἐγὼ σπουδάζει τὴν ἱστορία, ἰδίως τώρα ἐργάζομαι μὲ τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρασιτεχνι-κῶς... γράφω ρομάντσα... ποιήμα-τα...

—Εἰστε συγγραφεὺς λοιπόν;

—'Ω! εἶναι μεγάλη λέξις, ἀποκρί-θηκε ὁ Ἐτιέν εὐθυμα. Δὲν ἔχω δη-μοσιεύσει τίποτε ἀκόμα. Μοινεύου-ρώνω τὸ χαρτί ἔτσι... γιὰ τὸν αὐτὸ μου... Ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι ὠραίος καὶ τὸν ἀγαπῶ! Βρίσκω ἐδῶ ὁλο-να νέες ἀνεξάντλητες ἐμπνεύσεις μέσα στὴ γλυκεῖα αὐτὴ σιγῇ.

—Πόσο καλὰ σὰς ἐνοῶ!

Ἦταν παράξενο πῶς κάθε σκέψις τοὺς συμφωνοῦσε. Ἡ Γενεβιέθ τὸ παρατήρησε καὶ μιά μέρα εἶπε μὲ ἀφέλεια:

—Δὲν σὰς φαίνεται περιέργο, ἀλ-λά ἔχουμε τις ἴδιες ιδέες, τὰ ἴδια γούστα...

Τὴν κύτταξε συλλογισμένος καὶ εἶπε:

—Ναί. Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ πείσει γιὰ τὸν θρύλο τῆς ἀδελφῆς—ψυγῆς.

—Εἴχατε ἀμφιβολίες;

—Ἐπαισα ν' ἀμφιβάλλω... ἀπὸ τὸ-τε πού σὰς γνώρισα... Ἀλλά ὁμο-λῶ ὅτι γιὰ πολὺ καιρὸ ἤμουν δύσπι-στος.

Ἡ Γενεβιέθ εἶχε παῦσει νὰ σκέ-πτεται τὸ Παρίσι καὶ τὴν ζωηρή, κο-σμικὴ ζωὴ στὴν ὁποία ἦταν συνηθι-σμένη. Ὅλα τῆς φαίνονταν σὰν ὀβυ-σμένα σ' ἕνα μακρινὸ παρελθόν.

Ἡ Γενεβιέθ εἶχε πείσει ὅτι σὲ λίγο θὰ ἐπέστρεφε στὴν πρωτεύουσα. Ἀ-πολάμβανε τὴν μέθη τῆς τωρινῆς σιγῆς. Ὁ Ἐτιέν ἦταν τόσο διαφο-ρετικὸς ἀπὸ τοὺς νέους πού εἶχε γνωρίσει. Βεβαίως, τοῦ ἔλειπε ἡ ζωηρότης τῶν Παρισινῶν, ἡ εὐστορ-φία τοῦ πνεύματος, τὰ λεπτὰ μελε-τημένα κομπλιμέντα. Κι' ὁμως κάθε λέξις του εἶχε ἐννοια καὶ ἀνηχοῦσε μέσα της. Ὁ παλιὸς μύλος ἔφερε ὁ-τι ἦταν ἔτοιμος τώρα νὰ δεχθῇ τὴν ἀποστολὴ τῆς πραγματικῆς ἀγάπης.

Ἡ Γενεβιέθ εἶχε πείσει τοὺς δύο αὐτοὺς νέ-ους πού εἶχαν τὸ ἴδιο ἰδανικό.

Ἡ Γενεβιέθ εἶχε πείσει τὸν ἴδιο ἰδανικό.

Ἡ Γενεβιέθ εἶχε πείσει τὸν ἴδιο ἰδανικό.

Ἡ Γενεβιέθ εἶχε πείσει τὸν ἴδιο ἰδανικό.

Ἡ Γενεβιέθ εἶχε πείσει τὸν ἴδιο ἰδανικό.

Ἡ Γενεβιέθ εἶχε πείσει τὸν ἴδιο ἰδανικό.

Ἡ Γενεβιέθ εἶχε πείσει τὸν ἴδιο ἰδανικό.

γενικό. Ὁ Ἐτιέν, μολονότι τὴν εἶ-λατρεύει μυστικὰ ἀπὸ τὴν ἀρχή, δὲν ἔπαυσε νὰ τῆς φέρεται μ' ἕνα σεβασμὸ συγκινητικῆς ἀφωσιώσεως. Κρατοῦσε τὸ λεπτὸ χέρι της ἀνάμε-σα στὰ δικά του, ὄνειροπολοῦσε φω-ναχτὰ καὶ μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία ἀκούει τις ἀπαντήσεις μιὰς καρδι-ᾶς πού συμφωνοῦσε μὲ τὴν δική του.

Δεκαπέντε μέρες πέρασαν ἔτσι, σὰν μέσα σ' ἕνα ὄνειρο. Αὐτοὶ ὁμως οὔτε τὸ πρόσεξαν. Οἱ ὁμορφες φθι-νοπωρινὲς ἡμέρες ἦσαν σύμμαχοί τους.

—Γενεβιέθ, εἶπε ὁ νέος μιὰ μέρα, θὰ παντρευθοῦμε, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Θὰ παντρευθοῦμε, ἐπανελάθε ἐ-κείνη.

—Θέλω νὰ σ' ἀγαπήσω ὅπως ὁ μυ-λωνὰς ἐδῶ ἀγάπησε τὴν μυλωνά του. Θὰ γίνης δική μου καὶ θὰ σ' α-γαπῶ τόσο πολὺ, ὥστε καὶ ὅταν οἱ ὅμοι μὰς θὰ γελοῦν καὶ τὰ μάτια θὰ χάσουν τὴν λάμψη τους, ἡ ἀγάπη μὰς δὲν θὰ σβύσῃ! Θὰ ἴδῃς πόσο γλυκεῖα θὰ εἶναι ἡ ζωὴ μὰς... πόσο ἀναπαυ-τική, στὴν ἡρεμὴ αὐτὴ γωνία τοῦ τόπου μὰς... Γενεβιέθ, σ' ἀγαπῶ...

Εἶσαι ὁροσερὴ σὰν τὸ καθάριο νε-ρὸ τῆς πηγῆς, ὁμορφὴ σὰν τὴν φύση πού μὰς περιβάλλει καὶ ἀπὸ τὰ μα-τια σου μαντεύω ὅτι εἶσαι γλυκεῖα καὶ τρυφερή. Γενεβιέθ, ἀγαπημένη μου, τὸ μυστικὸ τῆς αἰώνιας εὐτυ-χίας θρίσκειται ἐδῶ στὸν παλιό μύ-λο. Θὰ ἐρχόμαστε συχνὰ ἀν θέλεις.

—Κάθε μέρα! τοῦ ἀποκρίθηκε ἐ-κείνη μὲ θέρημη.

Μὲ τὸ ἡλιοθαύσευμα, σηκώθηκε ἕνα ὁροσερὸ ἀεράκι καὶ ἡ νέα ρίγη-σε. Τρυφερὰ, μὲ σεβασμὸ, ἐκείνος πῆρε τὸ σακκάκι του καὶ τὸ ἔρριξε στοὺς ὅμους της.

—'Ω! μὰ θὰ κρυολογήσῃς! τοῦ εἶπε.

—'Οχι... Σὲ βλέπω καὶ αὐτὸ μὲ ἀρκεῖ.

—Πρέπει νὰ φύγω.

—'Απὸ τώρα;

—Νύχτωσε.

—Θὰ μισήσω τὴν νύχτα, τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἀγαποῦσα ἄλλοτε, ἀφὸ μὰς χωρίζεις.

—Μὰ, θὰ ἐπανελθῶ αὐριο.

—Ἐπανελθῶ μὲ ἀλγόνους μεταξὺ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἡ Γενεβιέθ πῆγε ν' ἀπαντήσῃ, ὅταν ξαφνικά, ἐμφηξε μιὰ ἐλαφρὰ φωνὴ καὶ ἀπὸτομα σηκώθηκε.

Στὸ κατώφλι τῆς πόρτας τοῦ μύ-λου μιὰ γνωστὴ σιλουέτα εἶχε πα-ρουσιασθῇ! Ἦταν ὁ Ἀνρί Τριλιάκ. Πίσω του διέκρινε τὸν Ζάκ.

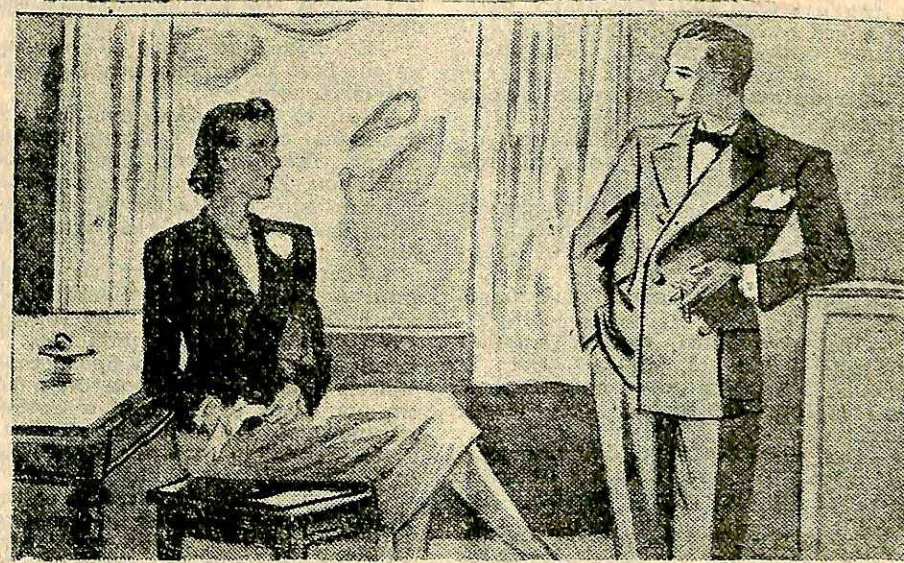
—Γενεβιέθ, τί κάνεις ἐδῶ;

Ἡ ἐρώτησις ἦταν ξερὴ, αὐστηρά, μὲ μιὰ φωνὴ πού ἡ Γενεβιέθ δὲν εἶ-χε ἀκούσει ποτὲ ὡς τώρα, ἀπὸ τὸν πατέρα της. Ἐσπευσε κοντὰ του.

—Τί κάνεις ἐδῶ; ξαναρώτησε σκληρὰ ὁ βιομήχανος. Μ' αὐτὸν τὸν χωρικό;

Ὁ Ἐτιέν εἶχε σηκωθεί καὶ αὐτὸς καὶ στεκόταν σὲ λίγων ἑκατῶν ἀ-πόστασι ἀπὸ τὸν μικρὸ ὄμιλο.

—Δὲν εἰς συγχάριω γιὰ τὰ καμώ-ματά σου! ἐξηκολούθησε ὁ κ. Τριλι-άκ. Εἶναι κάμποσες ἡμέρες πού ἐπέ-στρεψα στὸ Παρίσι καὶ ἡ Ζανέτ μὲ πληροφόρησε γιὰ τὴν ἀναχώρησή σου. Στὴν ἀρχὴ σὲ περιμένα, ὥσ-ο τὸ σοῦ περάσει τὸ νέο καπρίτσιο σου καὶ ἐπιστρέψεις... Ἐπειδὴ δὲν ἐρχόσουν, ἦρθα νὰ σὲ ὀρῶ. Ἡ ἐκ-πληξίς μου εἶναι ἀκόμα μεγαλειέ-τη. γιατί βλέπω ὅτι δὲν σε παρέσυ-ρε ἀπλῶς ἡ λατρεία σου πρὸς τὴν ἐξοχή, μόνον θεώρησες καλὸ νὰ ἐγ-

Μὴ θυμῶσθαι μαζί μου, Ζάκ, ἀν διαλέξω ἕναν δρόμο πού μὲ ἀπομακρύνει ἀπὸ σένα.

καταλείψης τὴν οἰκογένειά σου γιὰ νὰ συναντήσῃς ἕνα κοκοράκι τοῦ χωριοῦ... Σὲ συγχάριω γιὰ τὴν ἐκ-λογή σου!

Εἶχε ρίξει μιὰ περιφρονητικὴ μα-τιά στὸν Ἐτιέν, στὰ ἀπλὰ χωριάτι-κα ρούχα του.

Τῆς Γενεβιέθ τῆς φάνηκε ὅτι γκρεμιζόταν σ' ἕνα θάραθρο δίχως τέλος. Πραγματικῶς ἐπέφτε ἀπὸ τὰ σὺρνια.

—Μπαμπά! φώναξε, δὲν ξέρεις...

—Δὲν θέλω νὰ ξέρω τίποτε καὶ δὲν δέχομαι ἐξηγήσεις.

Ὁ Ἐτιέν προχώρησε τότε ἕνα βή-μα.

—Τότε κύριε, εἶπε μὲ σταθερὰ φω-νὴ, πρέπει ἐγὼ νὰ σὰς ἐξηγηθῶ.

Ὁ κ. Τριλιάκ τὸν παρατήρησε ἀ-γέρωχα.

—Εἶναι περιττόν, νεαρό μου. Ἐπι-στρέψατε κοντὰ στὴς ἀγέλεδες σας καὶ λησμονήσατε τὴν ἀνόητη αὐτὴ ἱστορία, σὰς τὸ συμβουλεύω φιλι-κῶς.

Τοῦ γύρισε τὴν πλάτη, πᾶρασερ-νοντας τὴν σαστισμένη Γενεβιέθ. Ὁ Ζάκ τοὺς ἀκολούθησε μὲ παγερὴ σιγῇ.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρυνόταν καὶ ὁ Ἐτιέν σκέφθη-κε μελαγχολικά ὅτι δὲν θὰ ξανάβλε-πε ποτὲ τὴν πολυαγαπημένη του. Δὲν ἔφερε τὴν διεύθυνσή της στὸ Παρίσι, οὔτε τὴν ἐργασία ἔκανε ὁ πατέρας της, μονάχα τ' ὄνομά της τοῦ εἶχε πῇ.

—Ἐπὶ τρελλός... μουρμούρισε καθὼς σκέφθηκε τὸ κοινωνικὸ θέ-μα πού τὸν χόρριζε. Θὰ μὲ λη-σμονήσῃ... ναί, θὰ μὲ λησμονήσῃ.

Ἐνα δάκρυ κύλησε στὸ μάγουλό του δίχως νὰ τὸ σπογγίσει καὶ ἔπε-σε σὰν μιὰ γλιάρη σταγόνα δρόσου ἐπάνω στὸ χέρι του.

Τὴν ἴδια στιγμῇ, σὰν νὰ ἐνωίσε ὁ παλιὸς μύλος τὸν πόνο του καὶ νὰ τὸν συμμεριζόταν, κάποια πέτρα ξέ-φυγε ἀπὸ τὸ χάλασμα τοῦ τοῖχου καὶ κύλησε στὰ πόδια του.

Μὲ θολωμένο βλέμμα, ὁ Ἐτιέν τὴν παρατήρησε μιὰ στιγμῇ. Κατόπιν μὲ μιὰ κίνησι συμβολικῇ, τὴν σήκωσε ἀπὸ χάμα καὶ σιγὰ, μὲ εὐλάβεια,

πῆγε καὶ τὴν τοποθέτησε πάλι στὴν θέση ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε ξεφύγει.

Ε'

Ἡ ἐπιστροφή ἀπὸ τὸ Ρουάν στὸ Παρίσι ὑπῆρξε σιωπηλή. Ἦταν φανερό ὅτι ὁ κ. Τριλιάκ ἦταν δυσχερῶς ἐκτεταμένος μὲ τὴν κόρη του γιὰ τὸ πραξικόπημά της. Τί τῆς εἶχε ἐρθεῖ ξαφνικά τῆς Γενε-βιέθ; Ἀπὸ πότε τὸν συναντοῦσε αὐτόν; Ἦξερε ὅτι ἡ κόρη του ἦταν σοβαρὴ καὶ ἀξιοπρεπής, ἀλλὰ ἦταν θυμωμένος ἐξ αἰτίας τοῦ Ζάκ. Τί θὰ εἶχε σκεφθῇ τάχα γιὰ τὴν μνηστή-τού;

Ἦταν δύσκολο νὰ τὸ μαντεύσῃ, γιατί καὶ ὁ Ζάκ ἔμεινε βουβός, καὶ ἡ φαινομενικὴ ἀδιαφορία του ἦταν ἀρκετὰ ἀποκαρδιωτικὴ. Ἐν τούτοις, δὲν φαίνονταν νὰ εἶχε ἀλλάξει σχε-δια καὶ σὲ κάποια παρατήρηση τοῦ κ. Τριλιάκ εἶχε πῇ:

—Κατὰ τὴν γνώμη μου, νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ παντρευθῇ ἡ Γενεβι-έθ, ὥστε ν' ἀλλάξῃ ιδέες...

—Συμφωνῶ ἀπολύτως μαζί σου, τοῦ εἶχε ἀποκριθῇ ὁ μέλλων πεθερός του.

Μολονότι ὁ Ζάκ δὲν εἶχε πῇ τίπο-τε, ἡ ἐκπληξίς του ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν εἶδε τὴν μνηστὴ του συντρο-φευμένη μ' αὐτόν τὸν ἀγνωστό. Ἵ-σως δὲν θὰ εἶχε παραξενευθῇ τόσο πολὺ, ἀν ὁ Ἐτιέν Φρεμόν ἦταν τοῦ δικοῦ του κοινωνικοῦ κύκλου. Ἀλλὰ πού διάβολο τὸν ψάρεψε ἡ Γενεβι-έθ, αὐτόν τὸν χωριάτη; Ἦταν κάτι ἀπίστευτο.

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχαν ἐπιστρέ-ψει ἀπὸ τὸ Ρουαγιαίν καὶ ἀπὸ τότε δὲν εἶχε ἰδῇ πιά οὔτε τὴν Γενεβιέθ, οὔτε τὸν πατέρα της.

Ἐκείνο τὸ βράδυ, βρισκόταν ἐα-πλωμένος σ' ἕνα ντιβάνι καὶ ἀφηρη-μένος φυλλομετροῦσε κάποιο περιο-δικό, ὅταν ἀκούστηκε τὸ τηλέφωνο. Ἀπλῶς τὸ χέρι του καὶ πῆρε τὸ ἀ-κουστικό. Ἡ Γενεβιέθ τοῦ μιλοῦσε:

—Ζάκ, ἐσὺ εἶσαι; Μπορεῖς νὰ θυσι-άσῃς μισὴ ὥρα, θέλω νὰ σοῦ μιλή-σω.

—Εὐχαρίστως, ἐρχομαι. Τί συμ-βαίνει;

του νέου στάθηκε μπροστά στο σπίτι της μνηστής του. Την βρήκε δροσερή και γελαστή, όπως πάντοτε.

—Θα πάρης, βέβαια, ένα τσάι, Ζάκ;
—Ευχαρίστως, κάνει τόσο κρύο σήμερα.

Η νέα σήμανε το κουδούνι και αφοφύ τους σεβήρισαν το τσάι, του είπε:

—Σε ζήτησα, αγαπητέ μου, επειδή πρέπει να μιλήσουμε τελειωτικά.
—Είναι πληκτικές, ξέρεις, οι σόδα-ρες συζητήσεις.

—Πιθανόν, αλλά είναι αναπόφευκτες.

—Αν είναι έτσι, άρχισε λοιπόν! στέναξε ο Ζάκ με κομικό ύφος. Σ' ακούω. Ελπίζω δ.ι. πρόκειται να μου δρίσης την ημέρα του γάμου μας.

—Θεέ μου, όχι, όχι, δεν πρόκειται γι' αυτό. Άκουσε, Ζάκ, σε θεωρώσα πάντοτε ως ένα φίλο ειλικρινή, είχα δίκιο;

—Ασφαλώς. Σε παρακαλώ να βασισηθής σ' έμένα σε κάθε περίπτωση, κι' ό,τι μπορέσω, θα το κάμω για να σε βοηθήσω.

—Ευχαριστώ, Ζάκ, δεν άμφεβαλα για σένα. Νά λοιπόν τί θέλω: να με απαλλάξεις από την υπόσχεση που σου έδωκα, Ζάκ.

Αυτή τη φορά, μ' όλη την συνηθισμένη προσποιητή αδιαφορία του, ο νέος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κίνηση έκπληξης.

—Δεν θέλεις πιά να με παντρευθής;

—Όχι, Ζάκ. Δεν θα ήταν έντιμο έκ μέρους μου, επειδή ξέρω τώρα, ό,τι άγαπώ έναν άλλον.

—Ελπίζω να μην έννοης εκείνον τον χωρικό;

—Αυτόν ακριβώς. Ήσυχασε! δεν πήγα εκεί επίτηδες για να τον συναντήσω. Γνωριστήκαμε τυχαίως σ' εκείνο τον παλιό μύλο. Κουβεντιάσαμε. Και κατάλαβα ότι μονάχα μ' αυτόν θα εύτυχισω. Ήμουν βέβαιη ότι θα έκπλαγης. Άλλα, ξέρεις ότι είμαι πάντοτε ειλικρινής κι' αν βλέπω τώρα μερικά πράγματα διαφορετικά, διατηρώ όμως τον χαρακτήρα μου. Αποστρέφομαι το φέμμα. Γι' αυτό σε κάλεσα απόψε να έρθης εδώ.

—Ο Ζάκ θέλησε να μιλήση, αλλά τον διέκοψε:

—Άφισέ με να τελειώσω, σε παρακαλώ. Κατόπιν θ' άπαντησω στις αντιρρήσεις σου, αν τυχόν έχης τίποτε να πής. Όταν μου πρότεινες να παντρευθούμε, μού έξηγησες την μοντέρνα αντίληψη που είχες για τον γάμο, ένα είδος συνεταιρισμού. Βρήκα τέλειες τις θεωρίες σου, έπειδή μού άφηνες πλήρη έλευθερία. Εφέτος όμως το καλοκαίρι, μού άποικαλύφθηκε κάτι το όποιο άγνοούσα ως τώρα... η άγάπη...

—Α! και πώς αυτό;

—Μ' έναν τρόπο άπλουστατο... Άπό ένα παλιό μύλο και από μια ιστορία... Κατάλαβα ότι η καρδιά παίζει ένα ρόλο πιο σπουδαίο άπ' ό,τι φανταζόμθα στην ένωση δύο προσώπων... Ή άγάπη! Κατά την δική σου ιδέα, είναι κάτι που έχει παραγραφή και θεωρείται ως γελοίο...

—Άλλά, Γενεβιέθ, ξεχνάς ότι συμμερίζοσυν την γνώμη μου. Ή φίλια μας είχε κι' αυτή την γοητεία της.

—Ναι... Άλλά, άλλαξα ιδέα. Δεν φταίω εγώ, Ζάκ, αν σήμερα βλέπω ότι βρίσκομαι σ' ένα σταυροδρόμι.

Μη θυμώσης μαζί μου αν διαλέξω ένα δρόμο που με άπομακρύνει από σένα.

—Σ' άγαπούσα πολύ, Γενεβιέθ, με τον δικό μου τρόπο, σαν ένας καλός σύντροφος.

—Ναι, το ξέρω, αλλά εγώ θέλω ν' άγαπηθώ σαν μια μνηστή, άπλουστατα. Ύπηρεξες πάντοτε πολύ καλός μαζί μου, Ζάκ, και μη νομίσης πως η ματαιώσις του γάμου μας θα διακόψη την φιλία μας. Άπεναντίας μά- λιστα.

—Γενεβιέθ, γνωρίζεις τις άρχές μου: ό καθένας είναι έλευθερος να κάμη όπως του άρέσει. Άν νομίξης ότι δεν θα εύτυχής μαζί μου, άς τραβήξη ό κανθένας τον δρόμο του... πρέπει όμως να προσθέσω ότι η λύπη μου είναι μεγάλη: σ' άγαπούσα περισσότερο άπ' ό,τι φανταζόσυν.

Η Γενεβιέθ του έτεινε το χέρι της.

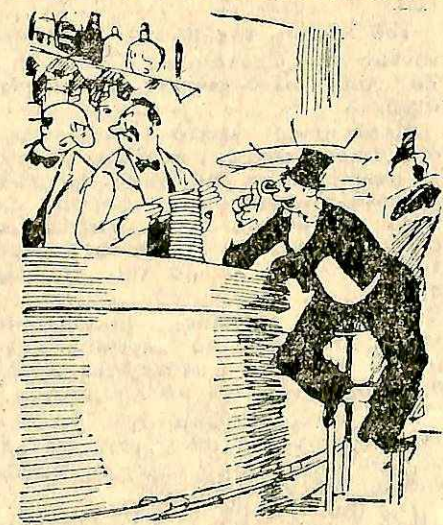
—Είσαι ένας πραγματικός φίλος, Ζάκ, και σ' εύχαριστώ. Μη λυπάσαι όμως. Δεν θα μπορέσω να έξασφαλίσω την εύτυχία σου, όπως έσύ την έννοείς. Οι αντίληψεις μας για την ζωή είναι διαφορετικές, από τότε που μ' έδίδες ό παλιός μύλος με την ιστορία του... Ός τότε, δεν γνώριζα τον έαυτό μου, τώρα ξέρω ότι είμαι ρομαντική σαν τις γιαγιάδες μας... Συγχώρεσέ με.

—Σε συγχωρώ, Γενεβιέθ, αλλά λυπούμαι. Έξ άλλου σ' εύχαριστώ για την ειλικρίνειά σου, κι' ούτε μνησικακώ εναντίον σου.

Τον συνόδευσε ως την πόρτα, του έσφιξε φιλικά το γέρι και το βοάβ' εκείνο, η Γενεβιέθ κοιμήθηκε με την καρδιά εξαλαφρωμένη, σαν να είχε κερδίσει μια νίκη.

ΣΤ'

Ο Έτιέν ήταν δυστυχής από τότε που χωρίστηκε τόσο άπτομα από την νέα που ένσάρκωνε το όνειρό του της άγάπης, και περιφερόταν μελαγχολικά στον έρειπωμένο μύλο. Έ'χε χάσει τον ύπνο του και την όρεξή του. Μόλις έκλεινε τα μάτια του, την ξανάβλεπε μπροστά του. Και μόλις έφεγγε η μέρα, πήγαινε στον τόπο όπου την

Ο προϊστάμενος του μπάο.—Και γιατί δεν το ξαναδίνεις να πη άπ' αυτό που του είχες δώσει προηγουμένως; Ο μπάο μ.α.ν.—Γιατί είναι κάνας λάθος. Το είχα δώσει άντις ούτσιν, από το ύψος που γυαλίζουν τα χαλκώματα!

είχε συναντήσει για πρώτη φορά. Την ημέρα εκείνη, τον καθυότερησε κάποιος χωρικός γείτονάς του και η ώρα ήταν περασμένη όταν έφθασε στον μύλο. Έσπρωξε την πόρτα και μπήκε.

Ξαφνικά, όπισθοχώρησε ένα βήμα, θαρρούσε ότι όνειρευόταν. Ήταν δύνα όν να είναι αλήθεια, Θεέ μου!

—Γενεβιέθ! ψιθύρισε άναστατωμένος.

Με μια αυθόρμητη κίνηση λατρείας, πήγε και έπεσε γονατιστός μπροστά στα πόδια της νέας.

Έκείνη έγειρε προς αυτόν και άκούμπησε το λεπτό χέρι της άπάνω στον ώμο του.

—Έτιέν... ψιθύρισε. Έπέστρεψα για πάντοτε...

Ο νέος ανόρθωσε το κεφάλι του. Την είδε μπροστά του όλοζώντανη. Όχι, δεν ήταν όφθαλμαπάτη. Ήταν η Γενεβιέθ!

—Εγώ είμαι, του είπε τρυφερά. Κτύπαξέ με καλά, Έτιέν... Με άναγνωρίζεις πάντοτε;

Ορθώθηκε και την τραβήξε με πάθος άπάνω στο στήθος του, την έσφιξε κοντά του παραφορά.

—Λατρευτή μου! Μνηστή μου! Πέσμου ότι δεν όνειρευόμαι...

—Όχι, όχι, δεν όνειρευόσαι... Έξηγησα στον μπαμπά την αλήθεια... Σ' άγαπώ... Μ' έσένα θα παντρευθώ, Έτιέν και με κανέναν άλλο. Ο μπαμπάς, που είναι ό πιο χρυσός πατερούλης του κόσμου, ύποχώρησε.

Άλλά μ' έναν όρον μονάχα: ότι θα κατοικούμε τους έξη μήνες του χρόνου στο Παρίσι, ώστε να μάς χαιρετά κοντά του... Πιστεύω πως θα θέλσης...

Έγειρε χαϊδευτικά το κεφάλι της άπάνω στον ώμο του και συνεπέρανε για να τον πείση.

—Άλλωστε, η διαμονή σου στην πρωτεύουσα θα σου είναι πολύ χρήσιμη, άναπημένο μου, θα ίδης. Έκεί θα μπορέσης να γίνης γνωστός... Θα γίνης ένας έξακουσμένος μυθιστοριογράφος και η γυναίκα σου θα είναι περήφανη για σένα.

Ο νέος φίλησε άπαλά τα μεταξένια της μαλλιά.

—Ο,τι θέλεις έσύ, λατρευτή μου, άρκει να σε κερδίσει, πολυαγαπημένη μου!

Η Γενεβιέθ πέρασε τα δύο χέρια της γύρω στο λαιμό του και του ψιθύρισε σ' αύτι:

—Τους άλλους όμως έξη μήνες, θα έρχόμαστε εδώ, άνάμεσα στα λουλούδια και μέσα στη λακιάδα... κοντά στην τραγουδιστή θάλασσα... κοντά στον καλό μας τόν μύλο, που άσφαλώς, θα έχη κι' άλλες πολλές συμβουλές να μάς δώση...

Ένας ύμνος εύτυχίας άνύψωνε τους δύο νέους, σ' ένα αίσθημα τρυφερής άγάπης... Σφιγμένοι, ό ένας κοντά στον άλλον, πλησίασαν πολύ κοντά τα πρόσωπά τους... Το πρώτο τους φιλή, έπεσφράγισε την μνηστεία τους.

Ούτε πρόσεξαν ότι ό Άνρι Τριλάκ, στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας και τους παρατηρούσε με κρυφή χαρά και συγκίνηση. Άπέστρεψε το κεφάλι του μ' ένα χαμόγελο:

—Ωραία! μουρμούρισε. Νομίζω ότι η μικρούλα μου θα εύτυχής...

Κάτι σαν ένα στέναγμα πέρασε στον παλιό μύλο. Ίσως να ήταν το ζευγάρι των παλιών μυλωνάδων που χαϊρόταν πέραν του τάφου για την ώρνια ξαναγεννημένη άνάστη τους.

ΤΕΛΟΣ

'Αλλό!... "Ω. διέκοψαν!...

Ένα τρυφερό διήγημα

Του Ζ. Πικάρ

-Α ΔΑΟ, ΔΑΔΟ... 46-48; ναι... καλά, άνεγνώρισα τη φωνή σου... δέχαι... εγώ είμαι... Κα- λήμέρα σας, δεσποινίς... Καλά, ευχαριστώ... και σεις; Άσχημα; Γιατί;

...Α, ναι, έχετε δίκιο... Έόρεχα όλη την ημέρα γδής και δεν μπορέσατε να κάνετε τον καθήκονό σας περίπατο... Τι κρίμα!... Εγώ; Α, πήγα στο σινεμά, για να σκοτώσω την ώρα μου... Άν έόρεχη αυτή την ώρα στη γειτονιά μας; Στεθήστε να κυττάσω... Ναι, έόρει, μα δεν το είχα καταλάβει γιατί είμαι πι- νημένος στη δουλειά... Τι; Θα διακόψετε;

Α, όχι, δεν το είπα γι' αυτό... Έλάτε, ξέρω καλά πόσο μ' εύχαριστεί να κουβεντιάω μαζί σας... Άλλο, άλλο... Μα ναι, αλήθεια σας λέω... Με κοροϊεύετε. Δεν κάνετε διόλου καλά... Άλλο... για πέστε μου, δεσποινίς Ζάν, μπορείτε να έδοποιήσετε τον κύριο Μπερνάρ νάβη στο τηλέφωνο... Έχω μια πληροφορία να του ζητήσω... Δεν έβθε άκόμα... Έχετε την καλοσύνη να του πείτε να με ζητήσει μό- λης έόρη... Ευχαριστώ πολύ, δεσποινίς Ζάν, έορεδούναρ...

Ο Πιέρ Μπερνάρ κρέμασε το άκου- στικό και έμεινε για λίγα λεπτά σιωπη- λός.

Από την Βιομηχανική Έταιρία, στην όποιαν έργαζόταν, έορκόταν ως εκ της θέσεως του σε καθημερινή έπαφή με την Γενική Έταιρία Μεταφορών.

Άπ' την πρώτη κιόλας μέρα πούχε τηλεφωνήσει για να ζητήσει κάποια πλη- ροφορία του είχε κάνει έντοπωση ή γλυ- κειά χρυσάλλινη φωνή της δεσποινίδος που ήταν στην άλλη άκρη του σύρματος και από τότε, κάθε πρωί, τα λίγα φιλικά λόγια που αντίλλαζαν ήταν κάτι που γέ- μιζε γάλα τον Πιέρ.

Εκτός άπ' την όμορφη φωνή της ή νέα ήταν και ευγενικότατη, και πολύ μορφωμένη, πράγμα που καθιστούσε τις άνοήσις τηλεφωνικές τους συνδιαλέξεις εύχαριστες και γοητευτικές.

Χωρίς να γνωρίζονται προσωπικά είχαν συνηθίσει να καληπερίζονται καθημερι- νώς από τηλέφωνο.

Και έτσι σιγά-σιγά γεννήθηκε μια ά- μοιχία συμπάθεια και φίλια άνάμεσα στους δύο νέους.

Κάθε πρωί, ό Πιέρ Μπερνάρ έόλεπε ότι ήταν περισσότερο γοητευμένος από τον έόθυμο και εγκάρδιο χαρακτήρα της συνομιλήτριας του.

Άπ' την άλλη μεριά πάλι ή νέα έ- νοιωσε μια εύχαρίστηση που όλοένα μα- γάλωνε, μ' αυτές τις επικίνδυνες συνομι- λίες που θα μπορούσε, άμα θά έόθελε να τις διακόψη.

Συνήθως σκεφτόταν τον ύπάλληλο της Βιομηχανικής Έταιρίας και μέσα της, έτσι, χωρίς να ξέρη καλά-καλά το γιατί, τον φανταζόταν ψηλό, μελαχροινό, με πρόσωπο γλωφό που να το φωτίζουν δύο μεγάλα μαύρα μάτια.

Βεβαίως, είχε νοιώσει πολλές φορές την άνάγκη να ρωτήσει τον κύριο Μπερ- νάρ για το παρουσιαστικό του, αλλά φο- βόταν μήπως την άπογοήτευς ή περιγα- φή του γιατί δεν θ' άναποκρινόταν ίσως με κίνηση που ήλπιζε αυτή.

Και ό κύριος Μπερνάρ, όμως, είχεν έ- πίσης δοκιμάσει κάποτε να ρωτήσει για

το ίδιο πράγμα την συνομιλήτριά του άλ- λά αυτή, είτε για να τον πειράξη, είτε από κοκκατορία, άπέφυγε πάντα να του δώση την παρακηρή πληροφορία για τον έαυτό της.

Πειραγμένος εκείνος άπ' την σιωπή της, δεν είχε ξαναπειραχίση να την ρω- τήση άλλα ήνοιτο στο να την φαντάζε- ται του τύπου που προτιμούσε, δηλαδή μετρίου άναστήματος, στρουμπουλή λιγά- κι, με γαλανά μάτια και πλούσια έόξαν- θα μαλλιά.

Άλλά να ήταν τέτοια άραγε η άγνω- στη τηλεφωνήτρια;

Ο Πιέρ Μπερνάρ άναστήκωσε τους ώ- μους του, ύσπερεσθημένος άπ' τον έαυτό του.

Τί θα γινόταν μ' αυτή την ύπόθεση που άρχισε να γίνεται γαλσία με την άρελή της εξέ- λιξι και τον παλιό ρομαντισμό που την διέκρινε; Ήταν σ' α- λήθεια κομικό να συνέβαινε να έρωτευθή αυτός ό σοβαρός και θετικός άνθρωπος μια γυνίκα που την γνώριζε μόνο άπ' το τηλέφωνο!

Ήταν ώρα πιά να πάθουν οι όνειροπο- λήσεις και να ξαναβη στην πραγματικό- τητα. Επισθυμούσε, με πόσο έντονα αλή-θεια, να γνωρίση και προσωπικά τη νέα που του κατείχε όλοκληρωτικά σχεδόν τη σκέψη και τα όνειρα.

Γι' αυτό, όταν, μια ώρα άργότερα, ά- κούστηκε το κουδούνι του τηλεφώνου, ό Πιέρ Μπερνάρ έτρεξε και σήκωσε το ά- κουστικό.

Άμα τελείωσε ή έμπορηκή συνδιαλέ- ξις, ό νέος έξακούλησε με τη νέα την έόθυμή του συζήτηση ή όποια τελείωσε μ' αυτά τα λόγια.

—Λοιπόν, συμφωνοί... άπόψε στις 8 και μισή στην έόδο του μετρό, στάσις Καντί.

»Μην ξεχνάτε να κρατάτε στο άρι- στερό σας χέρι ένα φύλλο των «Καιρών» μισοπαιρωμένο.

»Ναι... καλά... και εγώ επίσης θα κρατώ μια έφημερίδα... συμφωνοί... ώρε- δούναρ, δεσποινίς Ζάν...

Ποτέ ό ύπάλληλος της Βιομηχανικής Έταιρίας δεν είχε νοιώσει τις ώρες να κυλούν τόσο άργά.

Επί τέλους, όταν έφθασε ή ώρισμένη ώρα, έτρεξε στο κιόσκι για να πάρη μιάν έφημερίδα. Άλλά, γυρνώντας σκεφτηκε ότι για να παρατηρήση τη νέα με την ήσυχία του και να διασκεδάση με την α- μνηχανία της, θάπαι προτιμότερο να κρυ- ψή την έφημερίδα του έπιφυλασσόμενος να την παρουσιάση όταν ή τηλεφωνήτρια θα είχε άρρίψει να άνησυχή.

Βιάστηκε λοιπόν, στη ταρτάρα του άν- τικυνοού καφενείου και περίμενε με το δάκρυμα σπηλωμένο στην έξοδο του μετρό.

Η Ζάν κατευθυνόταν τρέχοντας, σγα- δόν, στον τόπο του ραντεβού της. Τόσο άνοπομονούσε να γνωρίση τον νέον με τον όποιον συζητούσε κάθε μέρα, τόσο καιό τώρα.

Μόνο που προχωρώντας της ήρθε και

αυτής ή ίδια σκέψη που είχε έόθει και του Μπερνάρ.

»Ποιος ξέρει; Ίσως νάιναι γυνίκες γέους και άσχημοι» σκέφτηκε ή Ζάν, σπεύδοντας όμως άκόμα περισσώτερο το όχημα της. Εύρω άπ' το κιγκλίδωμα του μετρό, στεκόταν και περίμεναν ένα σωρό νέοι, άλλα κανείς τους δεν κρατούσε στο άριστερό του χέρι το συμψηφισμένο σημείο άναγνωρίσεως.

Η Ζάν έψαχνε να βρη έναν νέο ψηλό και ξανθό και ό Πιέρ μια νέα ξανθή με- τοίου άναστήματος.

Όσπου ή Ζάν έορεθήκε να περιμένη και ξεκίνησε να φύγη χωρίς να προσέξη τους «Καιρούς» που ξεδιπλώνε εκείνη την ώρα ό Πιέρ.

Άλλωστε τί τα θέλατε; Πώς μπορού- σε να το προσέξη άφού ό Πιέρ ήταν στη πραγματικότητα κοντός μάλλον, ξανθός, και γοητρούτικος; Το αντίθετο τελείως δηλαδή άπ' ό,τι είχα φαντασθή. Άκούσας όμως και κίνη άπέψε πολύ άπ' το πλά-σμα της φαντασίας που Πιέρ άφού ήταν ψηλή και είχε μαλλιά κατάμαυρα σαν έόβινα.

Την άπομένη όταν ό ύπάλληλος της Βιομηχανικής Έταιρίας κάλεσε το 46- 48, του άποκρίθηκε ό κύριος Μπερνάρ, άντι της Ζάν που δεν θέλησε να προσέξ- νη πιο την κωμωδία της γνωριμίας της άπ' το τηλέφωνο.

Άργότερα βέβαια ή δεσποινίς Ζάν έα- ναπήσε τη θέση της, αλλά όταν ό Πιέρ θέλησε να ρωτήσει τη νέα σχετικάς με τα χτεσινά ένα «κλίμα» τον πληροφορήσε ότι ή συνδιαλέξις είχε διακοπή, άκριβώς όπως είπε σπάσει, έλλείψει έμπιστοσύνης, το εύθραστο φυτό της εύτυχίας τους.

Έξάλλου ό Πιέρ προσπαθήσε να ξανα- πιάση κουδούντα με την Ζάν άλλα κάθε φορά μετά την έμπορηκή συνδιαλέξις α- κουγόταν άμέσως το «κλίμα» της διακο- πής της συνδιαλέξεως.

ΖΩΡΖ ΠΙΚΑΡ

Ξανανδισμότα

Σήμερα πρωί-πρωί εννοώσα ένα παράξενο συναίσθημα χαράς. Θα γελάσατε ίσως λίγο αν μάθετε την αιτία αλλά δεν πειράζει. Μέσα σε μια γλάστρα, έχουμε φυτέψει μία...αμυγδαλίτσα. Είναι τώρα δύο χρόνων και έχει ψηλώσει αρκετά.

Τον Φεβρουάριο είχε γεμίσει καταπράσινα φυλλαράκια και ήταν μία ευχάριστη στήλη να την βλέπω κανείς. Κι' εξαφνα, πριν από ένα μήνα, τα φύλλα, άρχισαν να κιτρινίζουν, ν' άραχνιάζουν και να πέφτουν. Ένα πρωί, η Λιζέττα ήλθε περίλυπη να μου αναγγείλει ότι κανένα φύλλο δεν έμεινε πιά στο μικροσκοπικό δέντροκι μας. Και νοιώσαμε κι' οι δύο την μελαγχολία του ποιητού που μιλά για «τά φύλλα και τὰ σύννεφα που φεύγουν και πεθαίνουν, τὰ δέντρα που υπομένουν τη μοίρα τους πικρά...».

Κι' όμως έγινε ένα θαύμα. Σήμερα, ή αμυγδαλίτσα μας είναι πάλι καταπράσινη. Μέσα σε τέσσερις μέρες καινούργια φυλλαράκια, πιο όμορρα κι' από τα παλιά την στόλισαν πάλι σαν ισάριθμες σημαίες που άπλωσε η Ελπίδα στο λυγρό καρμύ της. Κι' η Λιζέττα μπήκε πάλι σαν άνεμοστρόβιλος γυρνώντας τα χέρια της και πανηγυρίζοντας το γεγονός.

Και τώρα, κάθουμαι και κυττάζω την αμυγδαλίτσα και σκέφτομαι πόσο μοιάζει μ' αυτήν η δική μας ζωή. Πόσες φορές ξεφυλλίζονται ένα-ένα τὰ όνειρά μας, πόσες φορές η ψυχή μας δεν μένει γυμνή και έρημη και δεν πιστεύει πιά ούτε στη δύναμη του ήλιου, ούτε στη χαρά της φιλίας, ούτε στην αγάπη την παρηγοριά. Μία-μία φυλλορροούν οι έλπίδες μας και

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

νομίζουμε πως πέθαναν για πάντα

Κι' όμως, έρχεται ένα γαλάζιο πρωινό, γεμάτο ήλιο, γεμάτο φως και στέλνει μικρές επιδοσφόρες σημειούλες να κυματίσουν στην ψυχή μας σαν τὰ φυλλαράκια της αμυγδαλιάς που τὰ χαϊδεύει το μελτεμάκι.

Στην άρχή, τὰ κυττάζουμε όλα με δυσπιστία, και ή καρδιά μας, ή πληγωμένη και άπογορευμένη, δυσκολεύεται να πιστέψει μία ξαναγέννηση, μία καινούργια άνοηση που μοιάζει με θαύμα. Και ή έποχή μας, μία έποχή γεμάτη σκεπτικισμό και αμφιβολίες, έπαυσε πρό πολλού να πιστεύη στα θαύματα.

Να όμως, που στο πείσμα όλων αυτών, στο πείσμα της δυσπιστίας μας, στο δράμα του διαταγμού μας, στην άγνοια της αμφιβολίας, ή Μοίρα έρχεται κάποτε να μάς χαϊδέψη με το μαγικό ραβδί της και τὰ σφιγμένα χείλη μας χαράζουν σιγά-σιγά σ' ένα χαμόγελο, το θεϊκό χαμόγελο της έμπιστοσύνης, της γαλήνης, της πίστωσης...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Τί δά φορέση ό κύριος

Γράψαμε σε προηγούμενο φύλλο μας τί θά πάρη μαζί της μία κομψή γυναίκα που θά πάη στην έπιχή, σε μία εκδρομούλα, ή σ' ένα νύχ-έντ, όπως συνη-

θίσαμε πιά σήμερα να λέμε το Σάββατο-κύριακό μας.

Μερικοί αναγνώσται μας όμως, καθώς και μερικές αναγνώστριες εκ μέρους των ενδιαφερομένων συζύγων, άδελφών τους κ.λ.π., διατυπώνουν την ευχή να γράψουμε κι' ένα άρθρακι σχετικά με τὰ ένδύματα που ποέπει να πάρη μαζί του σε μία έξοχική εκδρομή ένας κομψός κύριος.

Κι' έμεις σπεύδουμε σήμερα προθύμως να ικανοποιήσουμε την έπιθυμία τους αυτή.

Γιά τὸ ταξίδι λοιπόν, είτε με σιδηρόδρομο τὸ κοστούμι σπόρο του κυρίου θ' άποτελεῖται από ένα θεσπὸν από τουήντ με καρό από ένα μονόχρωμο πανταλόνι από φανέλλα ή λινό σε μία απόχρωσή ουδέτερη που δεν λερώνει εύκολα, γκαί λ.γ. ή μπέξ σκούρο.

Η μόδα εφέτος είναι να φορή κανείς ένα σακκάκι σκούρο μ' ένα ανοικτόχρωμο πανταλόνι ή αντίθετως ανοικτόχρωμο σακκάκι με σκούρο πανταλόνι.

Μέσα στη θαλίτσα του θά πάρη ένα πουλλόθερ σε χρωματισμό αρκετά ζωηρό: κίτρινο, πράσινο, μπρίκ. Μολαυτά, αν τὸ πανταλόνι του κοστούμιού σπόρο είναι υπό φανέλλα, ανοικτόχρωμη, τὸ πουλλόθερ μπορεί να είναι σκούρο, πρό πάντων, μπλέ-μαρίν.

Ύστερα πρέπει να πάρη ένα «σλίπ» για τὸ μπάνιο και την ήλιοθεραπεία. Γιά τὸ τένις ή την βαρκάδα ένα σόρτ λευκό, κρέμ ή μπλέ μαρίν και δύο πουκάμισα ζεσά.

Αυτά είναι τ' άπαραίτητα. "Αν πάη θέθαι σε καμμία πλάξ κοσμική, σε μία λουτρόπολη της μόδας, θά του χρειασθῇ κι' ένα σμόκιν για τις επίσημες θραδυνές συγκεντρώσεις.

"Αν ό Κύριος προτιμῇ να ταξιδεύη με τὸ κοστούμι που φορεῖ στην πόλη τότε θά βάλη στη θαλίτσα του άπαραίτητως ένα σακκάκι σπόρο και ένα φανελλένιο ή λινό πανταλόνι.

"Ας σημειωθῇ ότι θά φορεθούν πολύ εφέτος στη θάλασσα και στην έξοχή, θέσας από λαινάξ ή από τοικό, χωρίς γιαντκά ούτε ρεβέρ, με φιλέ ή καντριγιέ σε αντίθετα χρώματα. Ένα μονόχρωμο ή άλλο μοτίφ τὰ συμπληρώνει συνήθως.

Τέλος θά βρεθῇ και μία θεσούλα για τὰ σανδάλια με δερμάτινες λωρίδες και τὰ λευκά παπούτσια από τουάλ ή δέρμα.

Και λίγη γυναικεία μόδα

Εφέτος τὸ σύνθημα της μόδας στα φορέματα, στα καπέλλα, στα αξεσουάρ, παντού πέλες πάντων, μπορεί να χαρακτηρισθῇ με κιά λέξη: «Νεότης».

Γι' αυτό ακριβώς ή μόδα εύνοεί τους φωτεινούς παστέλ χρωματισμούς και τὸ λευκό χρώμα. Γι' αυτό τὰ έμπριμέ έχουν τόσο πρόσχαρα και άνθισμένα μοτίφ. Γι' αυτό τὰ μαντώ είναι φαρδειά, τρουά-κάρ και συμπληρώνονται μ' ένα χαριτωμένο καπυσόν. Γι' αυτό οι φούστες κοντήναι έως τὰ γόνατα.

Η γενική τάσις της φούστας να φαρδύνει και να κονταίνει περισσότερο κυρί-

ΤΗΝ ΣΥΝΑΙΣΤΑ

άρχησε έντελώς στα καλοκαιρινά μοντέλα.

Φούστες πλισσέ και φούστες σουρωτές ή κλός διαδέχονται ή μία την άλλη. Μπορείτε να διαλέξετε όποιες θέλετε σύμφωνα με τὸ γούστο σας και σύμφωνα με τὸ σώμα σας.

Γιά τὸ καλοκαίρι, όπως είπαμε και παραπάνω, τὰ φορέματα είναι ακόμη πιο νεανικά και ακόμη πιο «γυναικεία». Η γραμμή μένει πάντοτε πολύ απλή, αλλά ή λεπτομέρεια είναι που δίνει την χαρούμενη και νεανική νότα.

Βλέπουμε μερικά λευκά πουλάκια κεντημένα σ' ένα φόρεμα από λινό θαλασσί. Ένα μπλερό γανιόρεται στην άκρη με ξύλινες περλες όπως και ή ζώνη του φορέματος.

Τὰ πιο άμυγιμέ φορέματα από άνθισμένο κρέπ-ντέ-σιν έχουν τὸ άμυγισμέν τους κομμένο σε τούλι: τὸ ίδιου χρωματισμού με τὸ φόντο τους και ή μικρή άσσορτί πελερίνα τους γανιόρεται στην άκρη μ' ένα φαρδύ «σούρλέ» από τὸ ίδιο τούλι.

Οι πελερίνες και τὰ ρπολερό, ή οι μι-

κρές κάπες και οι έσάρπες που τραβιούν-ται προς τα πίσω ή δένουν πλαγίως, δίνουν στο άνάμυπλ μία εμφάνιση άνάλαφρη και αϊθέρια.

Τὰ μαντήλια από πεκινέ, σιρά, ή σκωτσέζικο σε ζωηρούς τόνους παίζουν σημαντικό ρόλο ως συμπλήρωμα των καλοκαιρινών μας άνάμυπλ.

Είτε μυτερά, είτε τυλιγμένα γύρω στο λαιμό και δεμένα στο σέστρο, φοριούνται επίσης και σαν φισού χωριάτικα για να προσφύλζουν τὰ μαλλιά είτε σαν τουρμπάν, που είναι πιο μοντέρνο.

Οι τσάντες είναι μεγάλες από μαλακό δέρμα και σε φόρμα τσέπης. Τὸ σερμουάρ τους είναι συνήθως φανταζή ή σπορτίτ.

Γιά τὰ γάντια που παρουσιάζουν εφέτος την μεγαλειότερη ποικιλία που μπορεί να φαντασθῇ κανείς, δημοσιεύσαμε ήδη έκτενές άρθρο με όλες τις σχετικές λεπτομέρειες. "Ας προσθέσουμε μονάχα σήμερα ότι οι κομψές Παριζιάνες δείχνουν μεγάλη προτίμηση στα χρωματιστά ήμίμακρα γάντια που ταιριάζουν περίφημα με τὰ φορέματα τὰ όποια έχουν κοντὰ μανικάκια, καθώς και σε ένα άλλο είδος γάντια, κοντὰ αυτά, που γανιόρονται στο ποναί με χρωματιστά κεντήτα λουλουδάκια.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Μην περαμελήτε τὸν έαυτό σας

(Τελευταίον)

Τὰ προηγούμενα σχετικά άρθρα σας περιέγραψα τις συνηθέστερες αιτίες, που συντελούν πολύ στον κλονισμό της υγείας.

"Αλλες αιτίες εκτός αυτών, εκ των μάλλον συνήθων είναι ή δυσπεία εκ πολυφαγίας, ή έντεροκαλίτις και ή άσκολιότις.

Η δυσκολιότις είναι ή μεγαλειότερος εχθρός της υσείας. Άτομο που πάσχει απ' αυτή, ποτέ δεν μπορεί νάχη καθαρό και όμορρο πρόσωπο. Δυστυχώς εἰ άγνοίαι οι περιστάσεις που ύπαφέρουν από δυσκολιότιτα δεν προσπαθούν ν' ανακαλύψουν που βρίσκεται αυτή, αλλά προσπαθούν να διευκολύνονται με υπαλκυάτα, γιατί υπαλκυάτα, είναι στην περίπτωση αυτή τὰ καθαριστικά που δυστυχώς, από πάσης άπόψης είναι άβλαβέα, εκτός σε πολύ σπανίες περιπτώσεις.

Αντί λοιπόν να κάνετε καταχρησή των διαφόρων καθαρτικών ποέπει πρό πάντος να στραφῇτε προς την προκαλούσαν την δυσκολιότιτα αιτία.

Η δυσκολιότις συνήθως οφείλεται σε κακή τροφή ή σε μία άοργανική πάθηση του στομάχου (πτόσις, έλκος, άνευρησις, νεύρωσις κ.τ.λ.). Στη δευτέρα περίπτωση μία άκτινοσκόπηση του στομάχου είναι άπαραίτητος πος καθορισμός της θέσεως και αν γίνει της λειτουργίας του. Όσον άσσορτὸ ζήτημα της τροφής αυτός ποέπει να τὸ κανονίσουμε οι ίδιοι. Μικροί και μεγάλοι παραφορτώνουμε τὸ

στομάχι μας μ' ένα σωρό δύσπεπτα φαγητά λιγυριές και γλυκίσματα, κι' έτσι σιγά-σιγά κουράζεται τὸ πεπτικό μας σύστημα κι' άργίζει να μὴ λειτουργή κανονικά. Εἰς άλλου ξυπνώντας τὸ πρωί λίγη ώρα πρό του σχολείου ή της εργασίας μας πλενόμεστε γογγύρα-γογγύρα, τρώμε κάτι στο πόδι, και παραμελούμε την τακτική έννοση.

Τὸ ίδιο γίνεται πολλές φορές και κατὰ τὸ διάστημα της ήμέρας με τις πολλές άπασχολήσεις.

Τὰ μέτρα για την θεραπεία της δυσκολιότιτος είναι διάφορα.

Έν πρώτοις προσέχετε την τροφή σας. Νά τρώτε δηλ. τροφές, όχι δύσπεπτες ως τὰ ζυμαρικά, γλυκίσματα με βαρειά σιρόπια, τὸ κακάο, ή σοκολάτα, ζεστό ψωμί, πᾶστα, γαχνιστά και ν' άποφεύγετε γενικώς τὴ πολυφαγία. Νά προτιμάτε τροφές που διευκολύνουν τὸ πεπτικό σύστημα. Αυτές ιδίως είναι τὰ λαχανικά, χορταρικά, πορρέδες, τὰ φρούτα, οι κομπόστες, τὰ σύκα, τὸ μέλι, τὸ δούτυρο. Τὰ κοέατα ποέπει να τρώγονται ψητά ή της σχάρας και όχι μαγειρευτά με πολλά καρυκεύματα και σάλτσες. "Όσο για τὸ ψωμί νάμνη ξερό κι' ιδίως μαύρο. Γιατί τὸ φρέσκο ψωμί είναι όλθρο για τους δυσκολιότους, προκαλεί δέ συχνά ζάλες.

Στους πολύ δυσκολιότους συνιστῶ αντί για ψωμί, να τρώμε για λίγο καιρό, από δέκα δαμάσκηνα στο κάθε πων γεύμα. Τὰ δαμάσκηνα αυτά να τὰ πλένουν καλά και να τ' άφήνουν προηγούμενως επί 48 ώρες μέσα σε κρύο νερό. Κάθε πρωί άπαραιτήτως να επιβάλλετε στον έαυτό σας την συνήθεια της κενώσεως. Μεταχειρισθῇτε τέλος την γυναικεία της κοιλιακής γώρας πόναι πολύ αποτελεσματική. Τὸ συνήθημα των 9 συνεχών άθρων μας είναι ότι τὸ πρόσωπο είναι ό καθαρόπτης της υγείας διότι ή φυσική δύσσορτά έκκατάται από την γενική υγεία κι' από ένα σώμα που λειτουργεί κανονικά.

Δοκίματολόγος "Ιατρός
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ
(Σόλωνος 40)

Στο προσέχες

Ένα εξαιρετικώς ενδιαφέρον και έμπεριστατωμένον άρθρον εκκλίκουμένης επιστήμης, τὸ διαπεπυές συνογάτου ενός Δερματολόγου και αισθητικού.

Ίατρού κ. ΓΕΩΡΓ. ΛΑΔΑ

Η υπερτρίχωσις των γυναικῶν

Αί πρόοδοι και τὰ σύγχρονα μέσα για την ριζική της θεραπεία.

Κυρίες μου,

“Ο,τι καινούργιο σε ώραία κτενίσματα, πρώτοι έμεις θα το λανσάρουμε στὰς ‘Αθήνας, γιατί μόνο στο Κομμωτήριό μας είναι συγκεντρωμένοι οι άριστοι της τέχνης μας.

Πραγματικοί άσσοι, το καλλιτεχνικό προσωπικό μας, άμιλλώνται πούδς θα παρουσιάση τὰς ώραϊότερας μιζ-άν-πλι και γενικώς τὰς ώραϊότερας κομμώσεις.

Σὰς παρουσιάζομε μερικές κομμώσεις αυτών.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Πανεπιστημίου 71

γορές την έδωμάδα. Νά παρουσιάζετε δὲ πάντοτε ένα λεπτότατο, μα τελείως λεπτό, στρώμα βαμβάκι. Κι' οι σκόνες νά λείπουν γιατί προκαλούν χειρότερα σπυρίσματα από τὰς έγκρίσεις.

Τ. Η. Ρ. Κι' ά τον. Σὰς ευχαριστώ για τὰ τόσο καλακευτικά λόγια σας. Δοιπόν, από την αντισηθητική πάθησή σας θ' απαλλαγώ μόνο με τις ένέσεις. Νά κάνετε καθημερινώς από μίαν ένθεση ένδοσολέως Γλυκονάτ ντέ Κάλτσιου των 10 CC. Μόλις δὲ τελειώνη ή ένθεση τότε άμέσως ν' άπορροφά ή γιατρός σας αίμα προσευτικώς από 5—15 CC και νά σας τὸ κάνη ένθεση στὸν μηρό. Δηλ. άσβεστοθεραπεία με σύγχρονον αὐτοαίμα-τοθεραπεία... Σειρά 15 ένέσεων/Κάλτσιου και συνεπώς και 15 αίματος είναι άκρετές. Τώρα τοπικώς στὸ πρόσωπο. Τὸ δαύτο καθὼς και μετὰ τὸ ζύρισμα νά περ-νάτε ελαφρῶς ὅλο σας τὸ πρόσωπο μ' ή-να βαμβάκι βρεγμένο στὴν ακόλουθη λο-σίων:

Alcool pur camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	90 gr

Εξαιρετικῶς δὲ τὸ δαύτο μετὰ την λασίον νά βάλετε στὰ σπυράκια ὀλίγη από την κάτωθι αλοιφή.

Camphre	0,10 cent.
Ac. de salicylique	0,10 cent.
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	4 »
Lanolin	4 »

Α ν ν α μ π έ λ α ν. Νά κάνετε τρεις φορές την έδωμάδα τὰ θράδα κι' αφού καθαρίσετε τὸ πρόσωπό σας πρώτα με τὸ κάτωθι φάρμακο ελαφρῶς με βαμβάκι, ένα ατμόλουτρο με τίλιο. Δηλ. θά θρά-ζετε σὲ μίαν κατασρόλιτσα 4 ποτήρια νε-ρό, κι' ἀμυ καλλάσουν καλά τότε ρίχνε-τε μέσα 2 κουταλιές της σούπας τίλιο.

Ανακατέψατε λίγες φορές και την κα-τεβάζετε ἀπ' την φωτιά, ὅποτε βάλετε στοὺς ὑδρατμούς της κατασρόλας τὸ πρό-σωπό σας ἐπὶ 10 λεπτά. Κατόπιν σκουπί-ζετε τὸ πρόσωπό σας και αλείψατε με λίγη κρέμα. Την κρέμα αὐτή την χον-τροποιείτε και πὸς τῆς πούδρας.

Η λασίον είναι ή εξής:

Eau de roses	50 gr.
Eau de fleurs d' oranges	50 »
Borax	10 »

Με την ίδια λασίον καθαρίζετε και τὸ πρὸς τὸ πρόσωπό σας μετὰ τὸ πλύσιμο.

Η δὲ κρέμα είναι ή εξής:

Eau oxygenée	15 gr.
Chloro leuconio	10 »
Lanoline anhydride	35 »
Teinture de benjoin	7, 0 »
Huile d'amandes douces	30 »
Cire blanche	20 »
Acide salicylique	4 »
Essence Neroli q. s.	

Β ο ὀ λ α ν. Γ. Γ ὀ θ ε ι ο ν. Ἐπὶ τρεῖς μέρες επαλείψατε τὰ μέρη τοῦ σώματος ὅπου υπάρχουν οι εκδηλώσεις με τὸ κά-τωθι φάρμακο.

Essence de mirbane	40 gr.
Huile d'arachides	60 »

Κατόπιν πάψετε τὸ λάδι και αλείψετε ελαφρῶς τὰ μέρη τῆς παθήσεως με την εξής αλοιφή:

Acid salicylique	1 gr.
Resouine	1 »
Soufre precipité	3 »
Lanoline	20 »
Va eline	10 »

Αφού κάνετε επαλείψη με αὐτήν την αλοιφή ἐπὶ 4 μέρες, νά κάνετε μετὰ κι' ένα λουτρό αμυλούχο. Δηλαδή θά διαλύ-σετε καλά 120 γραμμάκια κόλλας πούχα-μίσων σὲ μίαν λεκάνη κι' ὕστερα θά ρί-χνετε την διάλυση αὐτή μέσα στὸ λου-τρό σας. Κάθε 4 δὲ μέρες επαλείψετε θά γίνεται κι' ένα λουτρό.

Οι άνδρες θε-
μαίνουν τη φυσι-
κη ομορφιά που
προσδίδει στο
πρόσωπο το κρ-
γιόνι TANGEE.
Διατηρεί τα χει-
λη άπαλά και
ελαστικά. Δοκι-
μάστε το για να
πεισθῆτε.

TANGEE

“ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ
ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ.”

Οδτε μιὰ ρυτίδα, οδτε μιὰ γραμ-
μή σὲ ηλικία 65 χρόνων. Μιά έ-
πιδερμὶς καθαρά βελουτέ. Αιευ-
πτος νέας κόρης. Θά ελεγε κανείς
ένα θαύμα, ἀλλ' ὅπαοι μιὰ έπ-
στημονική έρμηνεία.

Αὐτὰ είναι τὸ μαγικὰ ἀποτελέ-
σματὰ τοῦ «Biocel» ή εκπληκτική
ἀνακάλυψη τοῦ καθηγητοῦ Dr
Stejska τοῦ Πανεπιστημίου τῆς
Βιέννης. Τὸ «Biocel» είναι πολὺτι-
μον στοιχείον φυσικόν νεότητος,
ἀπαραίτητον διὰ κάθε ἐπιδερμίδα
βελουτέ και χωρίς ρυτίδας. Η
κρέμα Ιοκαλοῦ γρώματος ρόζ πε-
ριέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέφει και
ξανανιώνει την ἐπιδερμίδα κατὰ
τὸν ὕπνον σας. Θά ζυπνᾶτε νεω-
τέρα κάθε πρῶτ. Ρυτίδες και
γραμμὲς εξαλείφονται. Διὰ την ή-
μέραν μεταχειρίζεσθε την κρέμα
Ιοκαλοῦ Τροφή διὰ την ἐπιδερμί-
δα γρώματος λευκοῦ (μὴ λιπα-
ρά) διὰ νά κάμντε την ἐπιδερμίδα
σας φρέσκη και καθαρά, νά δια-
λύστε τὰ μαύρα σας στίγματα
και ἀτελείας. Ξανανιώνετε κατὰ
10 χρόνια και μέννατε νέα. Ἀπαλ-
λανήτε ἀπὸ τὸ γναίωδες γρώμα.
Ξαναβρῆτε τὰ φρέσκα σας μά-
γουλα σφικτὰ και την λεπτὴ χάρι
τῆς νεότητός σας. Θά εκπλαγῆτε
ἀπὸ τὰ σγεδὸν μαγικὰ ἀποτελέ-
σματὰ τῶν δύο κρεμῶν Ιοκαλοῦ
τροφῶν διὰ την ἐπιδερμίδα. Ἐάν
ὄχι, ευχαρίστως θά σας ἐπιστρέ-
ψωμεν τὰ γνήσιά σας.

TISANOL

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΑΚΤΙΚΑ ἀπὸ ΣΗΜΕΡΟΝ εἰς τὰ περὶ πτε-
ρα και ἀπὸ τοὺς ἐφημερίδο πώλας

**ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ**

«ΣΜΕΔ»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ με ΑΦΩΔΕΥ ΙΑΤΡΟΥ

Απλοϊκήν μοδιστρούλαν. Μήπως προλαβαίνει πει χιρσών; (χταποδιών κοινώς). "Αν όχι θα είναι τότε δευματολογική πάθηση, όπως γράφατε λεπτομερώς στον συνάδελφον και συνεργάτην: δεματολόγον ιατρόν κ. Λαδαν έσωκλείοντες δραχ. 50 διά την ιδιαιτεράν απαντησιν.

Ρημάδι της Ζωής. Προέπει να σας εξετάσω προσωπικώς γιά ν' ανιληφθώ τι ελάβεσ ή υπολείμματα υπάρχουν στην πνεύμονα.

Πάντως, έχετε περάσει όχι και άσπεια πράγματα και χρειάζεται μεγάλη προσοχή στην υγείαν σας. Αυποδυμαι πού στην περίπτωσή σας δέν μπόρω ν' αποφινθώ χωρίς προσωπική εξέταση. Περάστε από τή Ιατροείον μου.

Φοιτητήν... Λάρισσαν. Η κατάσταση σας είναι φυσιολογική και υή ζητάτε πράγματα πού θα έλθουν σιγά-σιγά, με τόν κινέον τους. Όταν θα γίνεται κάπως συχνότερα τή άποτέλεσμα θα είναι πιο καλό. "Αν θέλετε λεπτομερή άπάντησιν γράψτε μου έσωκλείοντες 50 δραχ. και λεπτομερή έχθεσιν.

Απόσ. Σπαθάρ. Κάνετε, έν σας είναι δυνατόν μια σειρά ενέσεων Σερ. Τάους. Άλλως πάρετε έσωτερικώς Μαλιτοφερίνην σύμφωνα με την οδηγίαν.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ
Ιατρός **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**
Ειδικηθείς έν Παρισίαις
Έξέτασις δι' ακτίνων Ραίνγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

Τού μικρού άδελφού σου θα πού περάση με την ηλικίαν. Χρησιμοποιήσατε ενέσεις Καλτσιοβιταμίν γιά τή μικρό.

Βερροϊτόπουλο Δ. Α. Είναι λαρυγγίτις χρονία πού υπορεί να όφείλεται και σε παθήσεις της μύτης ή και στα τραγούδια. "Ανάγκη να επισκευθίτε ειδικόν ώτορινολαρυγγολόγον. Κάνετε εισπνοάς με θάμμα ευκαλύπτου. Δηλαδή μέσα σε μια λεκάνη θα χύσετε λίγο νερό καυτό και μέσα σ' αυτό θα ρίξετε 20 σταγόνες θάμματος ευκαλύπτου και θα μένετε με άνοιχτό τή στόμα και σκεπασμένο τή κεφάλι σας με μια πετσέτα γιά μερικά λεπτά επάνω από την λεκάνη. Αυτό να γίνεται κάθε μέρα. Έν τώ μεταξύ θα πάρετε τή τραγούδια και τις μεγάλες φωνές ούτως ώστε να ήσυχάσουν

λίγο τή φωνητικά σας όργανα. "Αποφυγή επίσης ερεθιστικών (πιπεριού, αλμυρών, μουστάρδας).

Γράψτε μου πάλιν πώς πηγαίνετε. Άδικο ή μένον. Θα κάμετε διαίτα άποφεύγοντας επί τινα καιρόν τή λίπη τή πολλά κρέατα, τή αυγά, τή γλυκίματα ώστε να ελαττωθί λίγον τή πάχος. Θα κάμετε στην αρχή ένα κουτί ενέσεις Προλάν των 500 μονάδων άνα πέντε τρίτην ήμέραν ενδομυϊκώς. Όταν τελειώσουν θα κάμετε ένα κουτί ενέσεις Τεστοβιρόν. Μήν επηρεάζεσθε και τόσον γιάτι πιθανόν να μ' ήσυχάσει επακριβώς ν' αντιληφθίτε υόνος σας. Γιά τούτο καλόν είναι να μ' επισκευθίτε στο Ιατροείον μου, γιά να διαπιστώσω προσωπικώς έσα μου γράφετε. Η όγι μεγάλη ανάπτυξις τούτων παρατηρείται σε πολλούς μ' αυτό δέν έπεται ότι δέν είναι εις θέσιν να κάνουν οικογένειαν. "Αποστείλατε δραχμάς 50 δι' ιδιαιτεράν άπάντησιν, έν δέν έλθετε στο Ιατροείον μου και γράψτε μου πάλιν σκετικώς.

ΔΙΑΤΙ ΠΡΟΤΙΜΩΝΤΑΙ
ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

IRIDA

Διότι διά της ίδιας θαφής όμοίως θάφονται ΜΑΛΛΙΝΑ, ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ και ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ υφάσματα και δέν παρουσιάζουν ούδεμίαν διαφοράν χρώματος εις τή ανάμικτα υφάσματα, δηλαδή εις τή μαλλοθάμβακα μαλλομέταξα κ.λ.π.

Διότι οίονδήποτε υφασμα θαφέν με χρώματα IRIDA έν ούδεμιή περιπτώσει ξεθάφει διά τού πλυσίματος ή τού ιδρώτος, επομένως ούδένα κινδυνόν διατρέχουν τή έσώρουχα να χρωματισθούν εκ τού θαφέντος υφάσματος και την ασφάλειαν αυτήν σας παρέχουν μόνον τή χρώματα IRIDA.

Διότι τή παγκοσμίου φήμης χρώματα IRIDA έχουν τόσο άπλοποιηθί, εις τόν τρόπον της χρήσεως των ώστε να χρησιμοποιούνται και από την πλέον άπειρον οικοδέσποινα, άνευ δισταγμού και διά τή πλέον πολύτιμα υφάσματα.

Ζητείτε επιμόνωσ από τόν προμηθευτή σας πακετίδιον

IRIDA

ΓΕΡ. ΓΡΗΓΟΡΗ

ΠΟΡΕΙΑ ΜΕΣ' ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Διηγήματα

Πωλούνται σ' όλα τή βιβλιοθήκη 08 09 κίεργου

ΠΑΝΤΑ ΠΡΩΤΟΣ...

Πρώτος έφερα την Περμανάντ στάς Άθήνας και πρώτος πάλιν αντικαθιστώ τή παλαιά συστήματα με τας νέας μηχανάς.

SANS FIL

Κάτω σί παλαιά μέθοδοι. Ούτε ήλεκτρισμός στο κεφάλι, ούτε χημική περμανάντ με τή φάρμακα της όποιος έκινδυνεύατε την υγείαν σας.

SANS FIL

Νέα Περμανάντ Διάρκεια εκτελέσεως μία ώρα. "Αποτελέσματα - θαυμάσια. Όλα τή μαλλιά πλέον τή όξυζεναρισμένα, τή βαμμένα, τή κατεστραμμένα τή διορθώνου με τή νέα μηχανήματα

SANS FIL ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Πανεπιστημίου 71

«ΔΙΤΣ»

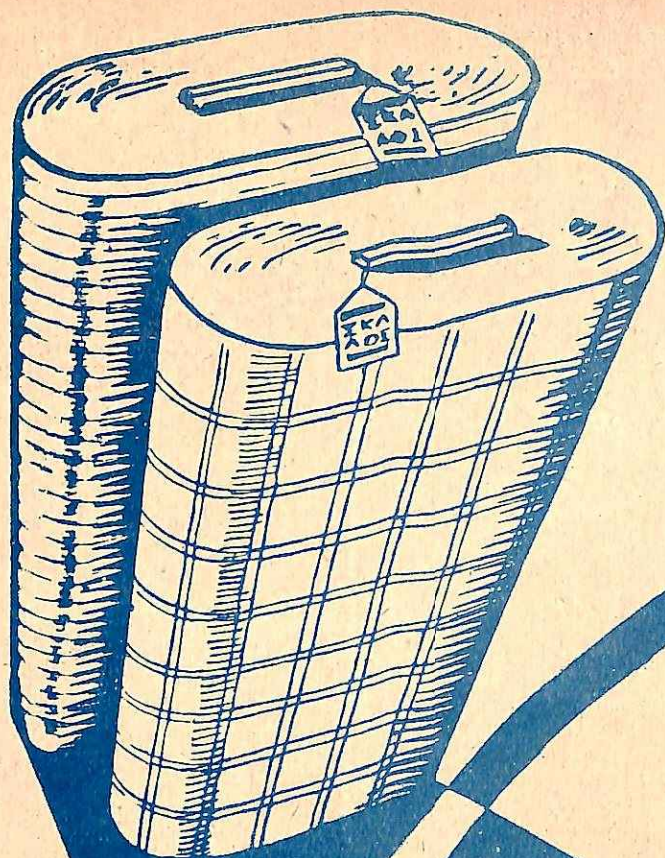
Διατηρήσατε τή μαζζιά σας

με τή ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

PETROLE

ΧΑΝ

Касо

Е Р М О В 29